

UFO-DEBAT

ufo nyt

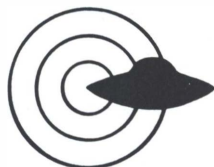
27. årg. Maj/Juni 1985 Nr. 3

UFOer på radar
Nærobervation ved Holstebro
Aeroflot-maskine forfulgt af objekt
Mysteriet i Rendlesham-skoven
Lysende objekt over København

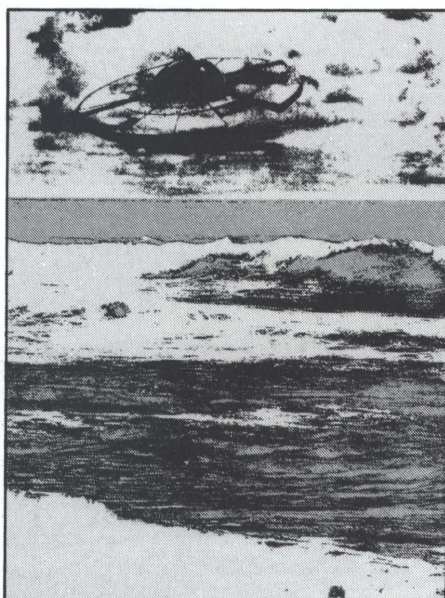
Abonnement 130 kr. årligt · Løssalg 26 kr. pr. nummer

ufo-nyt

27. årg. Maj/Juni 1985 Nr. 3

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE
(01) 69 88 06

FORSIDEN:

Serigrafi udført af Herning-kunstneren Peder Meinert.

I næste nummer af UFO-NYT vil Peder Meinert tilbyde UFO-NYT's læsere det samme motiv, udført i litografi, til en speciel lav pris.

SATS & MONTAGE, SVENDBORG
SVENDBORG TRYK

INDHOLD:	SIDE
Leder: Glæd dig !	3
Minsk: Klokken 04.10 præcis	4
Italien: Gargano-fotoet	7
Nærobervation af 2. grad: Jeg følte mig magtesløs	10
Observationer: Kæmpe-cigar over Essen	12
Indrapporteringer: Danmark	14
Danske fotosager: Lysende objekt over København	16
Bag Jerntæppet: UFOer i Øst, 2. del	19
UFOer og radar: Radar/sonar kontakt	22
UFO-klassiker: Mount Ranier, 1947	26
Fotos: Bette mand i knibe	34
Landing: Mysteriet i Rendlesham-skoven	38
Bøger og tidsskrifter: Anmeldelser	43
Notitser: Kort fortalt	46
Flyvende skildpadde?	48

SUFOI reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af abonnementsprisen DKr. 130,- for 1985 til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Abonnementspris for Grønland og lande uden for Skandinavien er DKr. 165,-.

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med kildeangivelse, bringe signerede artikler i uddrag. (Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen).

ADRESSEÆNDRINGER bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Postboks 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED VISION

UFO-NYT's abonnenter har ret til en rabat på kr. 30, hvis De også tegner abonnement på tidsskriftet VISION. Det vil sige, at UFO-NYT plus VISION 1985 samlet koster kr. 240. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at Abonnementet bliver registreret hos VISION.

SUFOI

Ekspedition og regnskab:
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstår vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af Repræsentantskabet

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, Rapportcentral: Torben Birkeholm, Adalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 08-14 7097.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Klingsevej 28, 2720 Vanløse. 01-71 96 64.

Næstformand, Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken, Skrånt 3-15 A, 2620 Albertslund. 02-644469.

Redaktionsgruppe:

Ansvarshavende redaktør: Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1. 1150 København K.
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 03-94 11 69.

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09-21 39 46.

Foredragsafdeling: Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. 05-92 00 81.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. 01-70 90 86.

Teknisk Konsulent: Ole Christensen, Uglekær 2, 6200 Åbenrå.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

SUFOIs Efterforskningsafdeling: Lars K. Lassen, Lyshøjgårdsvej 97, st. tv., 2500 Valby. 01-30 46 44.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5., 8000 Århus C. 06-19 88 90.

Stabsgruppens Sekretariat: Helen Lemvig-Müller, Baunegårdsvej 3, 4., 2820 Gentofte. 01-68 10 54.

SUFOIs Medlemsarkiv: Jan Hansen, Uglekær 28, 6200 Åbenrå. 04-62 43 45.

Repræsentanter på Sjælland:

Jørgen Nielsen, Sct. Hansgade 6, 4000 Roskilde. 02-35 11 49.

Repræsentanter på Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. 09-21 39 46.

Repræsentanter i Jylland:

Jann E. A. Nielsen, Teisensvej 8, 9400 Nørresundby. 08-17 85 39.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 06-22 59 20.

Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia. 05-92 00 81.

Inge H. Svane, Hybenvænget 23, 6360 Tinglev. 04-64 33 70.

Benny Gade, Staghøjvej 8, Hasle. 8210 Århus V.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-50 30 Landås, Norge. - Kontakt for UFO-NYTs læsere i Norge. 05-28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

Red.

LEDER

Glæd dig!

Ved Per Andersen.

Der er al mulig grund til at glæde sig til det næste nummer af UFO-NYT. Ikke bare bliver det et nummer med de normale 48 sider spændende og seriøst UFO-stof, men det bliver et stærkt udvidet nummer. Ud over det normale sidetal kan du se frem til en udvidelse med ikke mindre end *16 ekstra sider*; det næste nummer bliver på 64 sider!

Samtidig bliver dette stærkt udvidede nummer et dobbeltnummer, idet det træder i stedet for UFO-NYT nummer 4 og 5.

Årsagerne til, at det er hensigtsmæssigt med et dobbeltnummer er flere. For det første er udgivelsesplanen for UFO-NYT blevet forsinket, bl.a. på grund af situationen på arbejdsmarkedet. Derfor indhentes det forsmøtte med dobbeltnummeret, så du ikke modtager årgangens sidste nummer engang hen i 1986!

Det betyder også, at du på trods af dobbeltnummeret ikke bliver nødt til

at vente længere på UFO-NYT end normalt. Med forsinkelsen og dobbeltnummeret kommer det stadig til at passe med ca. 2 måneder imellem hvert nummer i resten af 1985.

For det andet løser dobbeltnummeret et lille problem. UFO-NYT's redaktion arbejder ulønnet (som bekendt arbejder alle medarbejdere i SUFOI på ulønnet basis). Med andre ord foregår arbejdet i fritiden efter »normal fyraften«, og i en række år har tidspresset gjort det vanskeligt for redaktionen helt at kunne holde en sommerferie. Dobbeltnummeret fjerner lidt af dette pres, og jeg er sikker på, at vores redaktion ser frem til for en gangs skyld, at kunne holde en velfortjent sommerferie.

Så vær fortrøstningsfuld. Vi kommer igen om ca. 2 måneder med det store udvidede nummer af UFO-NYT, med i alt 64 sider spændende UFO-nyheder og baggrundsartikler. □

MINSK

Klokken 04.10 præcis...

Ved Ole J. Knudsen.

Fra Moskva-bladet Trud bringes nedenstående beretning af bladets korrespondent, V. Vostrukhin, om en Aeroflot-besætnings sælsomme oplevelse. Desværre indeholder beretningen ingen datering overhovedet, men vi går ud fra, at hændelsen er sket indenfor det sidste års tid.

Afgang nr. 8352 Tbilisi-Rostov-Tal-linn med TU-134-A. Besætning: Luftkaptajn Igor Tjerkasjin, pilot af klasse I, 7000 flyvetimer. Anden-pilot Gennadij Lasurin, pilot af klasse II, 4500 flyvetimer. Navigator Jegor Ognev, navigatør af klasse II, 3500 flyvetimer. Flyvemekaniker Gennadij Koslov, flyvemekaniker af klasse I, 12.500 flyvetimer.

da ikke en stjerne, den der gule, langstrakte plet. »Det er vist ikke noget«, beroligede han sig selv. »bare lysbrydninger i atmosfæren, eller også. . .« En ganske fin lysstråle sprang ud fra pletten og rettedes lodret nedad mod jorden. Piloten puffede med albuen til flymekanikeren:

— Se engang Gennadij, hvad...

Næppe havde mekanikeren kastet et blik ud af ruden, før han udbød:

— Kaptajn, det må rapporteres til jorden.

Pludseligt bredtes lysstrålen ud og blev til en klar lyskegle. Nu så alle, hvad der skete til højre for maskinen. Endnu en lyskegle viste sig, bredere, men mere bleg end den første. Så kom en tredje, bred og helt lys.

— Stop nu lidt! Kaptajnen trak på skulderen, — Hvad er der at rapportere? Lad os se, hvad der sker. Og forresten — hvad kan det være for noget?

Det stod piloterne klart, at afstanden ikke lod sig bedømme på øjemål. Alligevel havde de alle fire på fornemmelsen, at den ukendte genstand befandt sig 40-50 km over jorden. Anden-piloten gav sig til hastigt at skitsere en tegning af det ejendommelige fænomen. Det var utroligt, men på jorden sås alting helt tydeligt i lyset fra den kegleformede stråle — huse og veje. Hvor kraftigt måtte den »projektør« ikke være!

Projektøren drejedes bort fra jorden og rettedes mod flyet.

Nu så de et blændende hvidt punkt, omgivet af koncentriske, farvede ringe. Kaptajnen tøvede stadig: Skulle man rapportere eller lade være? Men så skete der noget, som gjorde det af med al tvivl. Det hvide punkt slukkede, og i stedet viste der sig grøn sky.

— Han har startet motorerne og stikker af, sagde andenpiloten, idet han automatisk oversatte fænomenet til normale flyverbegreber.

Kaptajnen syntes, at genstanden var ved at nærme sig med stor hastighed på en kurs, der ville skære flyets i en spids vinkel. Med ét ord: Kollisionskurs.

Kaptajnen råbte nu til navigatøren: — Meld til jorden!

Men som ved et ejendommeligt sammentræf — ved de første ord fra navigatøren standsede genstanden. Den nærmer sig ikke mere, mente kaptajnen. Den fjerner sig ikke mere konstaterede andenpiloten.

Observationen meldes

Flyveledelsen i Minsk tog meldingen fra flybesætningen til efterretning og oplyste høfligt, at man der desværre ikke kunne se noget, hverken på radar-skærm eller visuelt på himlen.

Klokken 4 morgen var der 120 km igen til Minsk, Maskinen syntes ikke at flyve. Det var som stod den stille i universet. Ingen knitren i hovedtelefonerne. De befandt sig i et rum, hvor tiden syntes at stå stille, i en glasklokke, hvor stjernerne dannede små åbninger.

Andenpiloten lod blikket glide hen over den del af himmelhvælvingen, som var »hans«, og standsede ved en stor stjerne, der uden flimmer lyste til højre for maskinen højt oppe. Næh, det var

— Der kan man se, udbød andenpilot Lasurin stødt, — vi er åbenbart skøre i hovedet!

Men nu dalede den grønne sky pludseligt ned under flyets højde og steg så igen lodret op. Den kastede sig fra side til side, og lagde sig så ind i samme kurs som flyet. Den fløj som fastspændt til flyet i 10.000 m højde og med 800 km/t.

— Honnøreskorte, brummede kaptajn Tjerkasjin — hvilken ære!

Inde i skyen »legede« ildpunkter, tændtes og slukkedes som lyskæden på et juletræ. Så gled lysende siksakstriber vandret gennem skyen. Navigatøren rapporterede samvittighedsfuldt det hele til flyveledelsen på jorden.

Nu svarede en ophidset stemme fra flyveledelsen:

— Jeg kan se nordlys i horisonten. Hvor ser I jeres sky?

Navigatøren opgav positionen.

— Stemmer! Svarede flyvelederen.

Skyen blev ved med at ændre sig. En »hale« voksede ud fra den, næsten af form som en skypumpe, bred foroven, smal nede ved jorden. Den lignede et komma. Så begyndte halen at hæve sig »i horisonten«, mens skyen fra ellipseform forvandlede til en firkant.

— Se nu, sagde andenpiloten, — den efteraber os !

Og minsandten om de nu ikke blev eskorteret af et spidssnudet »sky-fly« uden vinger og med afstumpet hale. Det lyste gult og grønt. Der, hvor det rigtige fly har udstødningen fra motorerne, syntes der at være en tæt kerne.

Passagerene undres

Stewardessen kom ind i cockpittet. — Passagererne spørger, hvad det er, der flyver ude ved siden af os.

Kaptajnen sukkede:

— Sig til dem, at det er en sky. Det gule er lysene fra byen nedenunder, der trænger igennem. Det grønne. . . sig det er nordlys.

Imens kom et andet rigtigt fly ind i Minsk-flyveledelsens zone. Det var en TU-134 fra Leningrad som fløj i modsat retning af maskinen på vej til Tallinn. Afstanden mellem de to fly var omkring 100 km. På den afstand kunne »sky-flyet« ikke ses. Men på kaptajn Tjerkasjins forespørgsel svarede man fra det modgående fly, at man ikke kunne se noget. Flyvelederen i Minsk, som nu tydeligt så »sky-flyet«, opgav positionen til Leningrad-maskinen, men

derfra så man ikke noget. Først på en afstand af små 15 km fik de øje på »sky-flyet« og beskrev det præcist.

Senere har kaptajn Tjerkasjin og hans besætning prøvet at forklare for sig selv, hvad det egentlig var, de så, og tænkt sig muligheden af, at lyset fra genstanden *polariseredes*, altså ikke spredtes i alle retninger, men kun strålede hen imod dem.

Sammen med »sky-flyet« passerede de Vilnius og Riga, hvor flyvelederne, den ene efter den anden observerede den ejendommelige tandem. Da de fløj over Peipus- og Pskov søerne kunne Tjerkasjins besætning bedømme »sky-flyets« dimensioner.

De to langstrakte søer er adskilt ved en smal tange. TU-134A fløj 120 km til venstre øst for søerne, mens »sky-flyet« fløj til højre (vest) for dem, nærmere Tartu. Fra det sted, hvor den tætte kerne anedes, dukkede der igen lys op. Lyspletten ramte en sky og gled hen over jorden. Genstanden afslørede dermed uvilkårligt sin position, og man kunne nu danne sig et begreb om dens størrelse — den fyldte for iagttagernes blik det samme som Pskov søen.

»Formationsflyvningen« fortsattes til

Foto: APN.

Det var en maskine af denne type, TU-134A, der under en flyvning fra Tbilisi til Tallinn blev forfulgt af et kæmpe, grønt objekt.

Tallinn. Men efter landingen fortalte flyvelederen dér besætningen nogle ejendommelige enkeltheder. På radar-skærmen havde TU-134A vist sig ikke at være alene. Sammen med det punkt, der markerede denne maskine, var endnu to gledet hen over skærmen, på trods af, at der kun var den ene maskine i luften. I tilgift var de to punkter ikke synlige permanent, som de egentlig skulle. TU-flyets lysplet faldt ind imellem ud og dukkede op igen. »jeg kunne forstå, hvis I sådan »vandrede« på landingsradaren, men på oversigtsradaren sker den slags ikke. Det kan ikke lade sig gøre!«

Rapporten undersøges

Rapporten er forelagt vicepræsidenten for Kommissionen vedrørende anomale fænomener, korresponderende medlem af Sovjetunionens Videnskabsakademi, N. A. Sjeltukhin.

Kommissionen undersøger regelmæssigt UFO-observationer over sovjetisk område. Der foreligger en mængde materiale til bearbejdning. Desværre må det bemærkes, at alle beskrivelser, vi er i besiddelse af, lider under ensidighed og mangel på sammenhæng i større eller mindre grad.

De observationer, Tallinn-flyets besætning har gjort, er blevet undersøgt af kommissionens estiske sektion. Det er et virkelig interessant tilfælde,

selv om vi kender til lignende. Det forhold, at genstanden øjeblikkeligt skiftede til modsat bevægelsesretning, og udsendte en usædvanlig kraftig lysstråle mod jorden er ubeskriveligt anomalt.

I sin bestemmelse af et fænomens natur, holder kommissionen sig først og fremmest til lokaliseringsdata, idet nemlig et fænomen, der er lokalt begrænset i rummet, kan antages at være af anomal karakter. Dimensionerne af den genstand, flyverne observerede, fik os uvægerligt til at spidse øre. Det var nærliggende at regne med, at der et eller andet fjernt sted, mange tusinde kilometer borte udspillede en atmosfærisk eller geofysisk proces af en type, som er kendt af videnskaben, og når den forekom flyverne så nær på kunne der være tale om det, man kalder synsbedrag.

Men denne forklaring viste sig slutteligt utilstrækkelig, idet flyverne jo havde held til at fastslå afstanden til genstanden.

Der kan således kun drages den konklusion, at Tallinn-flyets besætning faktisk observerede det, vi kalder en UFO. Det er navnlig af betydning, at vi nu sidder inde med et logisk og ganske detaljeret billede af UFO'ens formskifte, sådan som andenpilot Lasurin har beskrevet det i ord.

(APN)

Neobvyklé setkání za letu

Moskva: Neznámý svítící a pohybující se objekt upozoroval posádku sovětského civilního dopravního letadla TU-134A letícího na pravidelné lince Tbilisi — Tallinn v blízkosti Minsku. Při nočním letu se před letadlem nečekaně objevila velká nehybná hvězda, z níž náhle vytryskl tlí paprsky osvětlující Zemi, které se pak proměnilly ve svítící kule. Neidentifikovatelný předmět „visel“ podle pilotů ve výšce přibližně 40–50 km nad Zemí a v osvětlené oblasti se daly dokonce rozeznat i domy a cesty. Nenařadil paprsky změnil směr a zamířily na letadlo. Piloti zhlédli bílý bod obklopený barevnými kruhy. Tento bod za chvíli vzplanul a na jeho místě zůstal zelený obláček, který se obrovskou rychlostí začal přibližovat k letadlu. Ve výši 10 000 metrů se nad ním zavěšil a doprovázel je až do konce letu. Tento neobvyklý letiči tandem zaregistrovaly také radary letišť v Rize, Vilniusu a Tallinnu. Je to zajímavý případ, komentoval událost zástupce předsedy komise pro anomální jevy při Vsesvazové vědeckotechnické společnosti, člen-korrespondent Akademie věd SSSR N. Zeltuchin. To, že neznámý předmět změnil směr pohybu a z velké výšky slině osvětloval Zemi, je nepochybně anomální jev jenom jediným zjevem, který na základě výpovědí posádky lze udělat, je, že se setkání s něčím, čemu se říká „neidentifikovatelný létající předmět“, zdá reálné akademik N. Zeltuchin.

Også notits i tjekkisk presse

Fra en kontakthand i Tjekkoslaviet har SUFOI netop modtaget klip fra den tjekkeske dagspresse, hvor sagen også har været omtalt med baggrund i sovjetiske kilder.

Af dette materiale fremgår det, at det sovjetiske passagerfly af typen TU-134-A var på en ordinær ruteflyvning fra byen Tbilisi i Kaukasus-området til byen Tallinn i Estland ved Den finske Bugt.

Disse oplysninger blev nævnt i Prag Radio og blev gengivet i 3 tjekkeske dagblade, dog ikke i den tjekkeske partiavis Rude Pravo.

Det bemærkes iøvrigt, at sådanne oplysninger ikke har været bragt i de sovjetiske medier i en del år, bortset fra oplysningerne i begyndelsen af 1984 om oprettelsen af en sovjetisk komite til udforskning af »anormale atmosfæriske fænomener.«

Vor tjekkeske kilde gør opmærksom på, at man ikke må se bort fra, at beretningen kan være bragt i medierne af mange årsager. Måske som led i optakten til supermagternes forhandlinger vedr. våbenkapløbet i det ydre rum. Måske en fejlopfattelse af et hemmeligt militært eksperiment — amerikansk eller sovjetisk.

Det drejer sig måske også om en virkelig konkret UFO-tildragelse, der fandt sted som den er beskrevet. I så fald kan omtalen være en støtte til seriøse undersøgelsesgrupper i Østeuropa — amatører eller professionelle.

Dette er naturligvis interessante betragtninger. Der er da også al mulig grund til at være særdeles agtpågivende over for den spændende udvikling på området hos vor store nabo i øst.

Ole Henningsen

SYNSPUNKTER

TRE UFO ARTIKLER

UFOer: *Intet andet emne er mere sensationelt, aparte eller kontroversielt; intet andet emne polariserer folk eller enkeltpersoner i så høj grad; intet andet emne viser en sådan kamp mellem godtroenhed og fanatisme, beviser kontra optisk illusion, realiteter kontra trang til mystik, påstande og modpåstande . . . ! !*

Sådan udtaler Dr. Berthold E. Schwarts i bogen »Synspunkter - Tre UFO Artikler«. Vil du læse fortsættelsen - så skynd dig at købe bogen hos SUFOI!

I »Synspunkter« bliver tre centrale emner inden for UFO-forskningen gennemgået af tre anerkendte videnskabsmænd: UFOer og kuglely, rapportmaterialet og UFO-observatorerne.

Synspunkter - Tre UFO Artikler,

60 sider, illustreret kr. **25,00**

ITALIEN

Gargano-fotoet

Af Roberto Pinotti

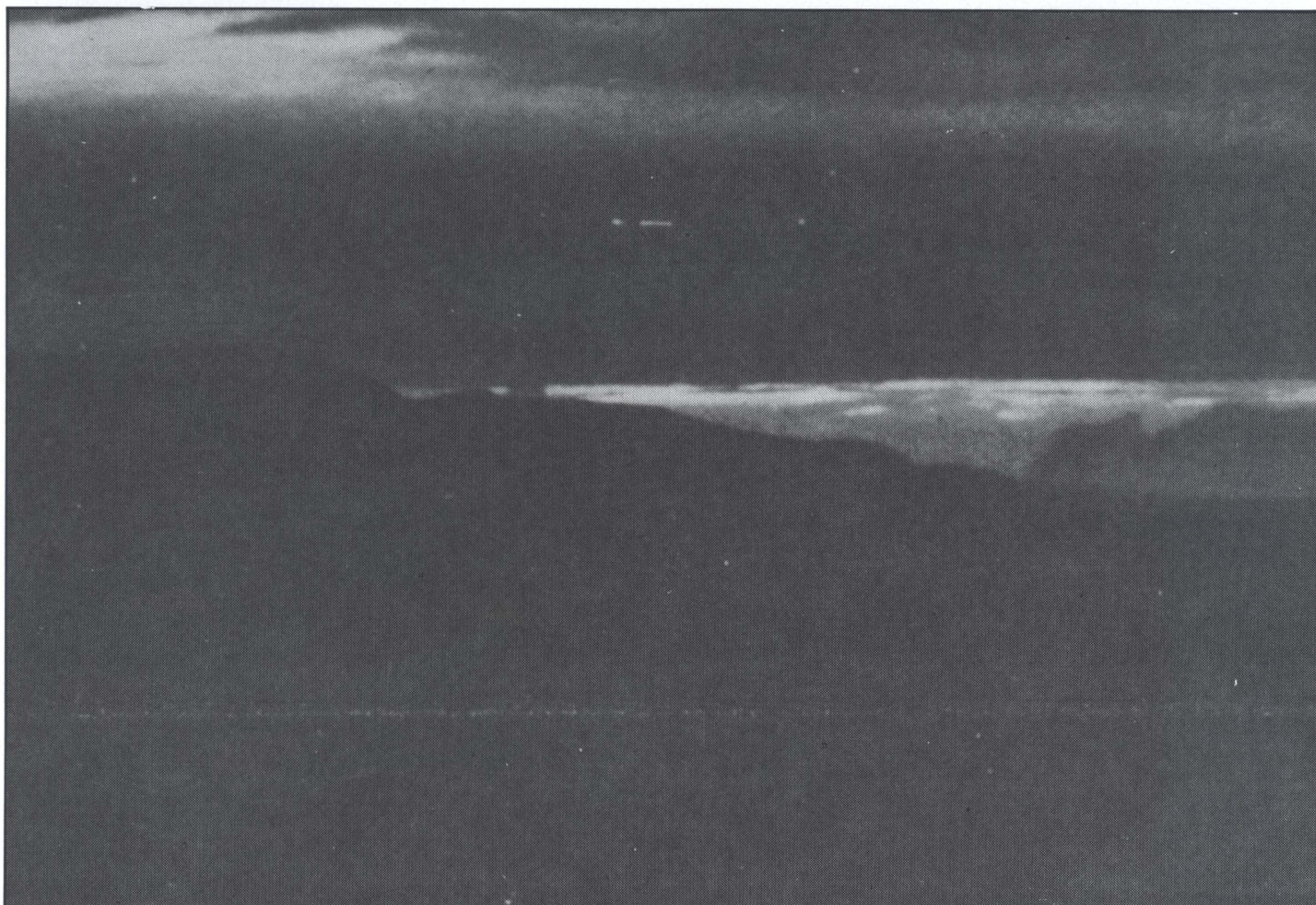
Tidligt i september 1966 blev der ved kysten af Gargano halvøen i det sydlige Italien taget et farvefotografi af to lysende objekter, der befandt sig nær solnedgangen. Det ene var kugleformet og det andet havde form som en cigar. Begge krydsede himlen med det kugleformede forrest.

Manden, som tog billedet var en bank-assistent fra Bologna med navnet Gerardo Bagnula. Mario Maiolo, der den-

gang var formand for Centro Ufologico Nazionale (CUN), hørte gennem nogle bekendte rent tilfældigt om det

mærkelige foto i 1969. Da Bagnula ikke var interesseret i, at hverken nyhedsmedierne eller mystiske undersøgere skulle få kendskab til fotoet, havde han holdt både det og sit navn hemmeligt gennem de 3 år, der var forløbet.

Maiolo overtalte ham dog til at overlade CUN fotoet og en underskrevet beretning om hændelsen, så man kunne undersøge sagen. Det blev samtidig lovet ham, at hans navn ikke ville

Her ses hele aftrykket af det billede som Gerardo Bagnulo tog i september 1966 ved den syditalienske kyst. Objekterne ses øverst i midten af billedet.

Der er fortsat stor interesse for SUFOIs detektor!

Skandinavisk UFO Information kan fortsat levere den efterspurgte detektor MFI-6. MFI-6 er en detektor, der kan opdage små ændringer i magnetfeltet — ændringer, der ofte formodes at optræde i forbindelse med UFO-forekomster. Således kaldes detektoren også af mange for en ufo-detektor.

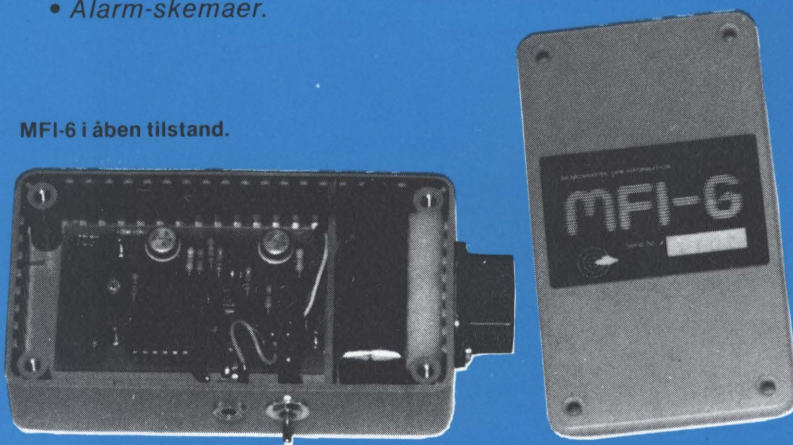
Detektoren har en lang række enestående karakter-træk...

- Er fuld elektronisk med en spole som sensorenhed.
- Har en følsomhed på 500 μ T/s.
- Afgiver ved alarm en summende lyd fra en indbygget summer.
- Er transportabel — med en størrelse på 13 x 6 x 3 cm.
- Har afbryder — og stik til ekstra-udstyr.
- Har et fantastisk lavt strømforbrug — fungerer ca. 1/2-1 år på et normalt 9V batteri, der let kan udskiftes.
- Er udviklet og produceret af kvalificeret personel i SUFOI.

Ved køb leverer SUFOI...

- En færdigmonteret og aftenstet detektor.
- Batteri monteret i detektoren.
- Udførlig vejledning for detektoren og placeringen af denne.
- Tekniske specifikationer.
- Alarm-skemaer.

MFI-6 i åben tilstand.

SUFOIs detektor MFI-6.

Detektoren MFI-6 koster

kun kr. 235,-

— den laveste pris på en elektronisk detektor på det danske marked.

Detektoren bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,- (ekspedition/porto) til

giro 9 11 77 25, SUFOI,
Postboks 6, 2820 Gentofte.

Skriv venligst »Detektor«
på modtagerdelen.

blive offentliggjort før efter hans død. Han ønskede ikke, at hans privatliv skulle forstyrres, og CUN holdt deres løfte.

Da Bagnula nu er afgået ved døden, kan omstændighederne omkring hans observation afsløres. Bagnula var sammen med sin familie på en lille udflugt, da han så de to objekter krydse

»tene« på himlen. Efter dem var der et livagtigt hvidt spor. Begge objekter fløj med en forbløffende hastighed. Det ene fløj foran det andet, da det bageste pludselig accelererede og fløj op på siden af det forreste, hvorefter begge objekter ændrede kursen 45° og forsvandt i retning mod Florence.

Få minutter senere blev fodboldkam-

tråde regnede ned over byen og avisernes redaktioner oplevede en sand telefonstorm. Så vidt vi husker, nåede man hverken i Oloron eller i Gaillac at analysere det mærkelige »englehår«, før det forsvandt. Men i Florence var en ingeniørstuderende hurtig nok til at samle noget af det i et sterilt glas og aflevere det til lederen af Institutet for Kemiske Analyser ved universitetet i Florence. Der blev i hast udført en mikroskopisk og en spektroskopisk analyse, der viste, at »englehåret« indeholdt bor, silicium, calcium og magnesium. Dette er også hovedbestanddelene i »bor-silicium glas«.

Det er CUNs mening, at ved en sammenligning mellem de nævnte franske og italienske observationer, er Bagnulas observation ved Gargano nok den mest betydningsfulde, selv om der ikke blev observeret »englehår« her. Hvis der var noget, er det måske landet i vandet. □

himlen. Til alt held havde han sit fotografiapparat skudklart, og nåede at tage et enkelt billede før objekterne forsvandt ud af syne nær den nordvestlige horisont.

I en kommentar til sin observation sagde Bagnula: »Jeg er ikke i stand til at forklare min observation, da jeg aldrig tidligere har set noget lignende, og mine interesser går i helt andre retninger. Alligevel gjorde observationen et dybt indtryk på mig, da en hver form for et optisk bedrag kan udelukkes.«

Det originale billede, der er taget med et Zeiss Symbolica kamera med et Tessar f:2,8 objektiv på en Agfa lysbilledfilm, blev undersøgt. Ved undersøgelsen fandt CUN intet, der kunne kaste tvivl over fotografiets ægthed. Derfor kunne det være interessant, at se på tre lignende observationer.

Som fortalt af Aime Michel, så Yves Prigent og hans familie den 17. oktober 1952 et stort, rørformet objekt, der udsendte en sværm af metalliske kugler, der fløj videre parvis. Denne hændelse fandt sted i Oloron, og da det gentog sig ved Gaillac 10 dage senere, blev det i fuld dagslys set af i hundredevis af mennesker og blev undersøgt af det franske militær og dets efterretnings-tjeneste. I begge tilfælde udspejlede de to »sky-cigarer«, som Aime Michal senere kaldte dem, en del af den mystiske substans, der er kendt som »englehår«.

To år senere, den 27. oktober 1954, da Lucchetti og Lastrucci stod på terrassen ved hotel Piazza San Marco i Prato, så de to »cigarer« eller lysende

pen mellem hold fra Florence og Pistoria dramatisk afbrudt. Først begyndte tilskuerne, så spillerne og til sidst endda dommeren at stirre på to mystiske kugleformede objekter, der fløj over stadion. Mellem kl. 14.20 og 14.29 passerede sådanne objekter parvis over Florence tre gange. Mærkelige håragtige

Kilde:

International UFO Reporter, november/december 1984. CUFOS Associate Newsletter, dec./jan. 1984/85.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen /KMH

BOGTILBUD

efter et konkursbo

RUMFARTS-ORIENTERING

store 4
indbunden i blåt helbind
FØR kr. 844,-
NU KUN KR. 68,-

Bogværkets 4 bind rummer en samling selvstændige artikler. Redigeret af bl.a. videnskabsmænd fra DTH og Københavns Universitet. Bidrag af eksperter inden for de forskellige emner. Interessant skrevet for seriøse amatører.

Mange emner tages under behandling f.eks.:

Er vi alene i verdensrummet? • Jorden og Venus, to alen ud af samme stykke • Radioimpulser fra verdensrummet • Saturns ringsystem • Nyopdaget klode • Rumfartens tekniske og fysiske baggrund • Liv i universet, men hvor? • Her er også historiske artikler om måneforskning og om Tyge Brahes bedrifter.

De i alt 765 store A4-sider rummer et væld af illustrationer i farver og sort-hvid, der kommer godt til deres ret på krideret kunsttrykpapir. Indholdsfortegnelser • Indeks.

4 bøger - bindene 1, 2, 5 og 6 (bind 3 og 4 findes ikke).

Før kr. 844,- lille restantal. NU i alt kr. **68,-**

**NYBODER BOGHANDEL · STORE KONGENSGADE 114
1264 KBH. K. · (01) 14 13 20**

NÆROBSERVATION AF 2. GRAD

Jeg følte mig magtesløs...

Af Benny Gade.

Jeg tog en meget stærk kop kaffe, da jeg kom hjem igen, fortæller en 56-årig kvinde fra Holstebro. Hun havde set et ufo, der kun var 30 meter fra hende...

ILL.: Flemming.

En fri fortolkning af en Holstebro-kvindes oplevelse i august sidste år.

De fleste ufo-observationer handler om nattelys, som det kan være svært at give en klar beskrivelse af. Kun sjældent får SUFOI lejlighed til at undersøge en rapport med mange detaljer som den, der her bliver beskrevet.

Det drejer sig om en nærobservation af anden grad. Det vil sige, at der muligvis har været noget, der fik den knallert som observatøren kørte på, til at opføre sig mærkeligt, da hun så et ufo.

Det hele begyndte tirsdag d. 21. august 1984. Klokken var lige passeret 22, og observatøren kørte en aftenur på sin knallert.

— Jeg var på vej fra Holstebro mod Linde ad Wilhelmsborgvej, fortæller observatøren.

— Vejret var almindeligt sommer-aftensvejr, men halvvejs mod Linde, trak der pludselig mørke skyer op. Det blev værre og værre. Inden længe var det helt overskyet alle vegne. De mørke skyer hang lavt.

Troede det var lyn

— Jeg vendte derfor om og kørte mod Holstebro igen. Da jeg var kommet et lille stykke forbi et område, der kaldes Blodmosen, kom der et par lysstråler skråt ned ved siden af mig. Jeg kiggede i mit bakspejl, men der var intet at se eller høre.

Et stykke tid efter flimrede der igen nogle stråler omkring mig, og jeg troede derfor, at det var lyn. Et halvt minut senere kørte jeg op ad en lang bakke, og da — selv om mit gashåndtag hele tiden var »i bund« — sagtnedes farten, og min knallert var lige ved at gå i stå.

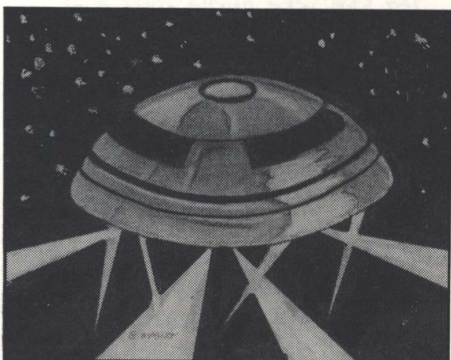
Men så øgedes farten lidt, og jeg kom op ad bakken. Jeg så i bakspejlet. Nej — der var ikke trafik bag mig, og heller ingen modkørende. Nu var det

bare med at komme hjem, inden det gav sig til at regne, tænkte jeg.

Ville ikke se

— På vej ned ad bakken lige efter et sving, så jeg pludselig et stærkt lys i bakspejlet. Jeg drejede hovedet for at se bedre, og dér — lidt over trætoppene — var der et ufo. Der var overhovedet ikke tvivl om det. Det må have været bag ved mig et stykke vej med slukket lys. Det havde form som en halvkugle, 7–8 meter i bredden, stærkt orangerfarvet og der gik lysstråler ud til alle sider. Det fløj ligesom hid og did, uden at jeg kunne høre nogen motorstøj.

— Jeg vendte hurtigt mit hoved bort, for jeg var ikke interesseret i at se, hvis det skulle komme nærmere.

ILL.: El Magno.

En fri fortolkning af det ufo, der blev set over Holstebro.

Ville tage fat i mig

— Jeg vendte bakspejlet lidt nedad og kørte længe, uden at turde se mig tilbage. Samtidig var det som om, at strålerne prøvede at tage fat i mig bagfra, og det kriblede i hovedbunden. Så var det, som om de slap mig, og knallerten begyndte pludselig at lyse kraftigere og køre hurtigere. Jeg turde stadig ikke se mig tilbage, da jeg var bange for, det ville være lige over hovedet på mig. Jeg følte mig helt magtesløs.

Men jeg så ikke mere til ufo'et. Hvor det så er fløjet hen, ved jeg ikke, fortæller observatøren.

— Jeg kom hjem i god behold, men fik hovedpine lige efter. Dagen efter var jeg meget træt, og de næste dage havde jeg også svært ved at koncentrere mig og var ikke særlig sulten.

Hvorom alting er: Det var virkelig et flot syn at se det ufo så nær på. Det var kun 25–30 meter væk, da jeg så det i bakspejlet første gang.

Ingen forklaring

Kun to dage efter observationen skrev

kvinden et brev til foreningen FUFOS, der tidligere har undersøgt mange ufo-observationer. I dag er ufo-erne trådt i baggrunden til fordel for mange andre aktiviteter. FUFOS sendte derfor brevet videre til SUFOI, og bad os om at se nærmere på sagen. Desværre betyder en sådan omvej, at der går lang tid, inden vi får kendskab til en observation. I dette tilfælde tog det 3½ måned inden der blev mulighed for at besøge observatøren og begynde vore undersøgelser.

Der blev lavet interviews, målt kompasretninger og gået i detaljer med forklaringen. Observationsstedet blev besøgt sammen med observatøren for at se nærmere på terrænet. Desuden er stjernehimlen blevet studeret, og oplysningerne fra meteorologisk institut er gennemgået, men alt sammen uden at det har givet nogen forklaring.

Linde flyveplads ligger kun få kilometer fra observationsstedet, men heller ikke her kunne man hjælpe til en opklaring af observationen. I sommerperioden er pladsen ikke bemannet ef-

ter klokken 19, og derfor bliver flyene ikke registreret. En mulig fejlkilde kan være et privatfly på natflyvning, men det har ikke været muligt at få bekræftet. Observatøren selv har ikke hørt nogen form for støj eller lyd under observationen. Det kan skyldes, at lydene er druknet i knallertens larm, samtidig med at observatøren bar en styrthjelm, der nedsætter hørelsen.

Jeg så et UFO

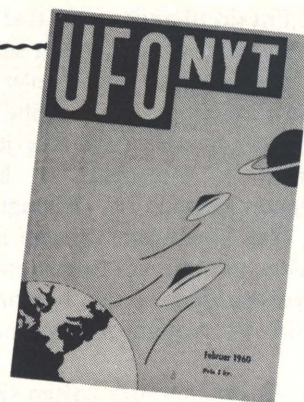
Observatøren virker meget troværdig og har ingen åbenlys grund til at fortælle en opdigtet ufo-historie. Derfor har de to rapportoptagere, der har talt med observatøren, begge konkluderet, at der ikke er tale om en opdigtet historie. Hvad det så er, som observatøren har set, kan SUFOI ikke på nuværende tidspunkt give en tilfredsstillende forklaring på. Sagt med observatørens egne ord:

— Det jeg så, er ihvertfald det som folk normalt forstår ved ufo'er.

SUFOIs STØTTEFOND

Vi kvitterer med 25 år gammelt UFO-NYT

SUFOIs Støttefond består af økonomiske midler, som UFO-NYTs læsere frivilligt har skænket til fonden. Støttefonden har sat sig det mål, at nå op på et indsamlet totalbeløb på kr. 20.000. Og vi er godt på vej takket være de mange bidrag fra vore læsere.

Som noget helt nyt vil alle personer, der skænker mindst kr. 15 til støttefonden, modtage et gammelt, sjældent eksemplar af UFO-NYT. Der er tale om UFO-NYT fra februar 1960, som altså er over 25 år gammelt — et rigtigt samleobjekt!

Blandt de aktiviteter, som støttefonden har ydet tilskud til, kan nævnes forskellige arrangementer rundt omkring i landet — aktiviteter, der i mange tilfælde alene kunne arrangeres på baggrund af et tilskud fra støttefonden.

Vil du hjælpe os med at nå målet på kr. 20.000?

Vi har fortsat brug for et lille bidrag fra alle vores læsere — bidrag der tilsammen vil være med til at give SUFOI og UFO-NYT et skub fremad.

Beløb — store såvel som små — modtages med tak og kan indbetales på giro 9 11 77 25. SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Girokortets modtagerdel bedes mærket »Støttefond«.

Total pr. 31.3.1985: Kr. 6.790,-

OBSERVATIONER

Kæmpe-cigar over Essen

Af Norman Oliver.

Denne ældre rapport kommer fra englænderen G. N. Cockfort, der på hændelsestidspunktet, 26.-27. maj 1943, var flyversergent med uddannelse som instruktør og senere flyverløjtnant i RAF.

Min station var RAF Little Rissington, som på det tidspunkt opererede som nr. 6 (P) AFU (Pilots Advanced Flying Unit). Fra tid til anden blev fast personale i træningskommandoen sendt ud på feltopgaver, især når en eller anden ny operationel procedure skulle afprøves. I løbet af maj 1943 blev jeg forflyttet til 77. eskadrille, 4. bombe-gruppekommando fra Elvington til York. (Det kan måske være af interesse at vide, at dette var følgesvend og tvillingeseskadrillen til den berømte 102. Cheshire VC Squadron fra Pocklington.)

Den 26.-27. maj om natten skulle vi gennemføre et angreb på Krupps Vå-

benfabrikker i Essen. Så vidt jeg kan huske, var ca. 400-500 luftfartøjer med i dette raid. Den store forskel mellem dette og tidligere angreb var, at der blev anvendt luftmærkning (bombning efter forudgående markering af målet med lysbomber). Eskadrillens luftfartøjer bestod af Halifax 1A'er, der, så vidt jeg husker, var udstyret med fire Merlin 22 motorer og normalt havde en besætning på 7 mand. Denne type var udstyret med et »ryg« — samt et agter-kanontårn.

Vores opgave var at bombe fra 6 kilometers højde, med det viste sig at være umuligt på dette tidspunkt, da temperaturen i de øverste luftlag var

højere end ventet, således at motorenes effekt nedsattes. Sigtbarheden over målet var helt god.

Jeg kan ikke huske start eller landingstidspunktet, men den logbogførte varighed af turen var 4 timer og 40 minutter, og det var stadig mørkt, da vi vendte tilbage til basen. Jeg har derfor anslået klokken ved målet til at være ca. 1.00, hvilket kan være unøjagtigt.

Vi oplevede det sædvanlige flak, skibs- og kystbatteriflakket, da vi krydsede den hollandske kyst og blev angrebet af en tysk natjager, identificeret som en JU 88 af vores agterskytete; men heldigvis forvoldte den ingen alvorlige skader.

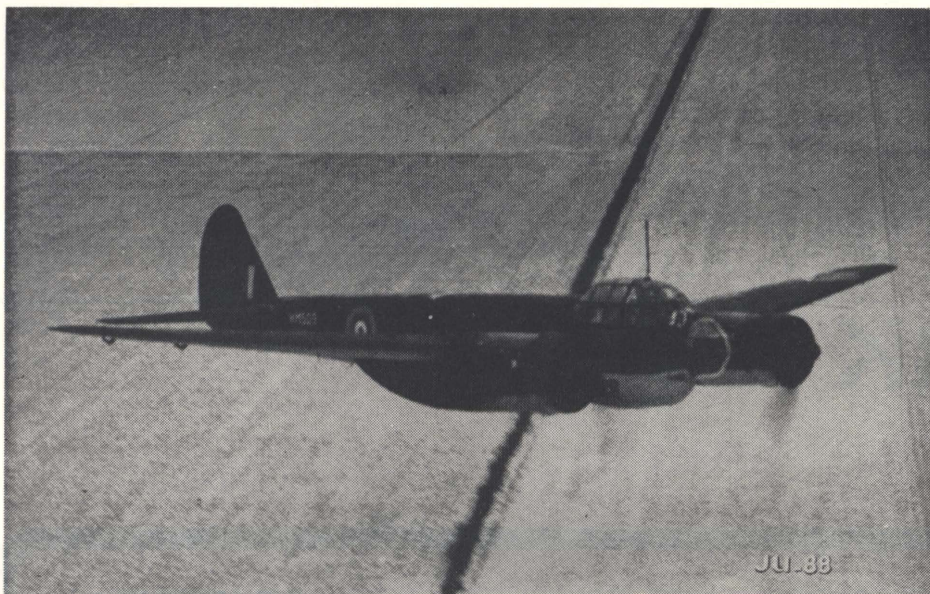
Spærreilden i Ruhrdalen var yderst kraftig, især i de sidste minutter før vores ankomst til målet. Den første bølge havde allerede bombet, og størstedelen af målområdet var oplyst.

Det var 2-3 minutter før vores sidste indflyvning, da vi var i ca. 5,6 kilometers højde, at vi foran os på bagbords side og i ca. samme højde så et langt cylindrisk objekt, sølvfarvet og med skarpt omrids, hængende på himlen i en vinkel på ca. 45°. Der var endogså med mellemrum langs objektets længdeakse et antal af, hvad der så ud til at være køjer. Jeg er ikke helt sikker efter al den tid, om der var endnu en række under disse eller ikke (eller på deres antal).

Som tidligere fastslået var det min opgave at følge luftmarkeringsteknikken, og jeg tilhørte reservemandskabet fungerende som andenpilot. Kaptajnen, på det tidspunkt flyversergent Ray Smith fra the Royal Canadian Air Force (senere forfremmet og tildelt DFC), var det første besærtningsmedlem, der så objektet. Foruden Ray og jeg så følgende besærtningsmedlemmer objek-

Det var 2-3 minutter før vores sidste indflyvning, da vi var i ca. 5,6 kilometers højde, at vi foran os på bagbords side og i ca. samme højde så et langt cylindrisk objekt, sølvfarvet og med skarpt omrids, hængende på himlen i en vinkel på ca. 45°.

Vi oplevede det sædvanlige flak, skibs- og kystbatteriflakket, da vi krydsede den hollandske kyst og blev angrebet af en tysk natjager, identificeret som en JU 88 af vores agterskytte, men heldigvis forvoldte den ingen alvorlige skader.

tet, efter at kaptajnen havde henledt deres opmærksomhed på det: bombesigteren, flyteknikeren, skytten og telegrafisten. Navigatøren så ikke objektet dels p.g.a. sin placering i flyvemaskinen, og især fordi han havde enormt travlt på dette tidspunkt af operationen; agterskytten så det heller ikke af indlysende grunde.

Jeg tror, at den første reaktion fra de fleste af os var forbavselse, fordi dette objekt bare ikke havde lov til at være der.

Efter et meget kort tidsrum, 20-30 sekunder, begyndte det pludselig at bevæge sig, beholdende sin stilling, steg væk, accelererede utrolig hurtigt, indtil det forsvandt ud af syne. Den hastighed, som det opnåede, var for os dengang fuldstændig utrolig. Det drejede sig helt bestemt om tusinder af kilometer i timen. Da det accelererede, blev konturerne sløret og formen forkortet. Det er sværere at bedømme størrelsen, men den var meget stor, bestemt meget større end vores eget fartøj. Den syntes at være mindst lige så lang som en king-size cigaret eller mindre cigar i strakt arm. Vi fuldførte derefter bombeturen og vendte hjem til basen.

Efterretningsofficeren, som afhørte os efter den fuldførte mission, fik en beskrivelse af dette objekt, men vi var ude af stand til at bedømme, hvilken betydning det blev tillagt af autoriteterne og helt ærligt, det var blot et usædvanligt fænomen, som, siden det tilsyneladende var harmløst, for os var af

langt mindre vigtighed end andre krigstidsfarer.

Jeg har aldrig før eller siden set noget tilsvarende og har aldrig set nogen af de tallerkenformede objekter, men når jeg ser tilbage, er jeg helt overbevist om, at dette cigarformede UFO var af ikke-jordisk oprindelse. Et yderligere særkende var, at da det begyndte at flyve væk, var der ingen synlig drivkraft — ingen raketudstødning — og siden bombetidspunktet var så tæt på, og målet allerede var synligt, var vi yderst optaget, så der blev ikke iagttaget nogen instrumentforstyrrelser, selv hvis sådanne forekom. Selv om observationen blev gjort af en gruppe eksperter, kunne ingen af dem give en rationel forklaring! □

Kilde:

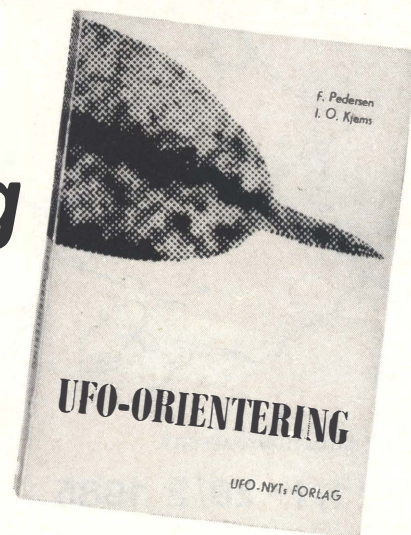
BUFORA Journal vol. 6, nr. 3, september/oktober 1977.

Oversættelse:

Kim Møller Hansen.

UFO-orientering

SUFOIs tidligere formand, Frank Pedersen, og UFO-NYTs forhenværende redaktør, Iver O. Kjems, udgav i 1969 på UFO-NYTs forlag bogen »UFO-ORIENTERING«.

SUFOI har stadig nogle enkelte eksemplarer af denne bog i gemmerne, som vi nu sælger ud.

UFO-ORIENTERING er en bog af ældre dato, men det er stadig et interessant værk, bl.a. på grund af mange klassiske fotos. Den omhandler i korte træk emner som ufo-observationer — fra forhistoriske observationer, over Kenneth Arnold's observation i 1947 til nyere danske og udenlandske observationer. Også Condon-rapporten, ufonauter og organisationen SUFOI m.v. bliver behandlet i let forståelig form.

- UFO-ORIENTERING ER PÅ 120 SIDER OG ER RIGT
- ILLUSTRERET MED BL.A. FOTOS.

Pris kr. 45,00 plus forsendelse.

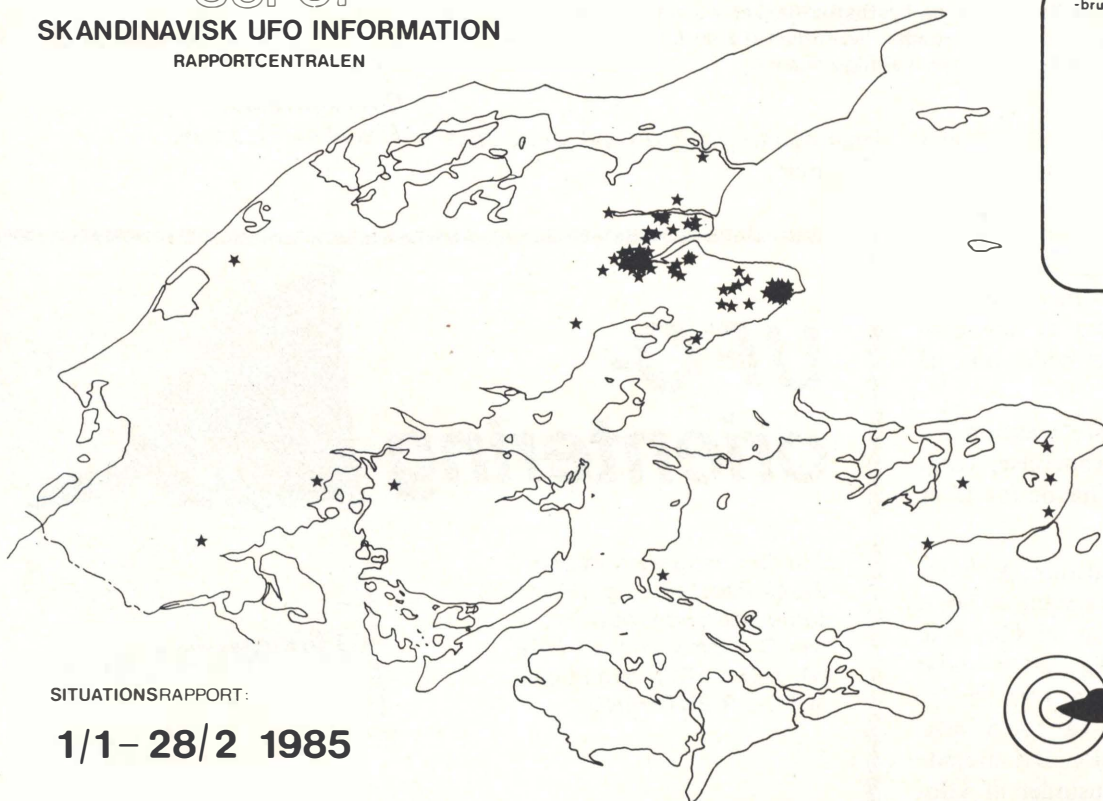
Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,- (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »UFO-ORIENTERING« på modtagerdelen.

INDRAPPORTERINGER

DANMARK

SUFOI

SKANDINAVISK UFO INFORMATION
RAPPORTCENTRALEN

SITUATIONSRAPPORT:

1/1 - 28/2 1985

© SUFOI / ufo nyt

KLASSIFIKATION
- bruges ved årsopgørelsen

- △ NL . 1
- ▲ NL . 2
- DL . 1
- DL . 2
- NO . 1
- ◆ NO . 2
- ⬡ NO . 3

IKKE KLASSIFI-
CERET 2 MDRS.

STATUS

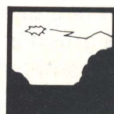
★ DETTE
TEGN VIL
ANGIVE HVOR-
FRA I LANDET
VI MODTAGER
INDBERET-
NINGERNE

NL.1.

Nattelysfænomen 1

Et punktformet lys uden detaljer.

DL.1.

Dagslysfænomen 1

Et punktformet fænomen uden detaljer.

NO.1.

Nærobbservation af 1. grad

Et ufo med tydelige detaljer set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

NL.2.

Nattelysfænomen 2

Et lysfænomen af en vis udstrækning med synlig form.

DL.2.

Dagslysfænomen 2

Et fænomen af en vis udstrækning med synlig form.

NO.2.

Nærobbservation af 2. grad

Et ufo som i NO.1., der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation, elektriske forstyrrelser osv.

Et nattelys er et eller flere lys, der ses efter solnedgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk lyset er. Lysene kan være konstante, blinkende eller roterende. Lysene kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

Et dagslysfænomen er et eller flere fænomener, der ses efter solopgang. Iagttageren kan ikke sige, hvor langt væk fænomenet er. Det kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

NO.3.

Nærobbservation af 3. grad

Et ufo - svævende eller landet - som i NO.1., hvor der er iagttaget væsener eller skikkelser inde i eller i umiddelbar nærhed af fænomenet.

Den følgende liste angiver hver enkelt henvendelse om observationer, som SUFOI har modtaget i den anførte periode.

Markeringen på kortet angiver observatørens opholdssted i hvert enkelt tilfælde.

Da kun et fåtal af henvendelserne er undersøgt til bunds på tidspunktet for opgørelsen, kan der mangle oplysninger i flere tilfælde - ligesom det på dette tidspunkt kun i få tilfælde er muligt at afgøre om fænomenerne kan identificeres.

(En komplet oversigt over antal UFOer/IFOer bringes hvert år i forbindelse med en statistisk analyse af det samlede rapportmateriale).

Ukendt flyvende objekt over Finland

I begyndelsen af februar i år afleverede de finske myndigheder pr. jernbane vragedelene fra det sovjetiske målmissil, der styrtede ned i Lapland halvanden måned tidligere.

UFO-interessererede i flere lande har sikkert med stor opmærksomhed fulgt mediernes dækning af denne nedstyrtning, hvor man fra finsk side konsekvent benævnte missilet som et ukendt flyvende objekt«. Så havde man jo heller ikke fået sagt for meget på et for tidligt tidspunkt i sagen, der politisk set var et meget delikat emne for Finland at håndtere på grund af det specielle forhold til den store østlige nabo.

De sovjetiske myndigheder accepterede uden videre det finske erstatningskrav på omkring en million kroner for at indsamle vragesterne, der forinden udleveringen var nøje studeret af en undersøgelseskommision fra det finske luftvåben.

Samme dag, som dagspressen kunne fortælle om udlevering af missilresterne, berettede man også om, at der fra Lapland-eskadronen var opsendt to jagermaskiner for at forfølge et uidentificeret flyvende objekt. Objektet var blevet iagttaget af en landmandsfamilie over en landsby ca. 400 km syd for det sted, hvor det sovjetiske missil styrtede ned.

Så venter vi blot på, hvad dette »uidentificerede flyvende objekt« så mon kan være.

Ole Henningsen

**HUSK
SUFOIs
STØTTEFOND**

Giro: 9 11 77 25

Oversigt over observationer modtaget i perioden 1. jan. til 28. febr. 1985

Observationsdato	Begyndelsestidspunkt	Varighed	Observationssted (postnr. og bynavn)	Antal observatører	Farver	Evt. identifikation
-82	eftermiddag	ca. 15 sek.	6980 Tim	2	mørk	
05-01-85	ca. 19.45 DNT	90 sek.	4920 Søllerød	4	blå, grøn, violet, rød, gul	
06-01-85	20.11 DNT	11 min.	6230 Rødekro	2	gul, rød	Venus
08-01-85	23.02 DNT	20-30 sek.	5591 Gelsted	1	gylden	
25-01-85	mellem 03 og 09 DNT		8900 Randers	1	(eksplosion)	satellit-underg.
25-01-85	07.05 DNT	5 min.	8500 Grenå	1	hvid	do.
25-01-85	07.10 DNT	2-3 min.	8500 Grenå	1	rødlig	do.
25-01-85	07.15 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8500 Grenå	1	rød	do.
25-01-85	07.15 DNT	ca. 2 min.	8500 Grenå	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8500 Grenå	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8500 Grenå	1		do.
25-01-85	07.15 DNT		8500 Grenå	1	(eksplosion)	do.
25-01-85	07.15 DNT	2 min.	8581 Nimtofte	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8900 Randers	1	orange	do.
25-01-85	07.15 DNT	3-4 min.	8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8900 Randers	1		do.
25-01-85	07.15 DNT	2 min.	8950 Ørsted	1	rød	do.
25-01-85	07.15 DNT		8961 Allingåbro	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		8961 Allingåbro	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT	15 sek.	8970 Havndal	1	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT	90 sek.	8981 Spentrup	2	hvid	do.
25-01-85	07.15 DNT		9550 Mariager	1	hvid	do.
25-01-85	07.16 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.16 DNT	2 min.	8500 Grenå	1	hvid	do.
25-01-85	07.16 DNT	ca. 2 min.	8900 Randers	1		do.
25-01-85	07.16 DNT	20-30 sek.	8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.17 DNT	ca. 30 sek.	9500 Hobro	1	hvid	do.
25-01-85	07.17 DNT	90 sek.	8500 Grenå	1		do.
25-01-85	07.17 DNT	2 min.	8560 Kolind	1	hvid, rød	do.
25-01-85	07.17 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.17 DNT		8900 Randers	1	gul, rød	do.
25-01-85	07.17 DNT		8970 Havndal	1	hvid	do.
25-01-85	07.17 DNT		8970 Havndal	1	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT		8400 Ebeltoft	1	rødlig	do.
25-01-85	07.18 DNT	2-3 min.	8500 Grenå	2	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT	90 sek.	8570 Trustrup	1	hvid, rød	do.
25-01-85	07.18 DNT		8870 Langå	1	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT		8900 Randers	1	orange	do.
25-01-85	07.18 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT		8981 Spentrup	1	hvid	do.
25-01-85	07.18 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.19 DNT	3 min.	8500 Grenå	1	orange	do.
25-01-85	07.19 DNT	30 sek.	8584 Tranehus	1	hvid	do.
25-01-85	07.19 DNT	30 sek.	9560 Hadsund	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8500 Grenå	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT	3 min.	8500 Grenå	3	hvid, rød	do.
25-01-85	07.20 DNT		8500 Grenå	1	hvid, orange	do.
25-01-85	07.20 DNT	1 min.	8581 Nimtofte	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8585 Glæsborg	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8586 Ørum	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	1	hvid, rød	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	1	(eksplosion)	do.
25-01-85	07.20 DNT	10-15 sek.	8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT	2 min.	8900 Randers	5	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT	2 min.	8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8900 Randers	3	hvid, blå	do.
25-01-85	07.20 DNT		8950 Ørsted	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8961 Allingåbro	2	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		8981 Spentrup	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT	30-35 sek.	8983 Gjerlev	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		9550 Mariager	1	hvid	do.
25-01-85	07.20 DNT		9550 Mariager	1	hvid	do.

Oversigten over observationer fortsættes side 18

DANSKE FOTOSAGER

Lysende objekt over København

Af Kim Møller Hansen.

Af og til kan man høre spørgsmålet: Hvorfor fotograferer professionelle fotografer aldrig ufo'er?

Det gør de måske også! SUFO's Fotoafdeling har modtaget en spændende rapport fra en pressefotograf i Søborg. Sagen er netop afsluttet og kan nu præsenteres for UFO-NYTs læsere.

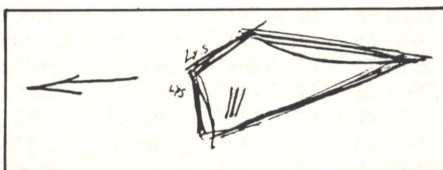
Fotografens egen beretning er længere end vi er forvænt med i fotosager. Han fortæller:

»Vi stod ved stoppestedet og ventede på bus nr. 1, som skulle køre ud ad Vesterbrogade. Ved dette stoppested skulle jeg dog først tage flere optagelser af en person, som skulle stige op i linie 1, hvorfor vi stod på stoppestedet i længere tid, for at tage flere forskellige l'ere.

Pludselig spørger vores statist, samtidig med at han peger op i luften i retning mod Strøget: »Hvad i alverden er det for noget der kommer der i luften?«

Samtidig med at han sagde det, fik jeg selv øje på genstanden, der i stor fart fløj diagonalt hen over Rådhuspladsen for derefter at forsvinde bag Dagmarhus, hvor den dog lige før den forsvandt foretog en kraftig kursændring mod højre. Jeg vil tro drejningen var på 30-40°.

Jeg stod med to kameraer over nakken, med forskellige objektiver, der henholdsvis var et 24 mm vidvinkel og et 50 mm normalobjektiv. Jeg reagerede med det samme ved at tænke på, om jeg dog ikke havde en chance for at skifte objektiv til et teleobjektiv, men dels var jeg nervøs for ikke at nå udskiftningen, og dels var mit teleobjektiv ikke lystærkt nok, mente jeg, så jeg fotograferede derfor bare med begge kameraer, der havde hen-

Observatørens tegning af det mærkelige objekt, der var gråligt. Nederst på objektet var der lodrette striber med hvid-gult lys.

holdsvis en E6-dagslysfilm 200 ASA og en E6-kunstlys 160 ASA.

Jeg synes ikke, genstanden fløj sær-

lig højt. Vi havde lige haft støvregn i bygeform, som da også kom igen, kort efter at genstanden var væk, men ellers var der blå himmel.

Genstanden havde en utraditionel form, men dette kan skyldes byens lys, som til dels oplyste genstanden.

Normalt ville jeg slå observationen hen som værende en flyobservation, men set ud fra den kendsgerning, at genstanden fløj med meget stor fart, og at dens ændring af kursen var meget skarp og at den fløj lydløs, var jeg klar over, at det var noget usædvanligt.

Tidligere har jeg været 3 år i Søværnet, hvor jeg i større stil interesserede mig for flykending, og den interesse sidder stadig i mig, dog uden at jeg kan følge med i navngivelse af alle nye typer.

Samtidig interesserer jeg mig for

Foto nr. 18. Objektet ses her (mod nordvest) kun som et lille lysspor midt i billedet. Skyggen til højre er et lyssignal. Fotosag 1980-06-14-33.

vejrtydning på grundlag af skytyperne. Begge interesser resulterer i, at jeg meget ofte har min opmærksomhed henledt mod luftrummet.

Jeg er sikker på, at objektet ikke var en vejrballon, dels fordi der ingen vind var, og dels p.g.a. farten og lysene i genstanden.

Observatøren besøges

Fotografen blev besøgt af SUFOIs daværende formand, Peter A. Hansen. Fotografen virkede under samtalen rolig og klar i sin gengivelse af oplevelsen. Han følte sig 100% overbevist om, at det fotograferede objekt måtte være et ufo. Han kom ofte tilbage til det faktum, at fotografierne ikke ganske viser det, som han så. Nederst i den trekant/firkant, som ufoets form bestod af, sås tydeligt to rækker lys (hvid-gul) som lignede »den ild man ser i en varmluftballon«. Dette lys er ikke synligt på nogen af billederne, hvilket irriterer fotografen meget. »Det var jo derfor, at den var så tydelig!«

Fotografen tog 7-8 billeder, men kun 3 dias viser noget. Ved en demonstration med det samme kamera, tog han 8 billeder hurtigt efter hinanden. Det tog 5-6 sekunder, hvilket siger noget om objektets hastighed.

Alle tre dias viser et lille lysspor taget mod himlen, der er oplyst af den nedgående sol. Observationen fandt sted den 14. juni 1980 klokken 23.11. Solnedgang denne dag var imidlertid

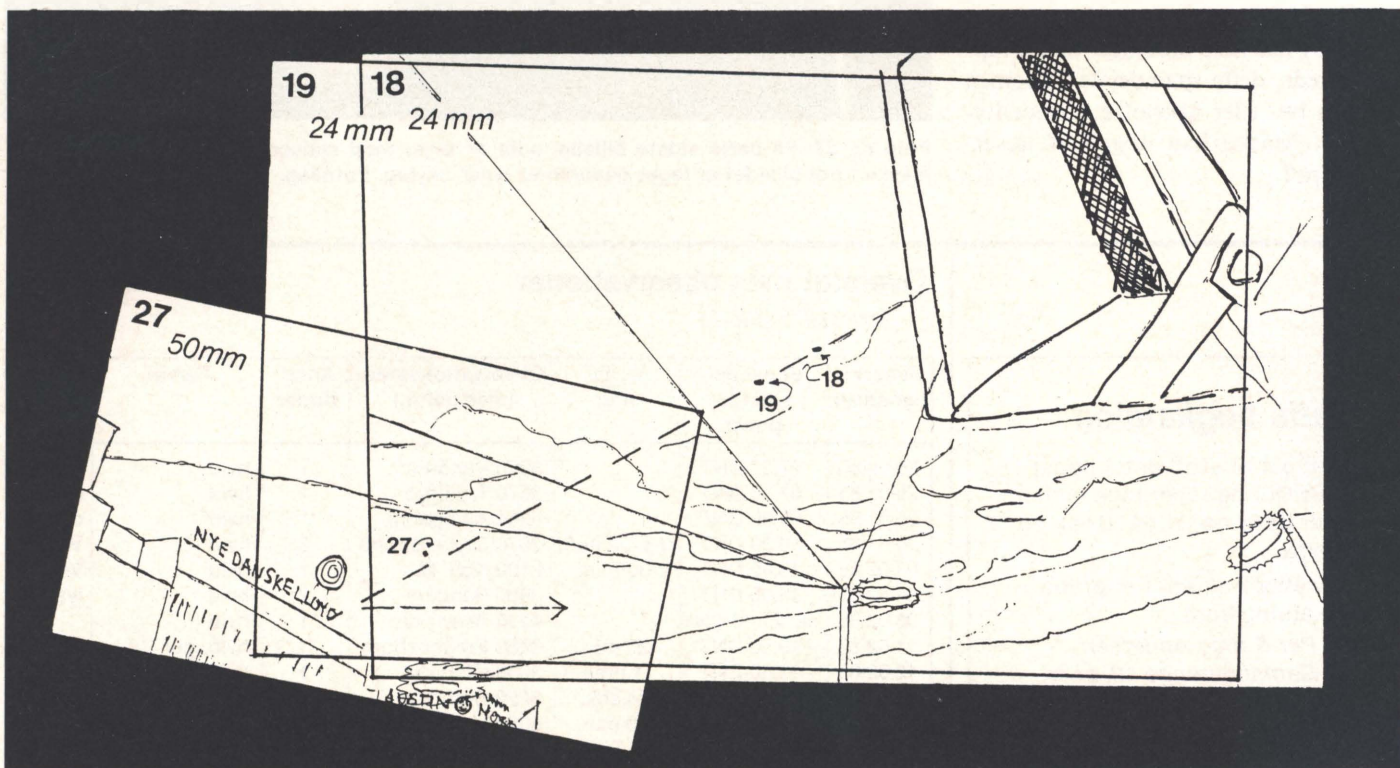
Foto nr. 19. Fotosag 1980-06-14-33.

kl. 20.52. Men observatøren fastholder, at billederne først blev taget kl. 23.11, altså ret lang tid efter solnedgang.

På billederne ses det, at det var letskyet, og bygningerne kan nemt genkendes fra Rådhuspladsen.

Ifølge det udfyldte rapportskema bevægede objektet sig fra nord mod sydøst, men i observatørens skitse er retningen vist som nordøst mod sydvest, hvilket passer bedre med de tre dias, hvor det første er taget mod nordvest og det sidste mod sydvest.

Fotokonsulent H. Bødker har her lavet en collage med alle tre billeder. Som det ses, er objektets kurs meget retlinet. Den stiplede pil angiver objektets kursændring, som fotografen iagttog, men som ikke er dokumenteret i billedmaterialet. Det ses, at fotografen har haft tid til at flytte sig ganske lidt mellem optagelserne, da billederne ikke er helt sammenfaldende — mest mellem nr. 19 og 27. På alle tre billeder er lyssporet trukket ud i længderetningen, formodentlig p.g.a. den meget store hastighed og den lange eksponeringstid.

Fotoanalyse

Sagen har været til granskning hos fotokonsulent H. Bødker, der bl.a. skriver:

»Der kom kun noget på 3 af 8 optagelser. Samtidig har fotografen oplyst, at han ikke syntes, at objektet fløj særlig højt. Jeg mener, det er uhyre vanskeligt at bedømme højden på en genstand, man ikke kender størrelsen på, og de 5 optagelser uden objekt kunne nemt forklares ved, at det var skjult bag det lette skylag i eksponeringsøjeblikket.

Genstanden foretog en drejning til højre på 30-40 grader. Ifølge collagen, hvor jeg har sammenstillet de tre dias, er det ikke noget tegn på, at det har foretaget nogen drejning. Man må her tage i betragtning, at fotografen havde kameraet skudklart efter billede nr. 27 og nemt kunne have fotograferet denne drejning. En sådan drejning ville ydermere have betydet, at objektet ville have været synligt i længere tid.

Vi står her overfor en sag, hvor vidneforklaring og skitse af objektet afviger stærkt fra det fotograferede. Jeg har derfor i min konklusion valgt kun at støtte mig til billederne. Der er ikke noget, der tyder på nogen stærk drejning mod højre. Endvidere kunne det tyde på, at objektet har befundet sig over skyerne. Der er i hvert fald ikke noget, der taler imod det, og sammenholdt med den meget store hastighed, vil jeg mene, at det pressefotografen har observeret og fotograferet er et meteor.«

SUFOI har ikke modtaget andre rapporter vedr. dette spændende fænomen der kan be- eller afkræfte meteorhypotesen. Måske kan nogen af læserne hjælpe? ☐

Sted: Rådhuspladsen, København.

Observationsdato: 14. juni 1980.

Tid: 23.11.

Varighed: ca. 6 sekunder.

Antal objekter: 1.

Antal observatører: 3.

Antal fotooptagelser: 3 dias.

Kameratype: ?

Objektiv: 50 mm normalobjektiv (billede nr. 27).

24 mm vidvinkel (billede nr. 18 og 19).

Film: 5036 Kodak Ektachrome Prof. 200 ASA 35 mm kunstlysfilm (for billede nr. 27).

5037 Kodak Ektachrome Prof. 160 ASA 35 mm dagslysfilm (for billede 18 og 19).

Rapportoptagelse: Peter A. Hansen.

Fotoanalyse: H. Bødker.

Foto nr. 27. På dette sidste billede, som er taget mod sydvest, er lyspletten ret uklar, måske fordi billedet er taget gennem et tyndt skylag. Fotosag: 1980-06-14-33.

Gratis bogkatalog

Vi sælger et stort antal bøger om UFOer og relaterede emner. Der er både bøger på dansk og engelsk.

Skriv eller ring efter et gratis bogkatalog hos:

Per & Inge Andersen,
Damsbovænge 13, st.tv.,
2500 Valby.
Tlf. 01-30 27 47.

Oversigt over observationer

— fortsat fra side 15

Observationsdato	Begyndelsestidspunkt	Varighed	Observationssted (med pstnr.)	Antal vidner	Farver	Evt. identifikation
25-01-85	07.27 DNT		8900 Randers	1	hvid	do.
25-01-85	07.30 DNT		8570 Trustrup	1	hvid	do.
25-01-85	07.30 DNT		8961 Allingåbro	1	hvid	do.
30-01-85	19.30 DNT	1 t. 30 min.	2670 Greve Strand	2	hvid	Venus
03-02-85	18.45 DNT	30 min.	2100 Kbh. Ø.	1	hvid	Venus
04-02-85	16.00 DNT		8900 Randers	2	hvid	lysanl.
08-02-85	ca. 21.30 DNT		4230 Skælskør	1	hvid	
11-02-85	18.50 DNT	20 min.	3480 Fredensborg	1	hvid, gul	Venus
12-02-85	19.30 DNT	1 time	3650 Ølstykke	1	hvid	Venus
16-02-85	19.10 DNT	få sek.	8220 Brabrand	1	orange	
18-02-85	21.45 DNT	20 min.	6094 Hejls	2	rød, orange	Venus
19-02-85	20.00 DNT	1 t. 7 min.	9000 Aalborg	1	hvid	Venus

BAG JERNTÆPPET

UFOer i Øst, (2. del)

Ved Kim Møller Hansen

Det vrimler ikke ligefrem med UFO-observationer fra Tjekkoslaviet, men det har dog været muligt for os at sammensætte en liste over observationer offentliggjort i forskellige kilder. Listen giver sig ikke ud for at være komplet, og vi hører naturligvis gerne fra læsere, der kan supplere med yderligere oplysninger.

OBSERVATIONER 1874—1968

24. april 1874, Prag

Professor Schafarick iagttog et mærkeligt objekt, der langsomt bevægede sig forbi Månen. Objektet var blændende hvidt og vedblev med at være

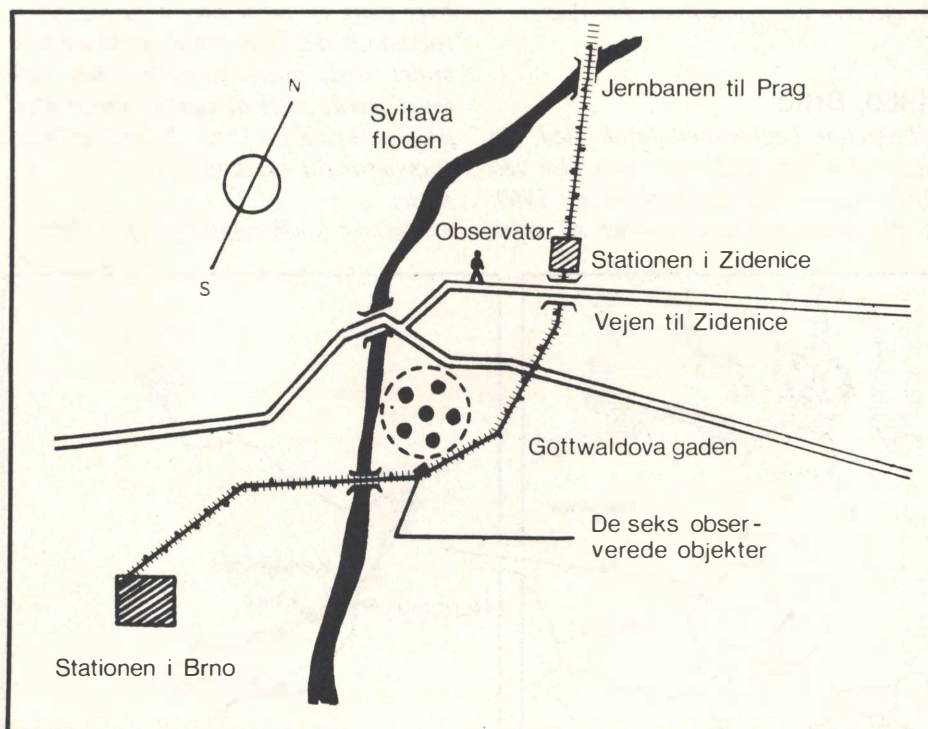
synligt, også efter det var gledet forbi Månen.

Kilde:

»L'année Scientifique«, 1877, side 45.

1913, Brno

Francois Zatloukal, 20 år på observationstidspunktet, var på vej fra Brno til Zidenice i slutningen af sommeren.

Brno 1913.

Vejret var klart. Mellem kl. 21 og 22 så han pludselig, meget højt oppe i luften seks, store objekter, der lignede ildrøde stjerner.

Objekterne bevægede sig lydløst omkring det samme punkt i urets retning. »Stjerneformationen« bevægede sig i en cirkel i det vandrette plan, hvis diameter beregnedes til at være 1 meter (vidnet nåede frem til denne størrelse ved at bruge sin udstrakte arm).

Vidnet iagttog fænomenet i 6-8 minutter og fortsatte derpå sin tur uden at afvente fænomenets afslutning. Der var ikke andre vidner.

Kilde:

»Phénomènes Spatiaux«, nr. 11, 1967.

1944, Kamenskoscoven, Blovce

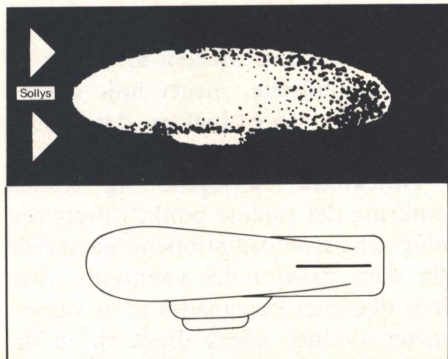
»Krigen gik mod sin slutning. De allierede var allerede herrer over en stor del af det europæiske luftrum, også over Tjekkoslaviets luftrum. Jeg, Francois Panes, var dengang 18 år og boede hos mine forældre i Blovce, 30 km sydøst for Pilzen.

Da jeg i 1964 læste om UFOer i dagspressen, kom jeg pludselig i tanke om noget, som jeg selv 20 år tidligere havde iagttaget, og som jeg dengang antog for at være en slags fly, fremstillet med henblik på luftkrigen — måske en tysk zeppelin.

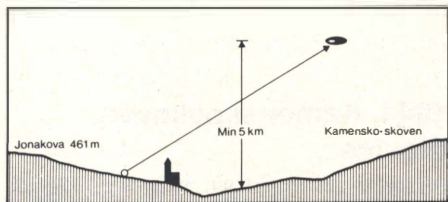
En eftermiddag ved femtiden i slutningen af sommeren befandt jeg mig i Kamenskoscoven og så mindst 5000 m over mig et strålende, cigarformet objekt på den blå himmel.

Selv om objektet var udstyret med en slags stabilisator, fremviste det ingen propeller, vinge eller ror. Objektets længde syntes at være mellem 100 og

150 meter, dets tværsnit ca. 50 meter. Objektet blev belyst af den nedgående sol. Den side, der vendte mod solen, strålede som sølv, mens skyggesiden var blålig og syntes at falde sammen med den blå himmel. Den var dog tydeligt aftegnet mod himlen. På undersiden, hvor jeg regnede med, at den formodede zeppeliners kabine skulle være, var objektet kraftigere oplyst. Objektet var lydløst. Det så ud til at dale, dog uden at nogen detalje blev mere synlig af den grund. Desuden viste det sig, at farven på den solvendte side af objektet blev rødlig og gul, hvilket jeg mente kunne skyl-

des den nedgående sol. Varigheden af objektets øjensynlige eller virkelige dalen var ca. 7 minutter. Derefter hævede objektet sig atter og forsvandt på den blå himmel. Hele observationen varede 10-15 minutter.

Jeg spurgte naturligvis mig selv, hvorfor tyskerne nu atter havde bragt så gammeldags og sårbare flyvende maskiner som zeppelinerne ind i krigen. Anvendelsen af afværgeballoner var mig bekendt, for sådanne havde jeg allerede set ofte, og de var betydeligt mindre, end det objekt jeg havde iagttaget. Der var ingen andre vidner til fænomenet. Jeg fortalte kun mine forældre og min broder om oplevelsen.»

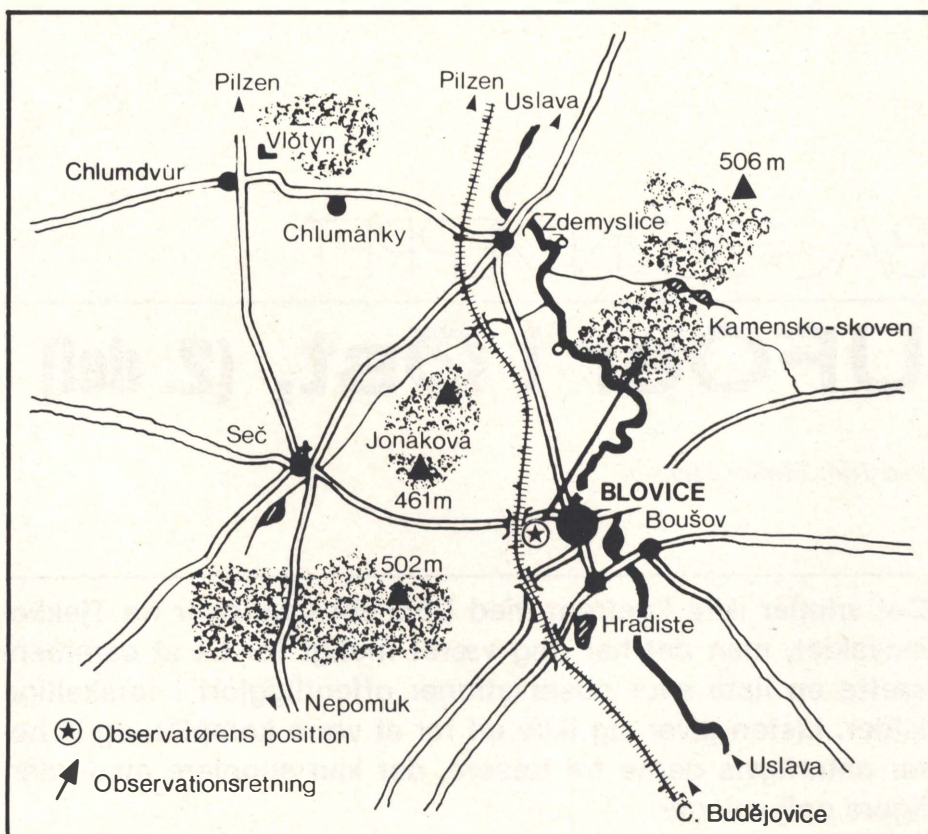
(Francois Pnes, juli 1967).

Kilde:

»Phénomènes Spatiaux«, nr. 15, marts 1968.

April 1955, Hontiansky-Nemce

Daniel Lazarik, pensioneret militær-

1944, Kamenskoscoven, Blovice.

pilot, så fra sit hus et objekt over Krupinabjergene. Det havde form som et fad eller en skål og bevægede sig afsted med usædvanlig hastighed i omkring 5000 meters højde, hvorefter det dalede 1000 m ned og forsvandt i en vandret flyvebane. Vidnet er overbevist om, at han har iagttaget et UFO i ordets absolutte betydning.

Kilde:

»Letectvi a Kosmonautika«, juli 1965.

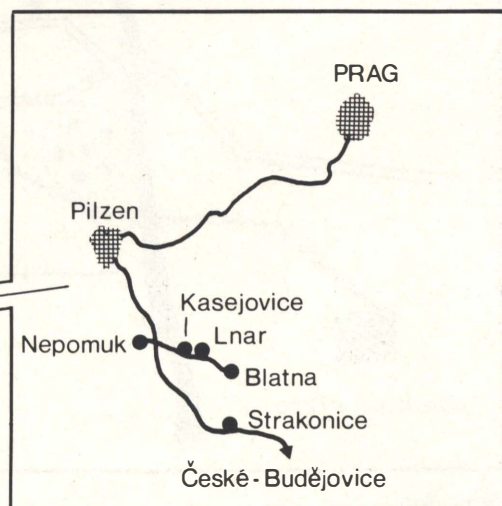
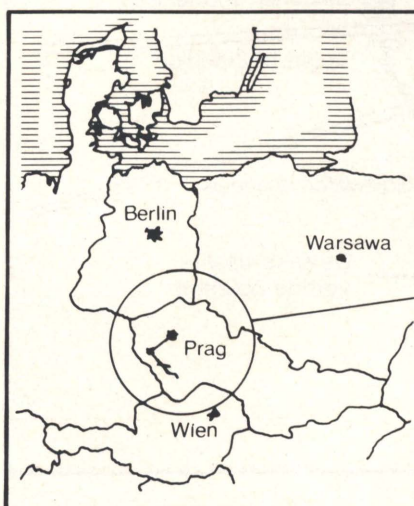
1960, Brno

»Følgende begivenhed fandt sted, da jeg var på en natlig militærøvelse ved Brno under min militærtjeneste i 1960. I en pause i operationerne så vi et

besynderligt farvet lys over byen. Da det havde stået stille et stykke tid, forsvandt det pludseligt, men dukkede op et andet sted på himlen. Da dette stod på nogen tid, gjorde vi befalingsmanden opmærksom på det, og han bad os bruge kikkert og radar. Det gjorde vi, og hovedkvarteret sendte jagere op i et forsøg på at nå lyset. Vi fulgte med på radarskærmen, og hver gang en jager nærmede sig lyset, forsvandt det blot for at dukke op et andet sted, inden jageren i det hele taget havde nået at vende. Dette stod på i omkring en time, hvorefter lyset forsvandt for bestandig.»

Kilde:

»Letectvi a Kosmonautika«, april 1966.

Jaroslav Kalistas observation og den følgende beretning ligner meget en beskrivelse af det kendte billede fra Basel i Schweiz. I juli 1566 blev der set utallige sorte og røde, kugleformede objekter på himlen over byen. Det er aldrig fastslået, hvad der var årsag til fænomenet. En sådan deling/spredning af flyvende objekter forekom også ret ofte under den franske UFO-bølge i 1954. (Se A. Michel: »A propos des soucoupes volantes«).

14. august 1965, Lnar

Klokken 21.10 så vidnet, Jaroslav Kalista, pludselig fire lysende skiver, der lydløst og med samme indbyrdes afstand stod aftegnet på himlen i lodret linie. Med ét »slukkedes« skiverne.

Fem minutter senere, men på et andet sted, viste der sig lige pludselig tolv kugler, der seks og seks stod aftegnet mod himlen på samme lodrette måde. Hver af disse skiver delte sig pludselig i to, hvorefter hele formationen blev splittet ad i alle retninger med stor hastighed.

Kilde:

»Lidona Demokracie«, 20. august 1965.

1. september 1965, Kosice

Den 1. september 1965 klagede hundrede af indbyggere i Kosice-distriktet til politimesteren over de glødende røde og sorte kugler, der svævede over deres byer og små landsbyer. Reuters Pressebureau i Prag udsendte en meddelelse om »den nyeste række af ikke-naturlige fænomener af ukendt oprindelse er i de seneste måneder blevet set i luften over Tjekkoslaviet...«

Kilde:

J. Keel, »Operative paard van Troje«, side 282.

2. september 1965, Ukerski Hrodisté

På den overskyede aftenhimmel så et

vidne et cirkelformet objekt med en diameter på 20 m. Det var orangeagtig ligesom »belyst af en projektør«. Objektet bevægede sig lydløst og meget hurtigt under skylaget i 1000-1100 meters højde.

Kilde:

»Letectvi a Kosmonautika«, april 1966.

1. juli 1966, Snopousov

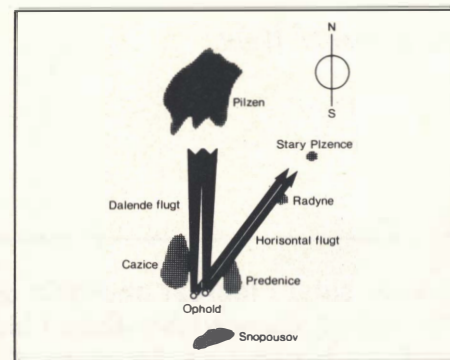
Observationstidspunkt: kl. 21.00.

Vidner: Fru Vlasta Rosenauerova, 56

år, husmoder og hendes børnebørn, Aline Jara, 9 år, og Jean Jara, 7 år.

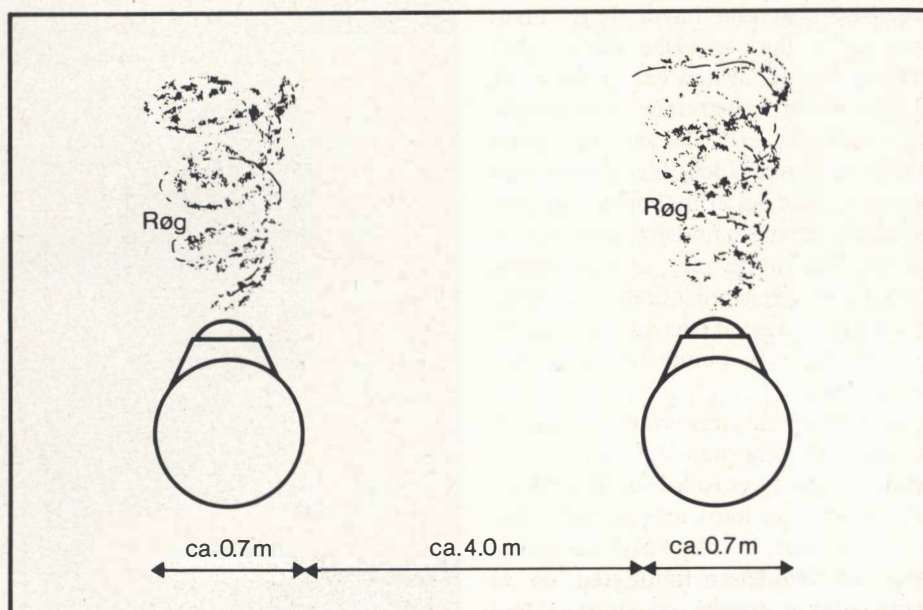
Fru Rosenauerova fortæller:

»Som hvert år befandt jeg mig med mine børnebørn i vort sommerhus i Snopousov på landet, 20 km syd for Pilzen. Når vejret er godt, sætter jeg mig om aftenen i en havestol foran huset for at kigge på himlen. Min afdøde mand var amatør-astronom, og jeg delte hans interesse for universet og tør sige, at jeg har mere end et overfladisk kendskab til emnet.

Det var mildt i vejret denne aften, mellem 18 og 20°C. Efter at jeg i en times tid intet særligt havde bemærket på himlen, gik jeg igen ind i huset og kiggede uden anledning ud ad vinduet endnu en gang for at se på himlen. Da så jeg i det fjerne, højt til vejrs, to røde punkter, som udstrålede et rødt lys (som flammen på et stearinlys), og som kom med stor hastighed mod vort hus, idet de samtidig tydeligt dalede. Hastigheden

— Fortsættes side 33

1. juli 1966, Snopousov.

UFOer OG RADAR

Radar/sonar kontakt

Af Walter N. Webb.

Det var sidst i februar (muligvis den 28.) 1963, og et kontingent fra Den kongelige nordatlantiske Flåde havde befundet sig i farvandet nord for Norge i ca. tre dage. Ca. 10 skibe fra dette kontingent, deriblandt Tom Prestons fregat, opererede som destroyerskorte.

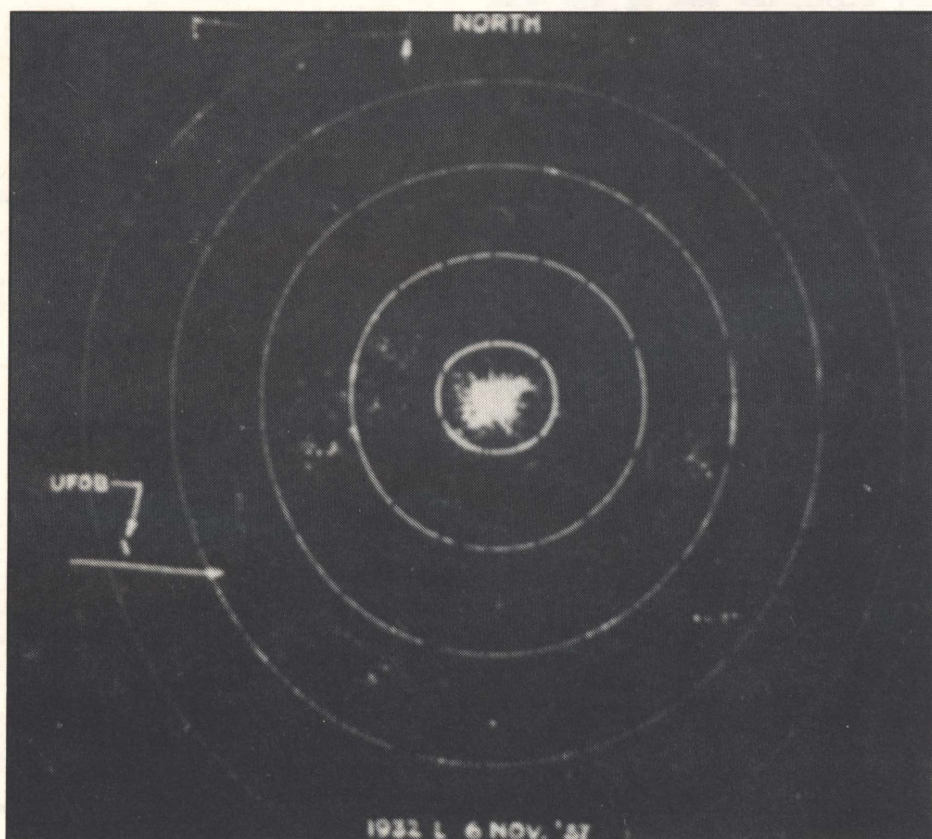
Preston, en 20-årig løjtnant, uddannet i navigation og radar/sonar operationer (mere end 12 måneders radarerfaring) havde nattevagten (kl. 00.00 til 07.50) i det mørke radar/sonar rum. Som næstkommanderende på dette område havde Tom vagten, da UFO-observationen fandt sted. Foruden Tom var der tre radaroperatører og to sonar-operatører i rummet. Deres chef var ikke til stede.

på bånd og hverken at bruge hans eller skibets navn i rapporten. Han afslod også at udfylde MUFONs rapportskema Form 9 (Radar-tilfælde). Jeg fik dog lov til at tage notater.

I de 21½ år, der er gået siden hændelsen fandt sted, var jeg den første, der fik den fulde beretning at høre. Val og observatørens kone var de eneste andre, der havde fået noget at vide om hændelsen (hans kone fik det først at vide for kun to år siden). Efter min mening var observatøren meget samarbejdsvillig, sympatisk og troværdig.

En af mine gamle venner og kollega ved Bostons Videnskabelige Museum er Valerie Wilcox fra Auburndale i Massachusetts. Under en telefonsamtale vi havde den 27. juli 1984, omtalte Val en UFO-observation en af hendes engelske bekendte havde haft, mens han var i den engelske flåde. Han fortalte hende, at han var til stede, da skibets radar registrerede et uidentificeret mål, der, efter det var dykket ned under vandoverfladen, blev sporet med sonaren. Den del af logbogen, der omhandlede denne hændelse, blev konfiskeret. Val tilbød mig, at hun kunne invitere os begge til middag en aften enten sidst i august eller først i september, så jeg selv kunne udsperge observatøren.

Den følgende rapport er et resultat af mit interview hos Val den 6. september 1984 og et follow-up interview, jeg foretog på hans arbejdsplads den 12. september. Da han havde tavshedspligt, da hændelsen fandt sted, og da han stadig er engelsk statsborger, bad han mig om ikke at optage interviewet

Han er 41 år, gift på 8. år med en amerikansk kvinde, og bor og arbejder i Newton. Hans navn, adresse og stilling findes i arkivet. Jeg har givet observatøren pseudonymet »Tom Preston«.

— — —
Observatøren mener, at fregatten sejlede mod nordøst i farvandet mellem Spitsbergen og Norge omkring 50 til 80 km fra den nordnorske kyst. På et kort udpegede han positionen til at være i Nordhavet omtrent 71° N og 20° Ø. Da han tænkte tilbage på denne morgen, huskede han, at himlen var klar med nogle få skyer, strømmen ca. 0,9 til 1,5 m, og vindstyrken ca. 2 efter Beaufort skalaen (3,5 til 6 knob, eller 6,4 til 11 km/t, en let brise).

De tre radarskærme i rummet viste hver sit højdeniveau i atmosfæren. Efter hvad Preston erindrer, registrerede den radar, der var indstillet til det højeste luftlag et stationært »blip«. Målets højde var ca. 10.600 m, og blev lokaliseret til at befinde sig vest for zenit, i omkring 70° højde. Blippet indikerede, at det var et fast objekt med en kraftig refleksion. Dets størrelse på skærmen var, efter hvad observatøren husker, en mellemting mellem et jagerfly og en 707, med andre ord, dets diameter måtte være mellem 30 og 35 m.

Pludselig opdukken

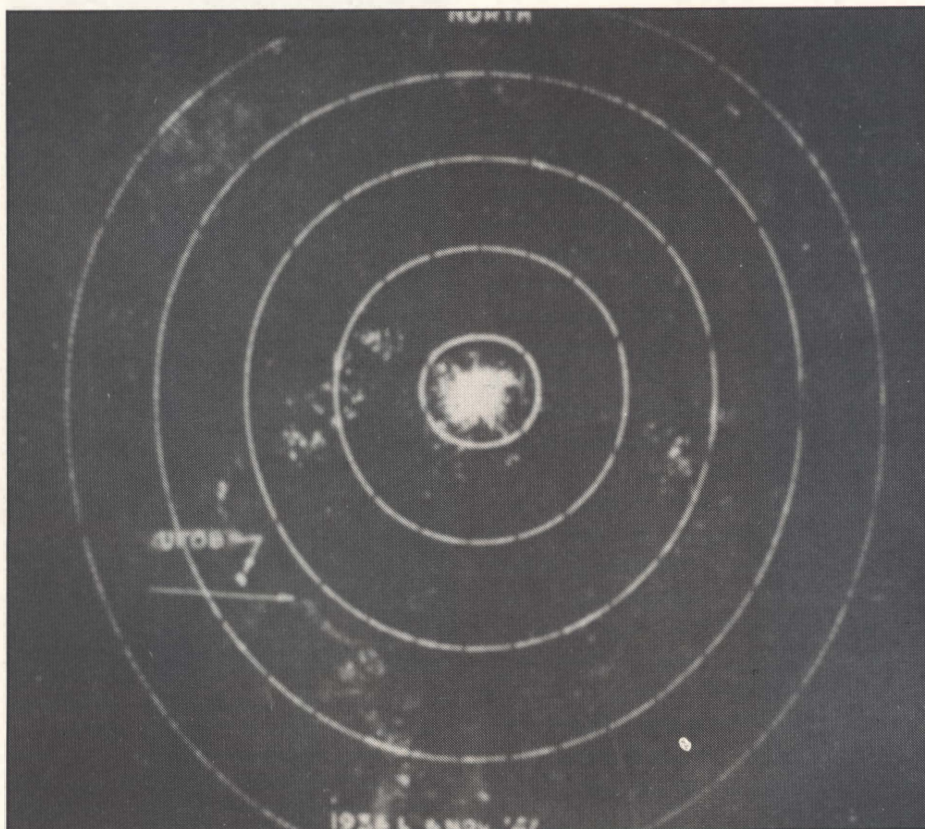
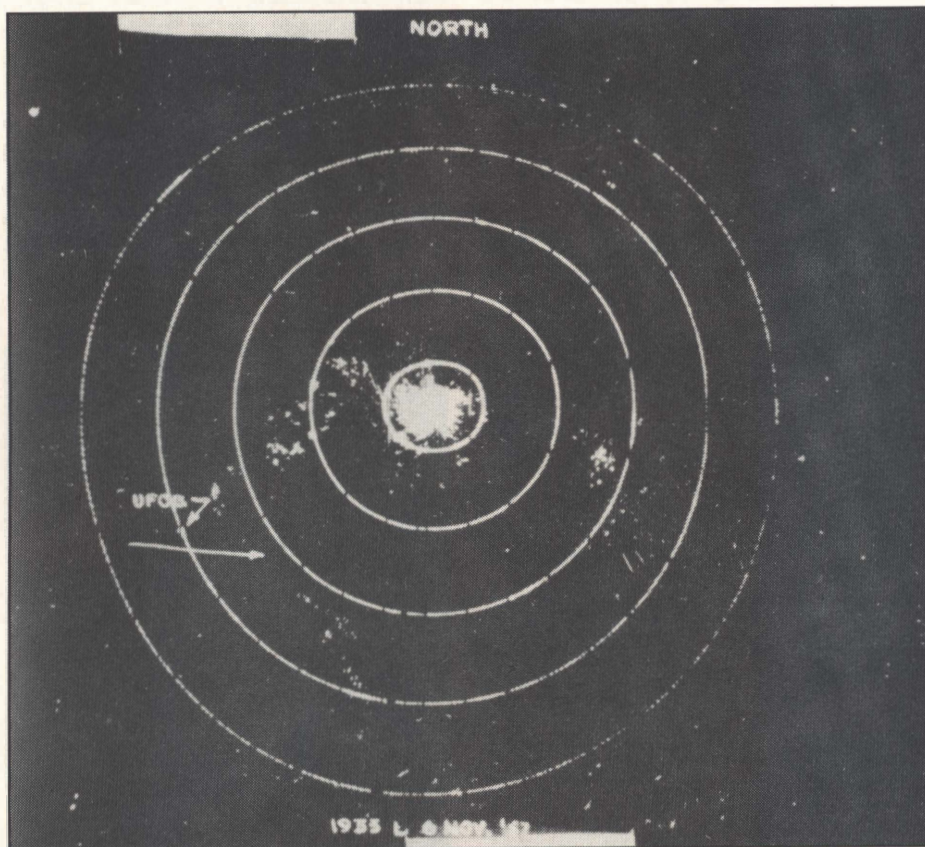
Noget af det mest mærkelige ved dette ukendte mål, var dets opdukken. Det ene øjeblik var skærmen blank, i det andet var ekkoet der. Hvis ekkoet repræsenterede en ægte refleksion fra et virkeligt objekt, der befandt sig på den registrerede højde, måtte det være kommet ind i radarovervågningsområdet enten horisontalt eller vertikalt med en utrolig høj hastighed, og så stoppet uden form for deceleration. Da jeg spurgte, om det var muligt, at unormale forhold kunne have forårsaget et falsk ekko, sagde observatøren, at der ikke på det pågældende tidspunkt var nogle usædvanlige atmosfæriske forhold, der kunne have forårsaget en unormal udbredelse af radarbølgen.

Tom fortalte, at han flere gange gik ud på dækket og stirrede opad gennem en kikkert i et forsøg på at se UFOet med den nattesorte himmel som baggrund. Det lykkedes ham dog ikke at få øje på det. (Efter hvad Tom senere fandt ud af, var der heller ikke andre i flåden, der fik øje på det.).

På et tidspunkt så Tom, at hans chef kom ind i radarrummet, studerede ek-

koet på skærmen og gik videre. Via radioen kontaktedes det nærmeste skib, for at høre om de også havde det samme mål på skærmen. Det havde de. Der-

ved kunne en fejlfunktion i radaren udelukkes. (Toms samtaler med radaroperatører fra andre skibe, der fulgte episoden, har bekræftet, at de også

Eksempler på radarskærm-fotos fra Blue Book, der viser ukendte radarmål. Sag nr. 5178. Whiteman AFB, Missouri, 6. november 1957.

havde det ukendte mål på deres skærme.)

Da et forsøg på en radiokontakt med det uforklarlige mål slog fejl, kontaktedes flådens flagskib, hvorefter alle skibene modtog ordre om at udføre en undvigemanøvre hovedsageligt i »Z« form. Preston fortalte, at UFOet fulgte manøvre fra samme højde og forblev på det samme sted på radarskærmen.

Jager assistance

Ifølge observatøren blev der på dette afgørende tidspunkt sendt bud efter jagerassistance i et forsøg at få identificeret målet. Der gik kun få minutter, før Tom gennem den åbne dør hørte lyden af jetfly, og på radarskærmen kunne han se ekkoerne fra to fly, der hurtigt fløj fra sydvest mod det uidentificerede mål. (Han mener, at flyene må have været engelske Electric Lightings, RAFs hurtigste fly i begyndelsen af 1960'erne.)

Observatøren kunne huske, at da jet-flyene kom ind på en afstand af 15 til 25 km fra det ukendte mål, foretog det et skarpt dyk, og med en utrolig høj hastighed krydsede det ned tværs gennem alle tre radars dækningsområder, til det var under radarens horisont (225 til 300 m oppe) på kun to eller tre sekunder! Objektet passerede skibets bov fra bagbord til styrbord.

Sonar kontakt

Da målet dalede, rettede de to sonaroperatører deres pulser i den retning, objektet kom i. Næsten i samme øjeblik (det drejede sig om sekunder) efter man havde mistet radarkontakten, modtog begge sonaroperatører høje »pling«, der indikerede et kraftigt ekko fra et hurtigt bevægende, neddykket mål, der befandt sig i en afstand af omkring 18 km. (Da lydens hastighed i saltvand er omkring 1400-1500 m/s, må der være gået adskillige sekunder, da lyden er mindst 12 sekunder om at tilbagelægge de 18 km, o.a.)

(Sonar, der anvender lydbølger i stedet for radiobølger, er en undervandsparallel til radaren. Afstanden til et neddykket objekt kan beregnes ud fra den tid, det tager lydbølgerne at nå objektet og komme retur igen, hvis man kender lydhastigheden i vandet. Tom fortalte, at man i dette tilfælde var gået udover sonarens normale begrænsede område ved hjælp af en klassificeret procedure.)

Undervandsmålet syntes at bevæge sig i samme azimuth og med samme

vinkel (i hvert fald i begyndelsen) som det flyvende objekt, hvilket kunne antyde, at de to ukendte var *et og samme objekt!* Målets hastighed nedsattes betydeligt til »hundrede af kilometer i timen«, men stadig »forbandet hurtigt«, som Tom sagde, og det fulgte nu en zigzag kurs kort fra skibet. Sonaren registrerede målet første gang, da det passerede dens øvre horisont omkring 15 m under havoverfladen, og fortsatte med at modtage et ekko, mens objektet dykkede længere ned (observatøren mente ikke, at vanddybden i dette om-

råde »var mere end 600 m«). Sonarkontakten med det uidentificerede objekt ophørte pludseligt efter en to-tre minutter. Ekkoets bratte ophør kunne skyldes, at objektet var dykket ned bag en forhøjning i den ujævne havbund.

Toms fregat satte farten op og sejlede mod det sted, hvor målet dukkede op, med en forventet ankomst til stedet i løbet af 20 minutter. Man undersøgte stedet både visuelt og med sonar, dog uden resultat. Man fik ikke yderligere kontakt med det neddykkede objekt.

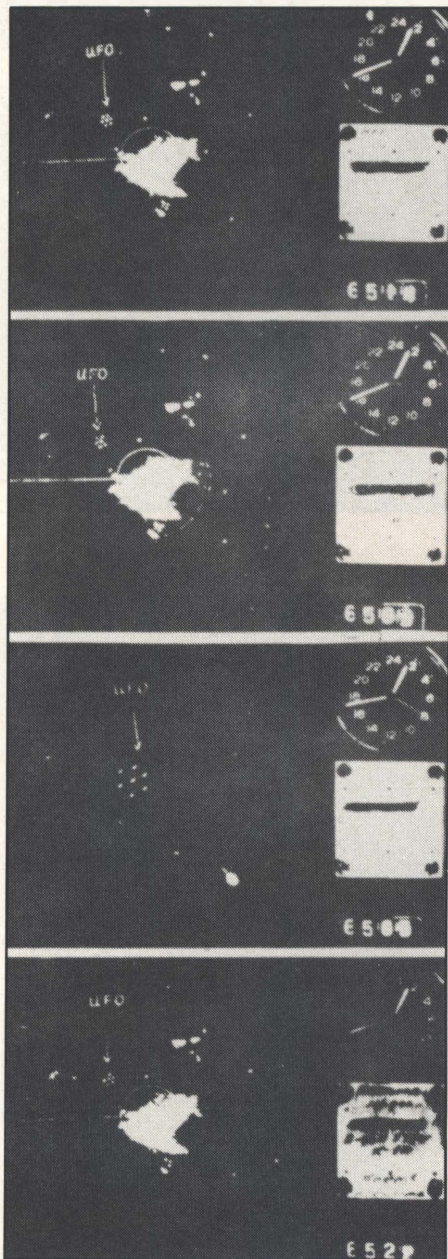
Da observatøren blev spurgt, om han kunne sige, hvor lang tid hele radar/sonar observationen varede, svarede han, at han var meget usikker, men han anslog, den varede »fem eller seks minutter, skønt det kunne godt være, der gik længere tid.« Hvis man ser på hele handlingsforløbet — fra UFOet dukkede op på radaren, chefens kik på radarskærmen, den efterfølgende kommunikation mellem skibene, forsøget på at få radiokontakt med målet, flådens undvigemanøvre, jagerassistancen og sonarkontakten — vil et gæt på, at observationen varede 15 til 20 minutter, være mere realistisk.

Hvad der senere hændte

Efter Tom havde set sin chef føre UFO-observationen ind i radarlogbogen, endte deres vagt. Nattevagtholdet fra radarrummet spiste morgenmad og tørnede ind. Tom fortalte, at han blev vækket mellem kl. 12.00 og 13.00, og fik sammen med de andre fem radar- og sonaroperatører fra nattevagten ordre om at stille i officersmessen og aflægge rapport. Der var noget utilfredshed med, at »sovetiden« var blevet afbrudt. I officersmessen sad deres chef og skibets kommandør ved et bord med en kop kaffe og ventede på mændene.

Deres chef kom ind på morgenens hændelse ved at udspørge dem om radar/sonarobservationerne. Han fortalte de seks mænd, at samtalen blev optaget på bånd, og forklarede dem, at indtil man vidste mere om det ukendte mål, måtte de opretholde total tavshed om, hvad de havde set. »Mine herrer,« sagde deres chef, »vi må huske på, at vi alle har skrevet under på vores tavshedspligt.« Skønt de ikke blev truet, var meningen klar, hvis de røbede noget om UFOet, ville det blive betragtet som en overtrædelse af sikkerhedsreglerne.

Jeg spurgte Tom, om mødet var et

Disse radarmål fotograferet fra radarskærmen på Bermuda den 3. juli 1954 blev af Blue Books efterforskere identificeret som et slagskib og seks destroyere. Men den erfarne radaroperatør fastslog, at radarekkoerne bestemt var uidentificerbare og ikke lignede radar-ekkoer fra skibe. Sag nr. 3088.

resultat af en ordre til samtlige skibe i flåden angående UFO-observationen. Han svarede, at han vidste det ikke.

Observatøren fortalte, at han var i officersmessen i omkring 10 minutter, og siden hørte han ikke et ord om det ukendte mål.

Preston fortalte, at da han igen mødte på vagt kl. 00.00, blev han overrasket over, at en »splintrende ny bog« havde erstattet den radarlogbog, de anvendte den foregående morgen.

20 års hemmeligholdelse

Tom adlød sin chefs ordre og fortalte intet om, hvad der var sket ombord på den engelske fregat den morgen i 1963, indtil for to år siden. Preston og hans kone så *Nova's* berygtede »The Case of the UFO« i oktober 1982. Lige efter PBS programmet var forbi, fortalte Tom sin kone, at han havde haft en UFO-observation, mens han var i den engelske flåde. Han kunne huske, at han ikke gik i detaljer, og at han ikke fortalte om sin oplevelse før juli 1984, da han fortalte Val om den.

Hvad troede han, objektet var? »Jeg har ingen anelse,« svarede Tom og tilføjede, at hvad det så end var, »blev det styret.« Observatøren pointerede, at både radar- og sonar- målene bestod af tydelige, kraftige refleksioner og var ikke »spøgelsesekkoer«. Samtidig fremhævede han, at radarmålet, »så absolut ikke« var et fly, en ballon, en fugl eller et meteorologisk fænomen. Det kunne heller ikke være en radarfejl, da operatørerne på de andre skibe havde det samme mål på deres skærme.

Vurdering

Så vidt jeg kan vurdere, må dette være et enestående tilfælde i UFO-rapporternes historie. Det er den først kendte kombinerede radar/sonar kontakt med et UFO. Med en enkel undtagelse er det den første kendte sonarsporing af et USO (Unidentified Submarine Object), UFOer, der efter forlydende dykker ned under vandoverfladen, sejler under vandet eller dukker op af havoverfladen. Mange UFO-beretninger omhandler objekter, der er set dykke ned i og/eller komme op af vandet. Mange observationer af uidentificerede objekter, der forbliver neddykkede, kan faktisk være fremmed u-bådsaktivitet så vel som selvlysende, biologiske fænomener (de mystiske »lyshjul«).

Den eneste anden offentliggjorte USO sonarkontakt, jeg kender, viste sig ik-

Flyveledere følger spændt et ukendt radarmål. Scene fra filmen »Nærkontakt af 3. grad«.

ke at være andet end et uunderbygget rygte bragt frem i afdøde Ivan T. Sandersons *Invisible Residents* (New York; The World Publishing Compagny 1970; Avon Bokks, 1973, på dansk *UFOer i havets dyb*, Bogans Forlag 1982). Ved at citere Martin Caidins *Hydro-space* (New York; E.P. Dutton & Co., 1964) og Ed Hydes artikel »U.F.O.'s — At 4.500 Fathoms!« *Man's Illustrated* (Mar. 1966) som to af sine kilder, slog Sanderson forskellige versioner af den samme historie sammen og bragte en sammensat beretning, der kort fortalt lyder:

Lynhurtigt USO

Engang i 1963 (det samme år som Preston episoden) holdt den amerikanske flåde en u-bådsøvelse ud for Puerto Rico. I øvelsen deltog fem mindre flådefartøjer, u-både, fly (i hvert fald et udstyret med sonar, der var nedsænket i vandet), og muligvis hangarskibet *Wash*, der fungerede som kommandoskib.

En sonaroperatør ombord på en destroyer rapporterede, at en af u-bådene pludseligt begyndte at forfølge et ukendt neddykket objekt, der sejlede »over 150 knob« (227 km/t!). Ifølge de fleste beretninger begyndte der nu at komme lignende sonarrapporter ind fra de andre skibe og fra det sonarudstyrede fly. En af Sandersons kilder påstod, at på mere end 13 fartøjer skrev man i logbogen, at sonaren havde sporet dette objekt. Det påstås, at det ukendte mål blev sporet i *fire dage*, da det manøvrerede rundt i en dybde på 8200 m! (Det må

have været i nærheden af Atlanterhavets dybeste punkt — 8648 under havoverfladen — i Puerto Rico Renden).

Hvis den omtalte beretning er sand, må det lige bemærkes, at intet kendt af jordiske oprindelse kan bevæge sig under vandet med en sådan hastighed, endsige manøvrere på sådanne dybder. Den hurtigste u-båd kan opnå en hastighed på 45 knob (83 km/t) og manøvrere i en dybde på omkring 900 m. Batyskafen Trieste, en u-bådslignende dykkerklokke, var specielt konstrueret til at modstå det store tryk, der er dybt nede i havet, og foretog i 1960 en rekorddykning til 35.820 fod (10.917 m). Det kunne dog ikke manøvreres rundt.

Det var uheldigt, at der skulle gå mere end 21 år før Prestons observationsberetning nåede en UFO-forskers ører. Vi har her igen et eksempel på regeringens hemmeligholdelse af UFO-observationer — denne gang er det en fremmed nation, England. Af frygt for følgerne, hvis han afslørede noget om sin oplevelse, holdt Tom, hvad han vidste, for sig selv. Da det havde fundet sted før radarlogbogen blev udskiftet, havde han kun sin hukommelse at falde tilbage på under interviewet. Han var lidt usikker på nogle af detaljerne og den nøjagtige position ud for Norge. Ikke desto mindre står det væsentlige, af hvad der fandt sted, helt klart.

Hvis vi antager, at observatøren husker rigtigt med hensyn til UFOets vertikale højde på 35.000 fod (10.668 m),

— fortsættes side 33

Mount Ranier, 1947

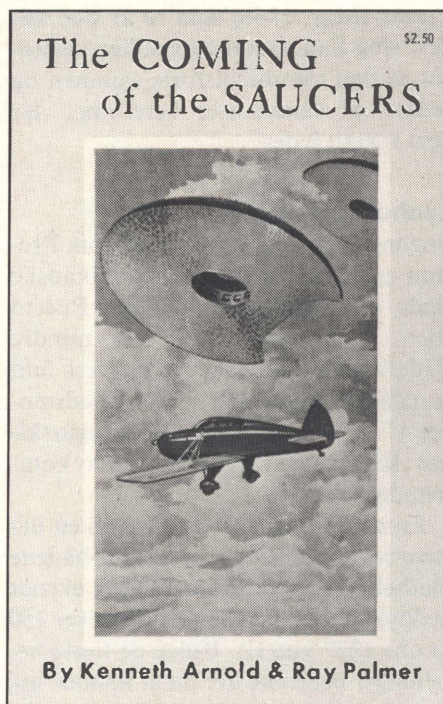
Af Kim Møller Hansen.

Forretningsmanden Kenneth Arnold er blevet kaldt »manden der startede det hele«. Hans observation af ni sølvskinnende objekter ved Mount Rainier den 24. juni 1947 markerer i mange øjne begyndelsen på den moderne ufo-æra, og er ikke til at komme udenom i en artikelserie om ufo-klassikere. Hans oplevelse er blevet genfortalt så mange gange, at den næsten er blevet en kliché indenfor ufo-litteraturen. Lad os derfor tage udgangspunkt i hans egen beretning, således som den er nedfældet i bogen »The Coming of the Saucers« fra 1952.

Kenneth Arnolds egen beretning

Det var tirsdag den 24. juni 1947. Jeg var netop blevet færdig med at installere noget ildsluknings-apparatur for Central Air Service i Chehalis, Washington. Da arbejdet var afsluttet, faldt jeg i snak med Harb Critzer, chefpilot for Central Air Service. Vi snakkede blandt andet om, hvor det forsvundne C-46 transportfly fra marinen, der var styrtet ned i bjergene, mon kunne befinde sig. Jeg besluttede mig til at lede efter dette. Det kunne give 5.000 dollars i dusør, og jeg håbede, jeg måske kunne være så heldig at finde det under min planlagte flyverute til Yakima, Washington. Jeg besluttede mig til at blive i luften nær Mount Rainier-bjerget så længe, at jeg kunne nå at gøre et grundigt forsøg på at lokalisere vraket.

Jeg fløj i et specieltbygget bjerg-fly, og da jeg havde ret betydelig erfaring i denne form for flyvning, følte jeg mig kompetent til at påtage mig den farlige eftersøgning. Jeg startede fra lufthavnen i Chehalis, Washington, ved omkring to-tiden om eftermiddagen, og jeg havde sat mig for, at jeg ville bruge mindst en time mere på tu-

ren til Yakima. Denne tid ville jeg tilbringe over, ved og rundt om det høje Mount Rainier-plateau. Jeg fløj direkte hen mod dette plateau, som har en højde varierende fra ni til over ti tusinde fod (2.700-3.000 meter).

Det var under denne eftersøgning,

og idet jeg i ca. 9.200 fods (2800 meters) højde foretog en drejning på 180° over Mineral, Wash., at et fantastisk skarpt glimt oplyste overfladen på mit fly. Jeg blev forskrækket. Jeg troede, jeg var lige ved at støde sammen med et andet fly, der havde nærmet sig mig, uden at jeg havde bemærket det. I de næste 20-30 sekunder kiggede jeg mig grundigt omkring i alle retninger — til siderne, over og under mig — i et forsøg på at få opklaret, hvorfra lysglimtet var kommet. Det eneste virkelige fly, jeg så, var en DC-4, der var langt til venstre og bagud for mig, øjensynligt på sin rute fra San Francisco til Seattle. Den øjeblikkelige forklaring, jeg gav mig selv, var, at en eller anden løjtnant i en P-51 (jager) var strøget lige forbi foran snuden af mig, og at det var sol-reflekser fra dens vinger, idet han passerede, der havde forårsaget glimtet.

Inden jeg fik tid til at samle tanker eller finde et fly, der evt. var nær på, kom glimtet igen. Denne gang lykkedes det mig at se, hvilken retning det var kommet fra. Langt ude til venstre for mig og mod nord, bemærkede jeg en formation af meget klart lysende genstande, der kom fra et sted i nærheden af Mount Baker; de fløj meget lavt over bjergtinderne og med enormt fart.

I første omgang kunne jeg slet ikke skelne formen på dem, da de stadig var over hundrede miles (160 km) borte. Jeg kunne se, at formationen ville komme forbi lige foran mig, da den omtrent fløj i retningen 170°. Jeg så til, mens disse genstande hurtigt nærmede sig Mount Rainiers snegrænse, og jeg tænkte hele tiden ved mig selv, at jeg iagttog en hel formation af jet-jagere. Ved gruppetælling, som jeg

plejer at anvende ved optælling af kvæg og vildt fra luften, opgjorde jeg deres antal til ni. De fløj diagonalt i echelon-formation (trinvis forskudt), med et større mellemrum i echelon'en mellem de første fire og de sidste fem.

Det, der på dette tidspunkt forbløffede mig mest, var det forhold, at jeg ikke kunne se nogen haler på dem. Jeg var sikker på, at de, når det var jet-jagere, måtte have haler, men regnede med, at de måtte være camouflerede på en eller anden måde, så mit blik ikke kunne registrere dem. Jeg vidste, at luftvåbnet var meget dygtige til at udtænke og anvende camouflager. Jeg observerede klart og tydeligt genstandenes omrids, da de slog et slag og foer afsted, med sneen og også med himlen, som baggrund. Efter som denne formation af fartøjer lå i en næsten ret vinkel ud for mig og fløj i retningen nord-syd, befandt jeg mig i en fortræffelig position med henblik på tidtagning af deres hastighed. Jeg besluttede at gøre et forsøg herpå.

Det var en strålende, solrig eftermiddag, og både Mount Rainiers og Mount Adams kæmpemasser udgjorde fuldendte støttepunkter for observationen.

Jeg var fascineret over denne formation af luftfartøjer. De fløj ikke som noget luftfartøj, jeg nogensinde før havde set. For det første var deres echelon-formation omvendt af dén, der blev benyttet af vort luftvåben.

Det forreste fartøj fløj i en større højde end det bageste. De fløj afgjort i formation, men uregelmæssigt. Som jeg dengang beskrev dem, var deres flugt som speed-bådes fart i høj sø, eller som halen på en kinesisk drage, jeg engang så blæse for vinden. Eller måske ville det være bedst at beskrive deres fly-karakteristika som meget lig en formation af gæs, i en temmelig diagonalt gående, kædeagtig linie, som om de var bundet sammen. Som jeg udtrykte det overfor reportere i Pendleton, Oregon, fløj de som en tallerken (egl. underkop) ville, hvis man slog smut med den hen over vandet.

Et andet karakteristikum ved disse fartøjer, der gjorde voldsomt indtryk på mig, var måden, hvorpå de flagrede og sejlede afsted, ved med mellemrum at tippe med vingerne og afgive disse meget skarpe, blå-hvide glimt fra deres overflade. Dengang havde jeg ikke indtryk af, at disse glimt blev udsendt fra dem, men snarere, at det

var genspejlinger af solen fra deres vingers overordentligt højglans-polerede overflade.

Selv om de holdt en konstant hovedretning, svingede de ind og ud mellem de høje bjergtinder, som findes på Cascade-bjergenes højdedrag mellem Mount Rainer og Mount Adams. Jeg bedømte min afstand fra deres bane til at være i nærheden af treogtyve miles (37,0 km), for jeg vidste, hvor jeg selv befandt mig, og de afslørede deres sande position, idet de et øjeblik forsvandt ud af syne bag en forreven bjergtinde, der rager op fra foden af Mount Rainer-massivet. I betragtning af, at jeg i hele dette tidsrum fløj i retning mod formationen, kan denne bedømmelse kun blive omtrentlig men den er ikke helt ved siden af.

Mellem Mount Rainer og Mount Adams ligger der et meget højt plateau med ret skarpt afgrænsede nordlige

og sydlige hjørner. En del af fartøjerne i den kædelignende formation fløj over dette plateau mod Mount Adams, mens de øvrige i formationen faktisk dykkede ned bag det nærmeste hjørne. Da den første enhed af disse fartøjer passerede det sydlige hjørne af den baggrund, kom resten af formationen netop ind ved det nordlige hjørne. Jeg overfløj senere dette plateau i min maskine og kunne temmeligt nøje afgøre, at hele denne formation af fartøjer, hvad de så end var, dannede en kæde, der var omkring 5 miles (8 km) lang.

Da den sidste genstand i denne gruppe forbi og syntes at øge højde ved et punkt bagved Mount Adams sydligste top, kiggede jeg på den store sekundviser på instrument-uret. Så nær jeg kunne komme det i min bedømmelse, havde den mærkelige formation af flyvende fartøjer tilbagelagt strækningen mellem Mount Rainier

THURSDAY, JUNE 16, 1947

Lone Flier Only One to Sight Big Objects in Western Sky

Pendleton, Ore. - (AP) - Army and CAA spokesmen expressed skepticism Thursday over a report of nine mysterious objects—big as airplanes—whizzing over western Washington at 1,200 miles an hour.

Kenneth Arnold, a flying Boise (Idaho) businessman who reported seeing them, clung, however, to his story of the shiny, flat objects, each as big as a DC-4 passenger plane, racing over Washington's Cascade mountains with a peculiar weaving motion "like the tail of a kite."

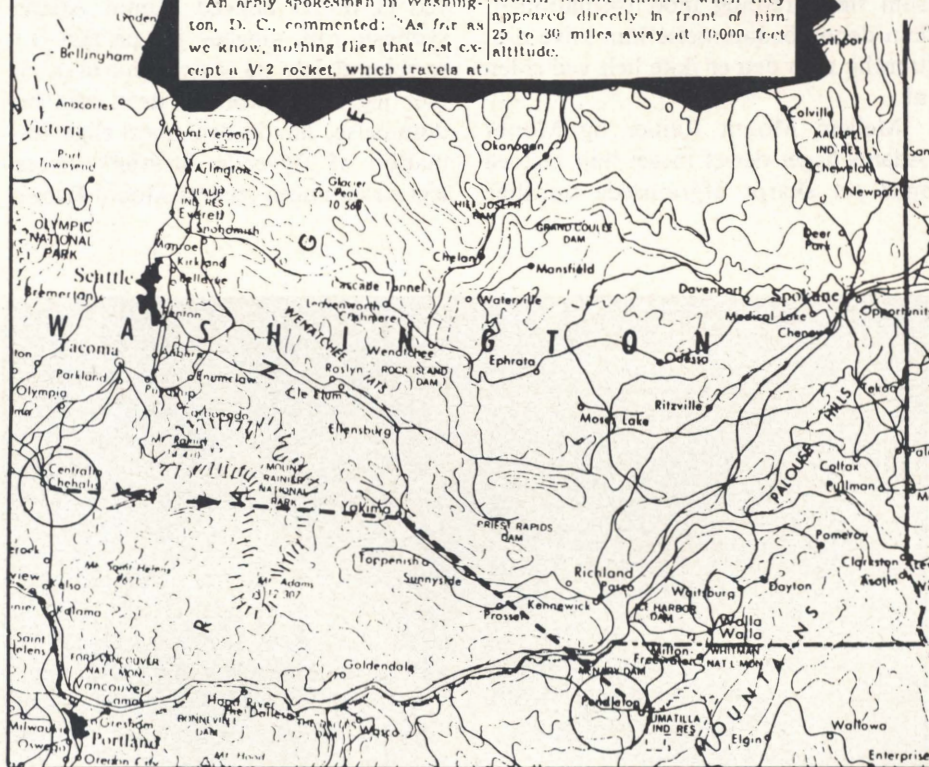
An army spokesman in Washington, D. C., commented: "As far as we know, nothing flies that fast except a V-2 rocket, which travels at

about 3,500 miles an hour—and that's too fast to be seen."

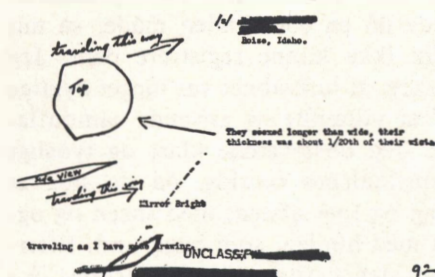
The spokesman added that the V-2 rockets would not resemble the objects reported by Arnold, and that no high speed experimental tests were being made in the area where Arnold said the objects were.

A civil aeronautics administration inspector in Portland, Ore., added, "I rather doubt that anything would be traveling that fast."

Arnold described the objects as "flat like a pie pan," and so shiny that they reflected the sun like a mirror. He said he was flying his own plane at 2:55 p.m. two days ago toward Mount Rainier, when they appeared directly in front of him 25 to 30 miles away, at 10,000 feet altitude.

privatkontor fortalte jeg historien om min observation og tegnede skitser af det, jeg havde set, for ham. Jeg kan huske, at han så ret forbløffet på mig, men han syntes at være helt sikker på, at jeg ikke var blevet tosset eller havde »set syner«. Han kaldte flere af sine trafikpiloter og helikopterinstruktører ind, så de kunne høre min beretning.

Arnolds tegning af objekterne, gengivet i Blue Book arkiverne.

Gassen gik i nogen grad af min entusiasmes ballon, da en af helikopterpiloterne sagde: »Åh, det er bare en række af disse styrbare raketter fra Moses Lake«.

Jeg samlede mine forvirrede tanker, gik tilbage til mit fly og startede i retning mod Pendleton, Oregon. Jeg kom i tanker om, at jeg havde glemt at fortælle, at et af disse fartøjer så anderledes ud end de øvrige, var mørkere og af en lidt anden facon; at jeg havde glemt at fortælle drengene i Yakima, at jeg havde taget tid på denne formations hastighed indenfor ret snævre rammer.

Da jeg landede i Pendletons store lufthavn, stod der en flok mennesker for at tage imod mig. Da jeg stod ud af flyet, var der ingen, der sagde noget. De stod bare rundt om og så på mig. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvordan emnet kom på bane i disse første få minutter, efter jeg var landet; men inden der var gået ret lang tid, var det, som om alle fra lufthavnen stod og lyttede til beretningen om min oplevelse. Jeg omtalte den hastighed, jeg havde beregnet, men forsinkede alle og enhver om, at jeg var overbevist om, at jeg var elendig til regning.

Jeg kunne have lagt mig til at sove, dersom reportere, avismedarbejdere og pressebureauer af enhver tænkelig art havde ladet mig være i fred. Jeg delte ikke den almindelige ophidselse. Jeg kan slet ikke få noget overblik over, hvor mange mennesker, breve, tele-

i nord og Mount Adams i syd, på ét minut og toogfyrre sekunder.

Jeg kan ærligt og redeligt sige, at jeg var forbløffet, og jeg tænkte hele tiden: hvad mon disse fly-ingeniører dog finder på næste gang? Skønt jeg straks på denne måde havde dannet mig en forklaring på det hele, følte jeg mig underlig til mode ved hele oplevelsen. Jeg prøvede at koncentrere mig om at fortsætte eftersøgningen efter den nedstyrtede C-46, som med 32 marinesoldater ombord var blevet knust nogle måneder forinden, men på en eller anden måde forekom det ikke så vigtigt med de 5.000 dollars. Jeg ville se at komme til Yakima og fortælle nogle af »drene« om det, jeg havde set.

Rundt om i lufthavnene diskuterer

piloterne evigt og altid, hvor hurtigt vores jettfly og raketter fra hæren og flåden egentlig kan flyve. De fleste piloter var enige om, at det hurtigste fly, der den gang var blevet opfundet, kunne flyve i nærheden af 700 miles (1126 km) i timen. Op til dette tidspunkt havde jeg ikke prøvet at regne på distancer og tid, men jeg var sikker på, at denne formation af mærkelige fartøjer fløj med mere end 1000 miles (1600 km) i timen.

Klokken var omkring fire om eftermiddagen, da jeg landede i Yakima og gik direkte ind til Al Baxter, førstestredirektøren for Central Aircraft. Jeg traf ham i forkontoret og bad, helt stakåndet, om at jeg måtte tale med ham i enrum. Han smed, hvad han havde i hænderne, og inde på hans

grammer og telefonopringninger, jeg prøvede at besvare. Efter tre dage med dette postyr drog jeg den konklusion, at jeg var den eneste normale af hele bundtet. Fra nu af, tænkte jeg — hvis jeg skulle dømme ud fra den mængde af rapporter, der indkom om andre observationer, og som jeg fulgte nøje — kunne det ikke være længe, før der ville være en af disse tingester i enhver garage. For at få stoppet dét, jeg mente var en bunke tossestreger, og eftersom jeg ikke kunne få udrettet noget arbejde, tog jeg ud til lufthavnen, startede min flyvemaskine og fløj hjem til Boise.

Det var ikke længe efter, at jeg var kommet hjem, at Dave Johnson ringede efter mig. Dave Johnson er luftfarts-redaktør ved avisen The Idaho Statesman, og hans evner og viden om forhold vedrørende militær og civil luftfart er anerkendt. Da jeg opdagede udtrykket i hans øjne og hans ords tonefald, fik de flyvende tallerkener pludselig en helt anden og alvorlig betydning. Den skepsis, han udviste overfor ægtheden af min beretning, sagde mig — og jer er sikker på, at han måtte vide det — at det ikke var en ny type militær, styrbar rakat, og hvis det, jeg havde set, var sandt, tilhørte det ikke gode gamle USA. Nu var det, jeg virkelig begyndte at spekulere.

Project Sign Sag nr. 17

Arnold indgav en udførlig rapport til det amerikanske flyvevåben. Denne rapport, som var grundlaget for flyvevåbnets undersøgelser, afviger fra Arnolds senere nedskrevne beretning givet i det foregående. I sine kommentarer til Arnolds rapport skriver flyvevåbnets daværende ufo-konsulent J. Allen Hynek:

»Der ser ikke ud til at være nogen astronomisk forklaring på denne klassiske hændelse, som er prototypen på de senere flyvende tallerkenhistorier. Det er umuligt at bortforklare denne hændelse som det rene vrøvl, når man tager Arnolds troværdighed i betragtning...«

Men som Hynek skriver videre i sin rapport, at der en hel del uoverensstemmelser i de oplysninger, som Arnold gav flyvevåbnet.

- Arnold blev først opmærksom på en lysrefleks fra objekterne. Men afstanden, 32-40 km, taget i betragtning, er sandsynligheden for, at en direkte lysrefleks kunne fange en ob-

servatørs opmærksomhed, utroligt lille.

- Ifølge Arnolds regning af objekterne ca. 13,5-15 meter i længden. Tykkelsen var ca. 20 gange mindre! Sammenholdt med afstandsbedømmelsen betyder dette, at objekternes tykkelse kun svarer til 80 buesekunder af synsvinkelbuen, hvilket er langt under grænsen for, hvad det menneskelige øje kan opfatte. Grænsen ligger på omkring 3 bueminutter, og endnu højere hvis man overhovedet skal kunne skimte detaljer.

- Hvis afstandsbedømmelsen er korrekt, må objekterne have haft en tykkelse på mindst 30 m og en længde på mindst 600 m for at detaljer overhovedet var synlige.

- Hvis objekternes størrelse på omkring 15×1 m imidlertid er korrekt, må afstanden faktisk have været under 2 km.

— Altså, hvis afstandsbedømmelsen er korrekt, er objekternes størrelse forkert, og omvendt.

For at få tingene til at passe bedre, antog Hynek derfor, at Arnold tal var overdrevet. At dømme ud fra Arnolds tegning ville en objektstørrelse på 6×120 m være mere rimelig. Dermed bliver afstanden omkring 9,7 km. Med denne afstand har objekterne tilbagelagt en strækning på 18 km (i stedet for 76 km) på 102 sekunder, hvilket giver en hastighed på omkring 635 km/t (i stedet for 2700 km/t). På baggrund af dette konkluderede Hynek, at:

»Det er sandsynligt, at lige meget, hvad de observerede objekter var, så fløj de med en hastighed under lydens,

og kan derfor have været en slags fly af kendt oprindelse.«

(Lydmuren blev som bekendt først »gennembrudt« i oktober 1947 af den legendariske testpilot, Chuck Yeager).

Kenneth Arnold berører selv flyhypotesen i sin rapport, hvor han skriver:

»Jeg er overbevist om, at det var en form for fly, selv om de ikke lignede de almindelige flytyper, jeg kender.«

Senere, da Arnold gang på gang genfortalte sin oplevelse, havde han ændret mening. Interessant er det også, at Arnold senere fortalte, at de ni objekter var 160 km borte, da han først fik øje på dem. Til flyvevåbnet havde han sagt omkring 32-40 km. Hermed bliver objekterne kilometerstore!

Luftspejlinger og regndråber

UFO-skeptikeren, astronomen Donald H. Menzel, har også forsøgt at forklare Arnolds oplevelse. Han tror ikke som Hynek, at Arnold kan have fejlidentificeret en formation fly — når man tager hans store flyveerfaring i betragtning. Derimod kan Arnold have ladet sig snyde af regndråber på flyvinduet der opfangede lys fra den fjerne himmel og som gav en illusion om fartøjer i formation, samtidig med at hans øjne var rettet mod de fjerne bjerge.

Menzel oplevede selv dette fænomen i et DC-9 fly over Amsterdam. Han så tre fly i formation nærme sig flyet. Deres udseende mindede ham straks om Arnolds beskrivelse. Flyene viste sig at være regndråber, der drev hen over ruden.

Menzel har også foreslået, at ufoerne kunne være luftspejlinger omkring bjergtoppene. Sådanne fænomener forekommer ofte på klare, solrige dage ved bestemte temperaturer.

Om disse forklaringer skriver Kenneth Arnold i Project Sign-rapporten:

»Dette kan bestemt ikke passe, idet jeg ikke blot observerede disse objekter gennem flyets vinduer, men også vendte flyet med siden til hvor jeg kunne rulle sidevinduet ned og observere dem ugenert — uden solbriller.«

Menzel rokker også ved Arnolds troværdighed ved at påpege, at da Arnold besluttede at skrive en bog om sin oplevelse, skete det med hjælp fra science-fiction-forfatteren og redaktøren af Fate, Ray Palmer, der var berygtet for sin lemfældige omgang med sandheden.

Dette foto viser, hvorledes luftspejlinger kan få bjergtoppene til at ligne »flyvende tallerkener«. Dr. Menzel mener, at det var dette fænomen Arnold så den solrigt eftermiddag i juni 1947.

UFO-bølge

Pressedækningen af hændelsen udløste en sand observationsbølge i de følgende måneder. Alene i månederne juni og juli 1947 blev over 850 ufo-beretninger registreret, med maximum i dagene 25. juni til 16. juli.

Men Arnolds observation var langt fra den største. Tidligere på året, i april, observerede en meteorolog, der skulle spore en ballon, i stedet for et tallerkenformet objekt. Den 5. maj faldt et sølvfarvet objekt ned fra himlen og opløstes efter sigende over staten Washington. Den 18.-19. maj blev et sølvfarvet objekt observeret i Virginia og senere over Colorado-ørkenen. En kæde af flyvende objekter blev set fra Weiser, Idaho, den 12. juni, og to dage senere så piloten, Rankin, en trekantformet med 10 »tallerkener«.

Alle disse observationer gik forud for Arnolds oplevelse, som tilfældigvis blev den, der satte skub i tingene.

Trækplaster ved kongresser

I de efterfølgende år blev Arnold mere og mere engageret i ufo-sagen. Dels var han en hyppig deltager i ufo-kongresser, og dels indsamlede han selv en masse observationsberetninger.

Lige til sin død den 16. januar 1984 var han meget aktiv.

I 1981 blev han interviewet af amerikaneren Gregory Long. Arnold fortalte bl.a. om reaktionerne på hans observation.

Efter Arnold havde rapporteret sin

observation, blev han i første omgang mødt med en vis skepsis, derefter fulgte så chikanerierne, og, som han sagde, »disse anonyme grå eminencer gjorde mig til grin. Jeg blev anset for en Orson Welles, en bedrager. . . Jeg som elskede mit fædreland. Jeg var alt for naiv. Jeg var den ulykkelige syndebug, der var den første til at rapportere dem.

Regeringer er mere end noget andet bange for Jeanne d'Arc'er, religiøse helgener og 'fænomener', der kan forårsage deres selvdestruktion.« Og Arnold mente, at denne frygt er fast forankret i alle lande, især når det drejer sig om ufoer.

Arnold erfarede dette kort efter sin observation, da han fik besøg af løjtnant Frank M. Brown og kaptajn William Davidson fra den militære efterretningstjeneste A-2. Efter at have talt med Arnold om hans observation, gennemgik de to officerer hans post og udvalgte nogle breve fra religiøse grupper og organisationer, der havde skrevet til Arnold for at få beretningen om hans oplevelse. Kaptajn Davidson fortalte Arnold, at regeringen var opmærksom på den effekt, visse religiøse sekters nidkærhed havde, og at man ikke ønskede noget sådant her.

Det eneste, Arnold stod tilbage med efter sit offentlige engagement i ufo-sagen, var frustrationer og krænkede følelser. Han brugte \$ 30.000 af sin egen formue på en privat forskning i ufoer og beslægtede fænomener. Ud af det kom en antydning af, at ufoerne virkelig eksistere, alligevel var der ingen,

der gad høre på ham, måske lige bortset fra et par enkelte »troende«.

Hvad der forbløffede ham mest, var hvordan hans observation blev modtaget — med latterliggørelse, kritik og udnyttelse.

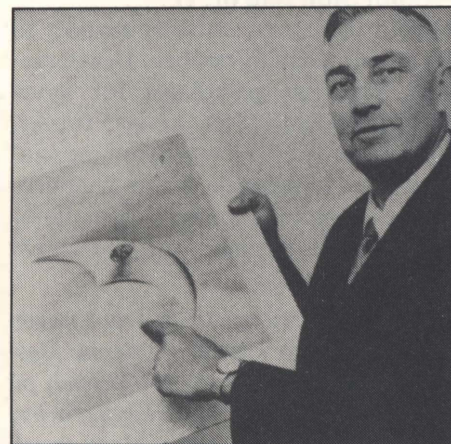
Arnold erfarede også hurtigt, hvordan flyvevåbnet, der i begyndelsen var venligt stemt overfor ham og meget ivrig for at høre om hans observation, pludselig ændrede holdning, måske på grund af den trussel, hans observation udgjorde for regeringen.

Skiftende teorier

Arnold sendte på et tidspunkt præsident Dwight Eisenhower et telegram, hvori han gjorde præsidenten opmærksom på, at amerikanerne blev besøgt af »andre verdener«.

I 1962 blev Arnold citeret for følgende udtalelse i tidsskriftet »Flying Saucers«:

»Efter næsten 14 års intensiv efterforskning, er det min konklusion, at de såkaldte uidentificerede flyvende objekter, som er blevet set i vor atmosfære, overhovedet ikke er rumskibe fra en anden planet, men er grupper af levende organismer, der er en del af vor atmosfære og rummet, ligesom det liv vi finder i oceanernes dyb. Den eneste store forskel er, at rum/atmosfæreorganismerne har en naturlig evne til at ændre tæthed med viljens kraft.«

Kenneth Arnold med en kunstners gengivelse af objekterne. Fra det mørke centrum kom der et pulserende lys.

Fem år senere citeres Arnolds teori igen. Denne gang i en specialudgave af magasinet LOOK:

»Det indtryk jeg fik efter at have observeret disse mystiske objekter en anden gang, var, at de i modsætning til maskiner i højere grad var noget levende — en slags levende organisme, der tilsyneladende havde evnen til at

ændre sin tæthed/form uden at miste sin identitet. . . »

Siden disse ord er blevet sagt, er allehånde teorier blevet fremlagt af forskellige mennesker, og i 1981 var Arnold mere forsigtig:

»Det hele er en indviklet affære. Hvis der i løbet af de seneste 30 år er fundet et bevis (på ufoernes eksistens), ligger regeringen inde med det.«

Arnold mente også, at verden sandsynligvis aldrig vil acceptere, at de virkelige eksistere, da »vi er alt for optaget af vores økonomiske og selviske stræben.«

Mange observationer

Arnold havde mange, mindre kendte observationer i sit 68 år lange liv. I 1952 havde han sin 8. ufo-observation nær Susanville, Californien. Det Arnold så her, var tilsyneladende to »fartøjer«, hvoraf det ene var gennemsigtigt.

»De lignede noget levende. Jeg havde en fornemmelse af, at disse tingester var opmærksomme på min tilstedeværelse, men de gjorde intet forsøg på at komme nærmere.«

Den 9. juli 1966 kl. 14 tog Arnold en 16 mm-film af en glødende »cylinder« over Idaho Falls, Ohio. Objektet lignede en atmosfærisk ballon. Imidlertid fløj det med en hastighed mellem 70 og 130 km/t mod vinden, der kom fra nord-nordvest.

Foruden at skrive om sine oplevelser i bøgerne »The Coming of the Saucers« og »The Flying Saucer As I Saw It« offentliggjorde magasinet Fate i 1948 en serie artikler, han havde skrevet.

I forårsudgaven af Fate berettede Arnold om sin observation ved Mount Rainier og om sit engagement i den episode, der fandt sted i Tacoma, Washington, hvor kaptajn Davidson og løjtnant Brown døde, mens de angiveligt transporterede »fragmenter« fra et ufo til Hamilton Field i Californien. (Metalfragmenterne viste sig senere at være et led i et svindelnummer arrangeret af to mænd ved navn Chrisman og Dahl).

I sommerudgaven fremlagde Arnold sine egne undersøgelser af ukonventionelle ildkugler over de sydvestlige stater, blå-grønne »lysglimt«, ufoer og mystisk ild over de nordvestlige stater, og violette »glober« i canadiske floder. I efterårsudgaven skrev han om »fantom-lys« i Nevada. Andre af Arnolds oplevelser har også i de seneste år set

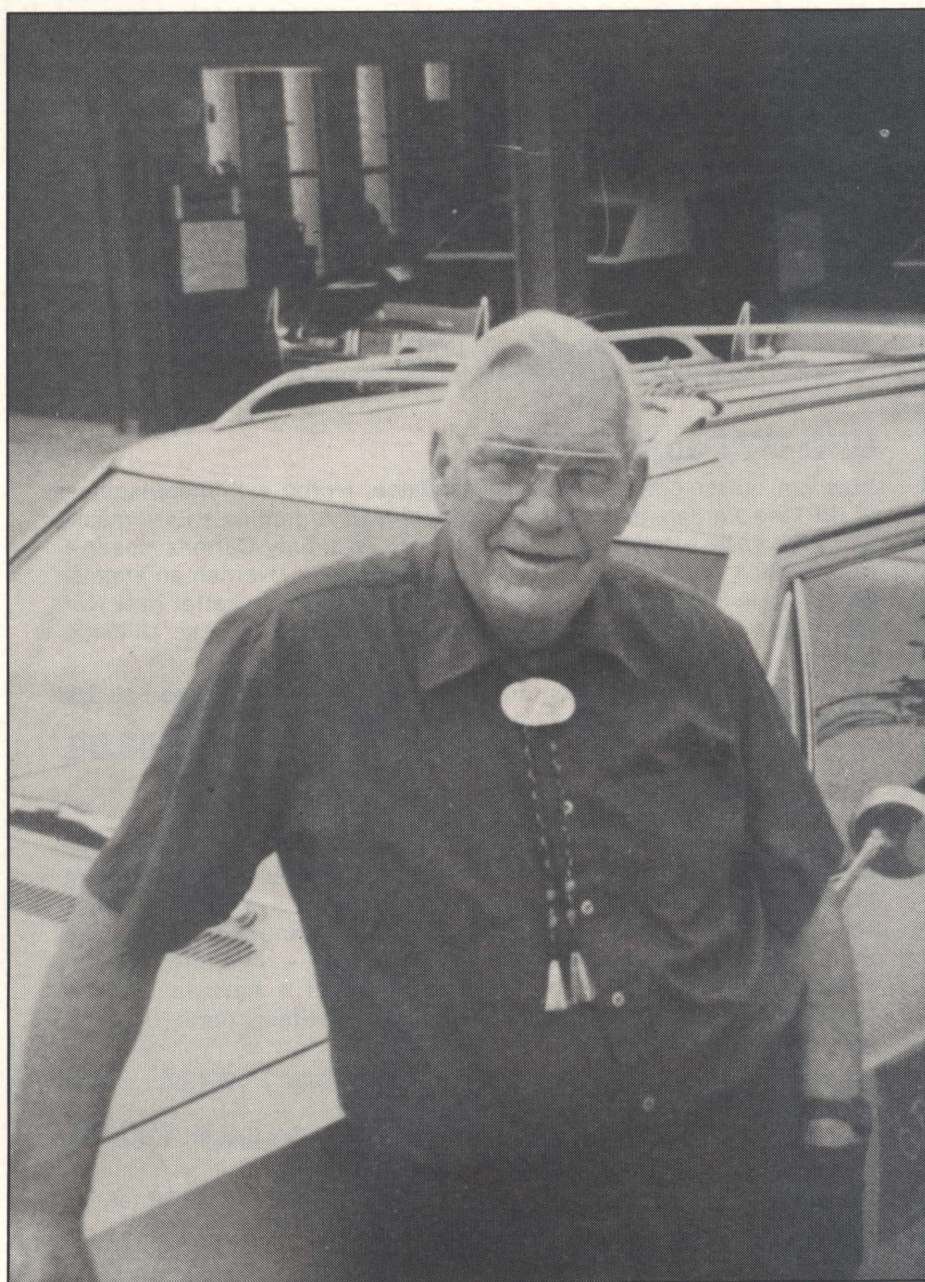
dagens lys (omend kun i skitseret form), nemlig under den første Internationale UFO Kongres i Chicago i 1971, der blev sponsoreret af Fate.

For adskillige år siden udviste *National Enquirer* interesse for *The Coming of the Saucers*. Arnold sendte redaktør Bob Pratt en kopi af bogen, så han kunne se, om det var muligt at lave den om til en serie. Arnold gjorde Pratt opmærksom på, at intet i bogen måtte ændres. Intet måtte udelades eller tilføjes, da bogen repræsenterede nøjagtigt, hvad han havde oplevet. Arnold spurgte også Pratt, hvad han mente om ufoer. Pratt svarede ganske alvorligt, at ufoer var »den største opdagelse i planeten Jordens historie.« Selv om Pratt ikke fremlagde et formelt tilbud, spurgte

han Arnold, om han kunne godtage 8.000 dollars.

For Arnold var ufoer det største aeronautiske mysterium i planeten Jordens historie og af internationalt format. Han mente også, at Pratts tilbud var uacceptabelt sammenlignet med de 250.000 dollars, som Arnold vidste, *National Enquirer* havde betalt en af præsident John F. Kennedys elskerinder for at offentliggøre hendes historie. Dette var en klar lektion for Arnold, der selv — hvis ikke andre — anerkendte sine oplevelsers værdi. Derfor ville han altid forlange at den, der skrev historien om ham, vendte tilbage til hans oprindelige beretning.

Dette synspunkt er ikke overraskende, når man betragter hans personlige hi-

Kenneth Arnold (29. marts 1915 — 16. januar 1984). Fotograferet af Greg Long i 1981.

Hundredevis af sider med spændende UFO-stof

Hvis du kun har haft abonnement på UFO-NYT i få år, kan nedenstående tilbud på ældre årgange sikkert interessere dig...

UFO-NYT årgang 1981

Læs om internationalt UFO-møde i København • Hvordan en drage med lys tog fusen på SUFOI • En dansk nærobservation • Dramatiske hændelser med nedstyrtede UFOer • Et undervands-UFO • Elektroniske registreringer af UFOer • UFO-forskning i Sovjet og Kina • Søgen efter liv i universet • Samt mange danske UFO-rapporter og foto-sager.

Alt dette og meget mere kan du læse om i UFO-NYT 1981 på i alt 288 sider, gennemillustreret med fotos og tegninger.

Pris kun kr. 85,00.

UFO-NYT årgang 1982

Læs om en amerikansk UFO-naut-observation • En UFO-bølge over Fyn • Hvordan en skotte blev fysisk overfaldet af et UFO • Statistiske analyser af UFO-rapporter • Lysfænomen over Stockholm • Projekt UFO DATA • Masser af rumfarts-stof • Samt mange danske UFO-rapporter og fotosager.

Alt dette og meget mere kan du læse om i UFO-NYT 1982 på i alt 288 sider, gennemillustreret med fotos og tegninger.

Pris kun kr. 95,00.

UFO-NYT årgang 1983

Læs om masse-observationer i Hessdalen, Norge • Filmsoptagelser af UFOer • En dag, hvor der var to måner over Argentina • Er vi måske alligevel alene i Universet? • Opklaringen af Jimmy Carter's observation i 1969 • UFO-nautrapporter fra New Zealand • Hvordan en engelsk UFO-gruppe blev truet af »mænd i sort« • Spøgelsesraketter over Norden • Samt billedkavalkader, interviews og mange danske UFO-rapporter.

Alt dette og meget mere kan du læse om i UFO-NYT 1983 på i alt 288 sider, gennemillustreret med fotos og tegninger.

Pris kun kr. 108,00.

UFO-NYT årgang 1984

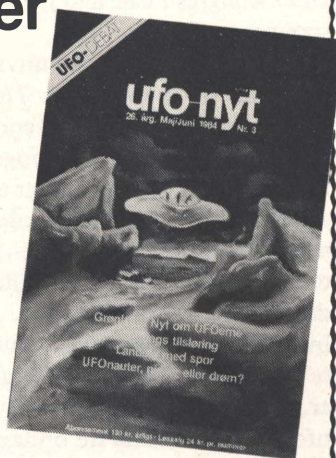
Læs om de grønlandske plejersker, der så 3 UFO-nauter • En nær-observation af 3. grad fra Fyn • International kongres i England • Strålingsskader fra UFOer • Hvordan et UFO muligvis standsede en bil ved Hobro • Mystisk foto af UFO-lignende genstand over jydsk kirkegård • En mulig dansk nærobservation af 3. grad — eller drømmesyn? • Astronauternes »UFO«-observationer revideret • Astronautbesøg i København • Samt mange boganmeldelser, notitser, rumfartsartikler og UFO-observationer.

Alt dette og meget mere kan du læse om i UFO-NYT 1984 på i alt 288 sider, gennemillustreret med fotos og tegninger.

Pris kun kr. 120,00.

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,00 (ekspedition/porto) til **giro 9 11 7725, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.**

Husk at skrive på modtagerdelen, hvilke årgange der bestilles.

storie. »Jeg har altid været en handlingsmand,« siger han. En opfindsom, uafhængig og barsk mand. Arnold klarede sig gennem depressionen, de sværeste år i hans liv, opbyggede sin egen virksomhed, sit eget hus, sine egne fly, og på grund af et skæbnesvangert øjeblik nær Mount Rainier og hans samvittighed, blev han fanget i en serie af hændelser, der mundede ud i at blive en »prøvelse«.

Levede på en vulkan

Til trods for de beviser for ufoernes eksistens, Arnold mente at have indsamlet, havde han intet hastværk med at offentliggøre dem. Han mente, at han hele sit liv havde levet på en »vulkan«, og at tidspunktet ikke var det rigtige.

Arnold betragtede sit eget engagement i ufo-debatten som en nødvendighed af hensyn til andre professionelle piloter. Lige fra begyndelsen havde han lagt mærke til, at andre piloter også havde lyst til at fortælle om deres personlige observationer af ukendte objekter, men de turde ikke af frygt for at miste deres arbejde. Når der så endelig var nogen, der turde træde frem, harmedes Arnold over den kritik, de udsattes for fra de såkaldte »jordbundne videnskabsmænd«. Arnold havde fløjet siden 1932 og indtil for nylig, følte han det sådan, at den kritik, han udsattes for, havde adresse til alle piloter. Arnold nærede frem for alt modvilje mod de mennesker, der angriber de professionelle piloters hæderlighed, da disse piloter gør alt for at fremme de rejsendes sikkerhed. Derfor stod han frem og fortalte om sin oplevelse. □

Kilder:

- 1) »The Coming of the Saucers«. Kenneth Arnold & Ray Palmer, Amherst, 1952.
- 2) »The TRUE Report on Flying Saucers«. Fawcett Pub. No. 1, 1967.
- 3) »Flying Saucers«. LOOK Special. New York, 1967.
- 4) »UFO-Orientering«. F. Pedersen & I. O. Kjems, UFO-NYTs Forlag, København, 1969.
- 5) »The UFO Controversy In America«. David M. Jacobs. Signet, New York, 1976.
- 6) »Project Blue Book«. Brad Steiger. Ballantine Books, New York, 1976.
- 7) »The UFO Enigma«. Donald H. Menzel & Ernest H. Taves, Doubleday & Co, New York, 1977.
- 8) »The Hynek UFO Report«. J. Allen Hynek. Sphere Books Limited, London, 1978.

- 9) »UFOs A Pictorial History From Antiquity To The Present«. David C. Knight. McCraw-Hill Book Company, New York, 1979.
- 10) »The UFO Encyclopedia«. Margaret Sachs. A Perigee Book, New York, 1980.
- 11) »UFOer — Top Secret?«. Willy Wegner, FUFOS, København, 1980.
- 12) »UFOs and the Limits of Science«. Ronald D. Story. William Morrow & Co, New York, 1981.
- 13) MUFON UFO Journal, nr. 165, 1981. Oversat af Flemming Rasmussen.
- 14) MUFON UFO Journal, nr. 191, 1984.
- 15) APRO Bulletin, Vol. 32, nr. 3.
- 16) UFORAN, nr. 3, 1984.

UFOer i Øst 2. del

— fortsat fra side 21

var ikke så stor, at det f.eks. kunne være to meteoritter. Jeg har desuden så ofte set meteoritter, at jeg med sikkerhed kan sige, at det, jeg her beskriver, ikke var meteoritter.

De rødlige lys nærmede sig og så ud til at blive større. Jeg så tydeligt, at de sagtede farten, mens de holdt den samme indbyrdes afstand. Pludselig blev et af objekterne, det venstre, stående stille; to eller tre sekunder senere gjorde det andet det samme. Objekterne var omkring 35 cm i diameter og ca. 4 km væk. De befandt sig formentlig i en højde af 3 km.« (Disse formodninger kan ifølge redaktørerne ved »Phénomènes Spatiaux«, hvorfra dette tilfælde citeres, umuligt være rigtige. Med deres hjælp kan konkluderes, at objekterne i så fald ville have haft en diameter på to km). »Objekterne var runde og havde en kuppelformet overbygning.

Selv om jeg var overrasket, råbte jeg til børnene, som endnu ikke sov, om også at komme og se dette usædvanlige himmelfænomen. Da de så objekterne, begyndte de at græde af angst, så jeg måtte berolige dem.

Vi observerede følgende:

Objekterne blev hængende i 5-7 minutter uden at bevæge sig. Herefter opstod der en lys røgsøjle ovenover det venstre objekts kuppel. Mens denne røgsøjle steg til vejrs, formede den sig som tre spiraler. Min datterdatter råbte: 'Se, bedstemor, der kommer røg ud...' Efter at røgen var steget til vejrs, begyndte det venstre objekt at bevæge sig i retning af Radyne, straks efter fulgt af det andet. Nu udstrålede begge objekterne et

intense lys, som kastede et trolldomsagtigt, glødende skær på skoven, de fløj hen over. De forsvandt med cirka samme hastighed, hvormed de havde nærmet sig. Objekterne forsvandt ud af syne bag skoven. Så længe jeg så objekterne, hørte jeg ikke nogen som helst lyd fra dem.«

Kilde:

»Phénomènes Spatiaux«, nr. 15, marts 1968.

August-september 1966, Krkonose-bjergene

»Czech Broadcasting Station« kunne den 2. september 1966 i sin nyhedsudsendelse kl. 18.00 (GMT) oplyse, at den tjekkiske avis »Lidova Demokracie« den 2. september havde offentliggjort læserbreve fra folk, som påstod, at de havde set et uidentificeret flyvende objekt over Krkonose-bjergene. Objektet så ud til at have en trekantet form med en orange gløden i midten. En af læserne påstod, at han i det samme område 3 uger tidligere så en kæmpe stor ballon, hvorunder der hang en regnbuefarvet trekant. Dette objekt var synlig i 4 timer før solnedgang og blev set af adskillige mennesker.

Kilde:

»Flying Saucer Review«, jan-feb. 1967.

Sidst i juli 1968, Prag

Et gult linseformet objekt passerede med stor hastighed over Prag. Objektet udsendte »blålige« lysstråler.

Kilde:

»Vecerni Praha«.

Sidste del om UFO-observationer i Tjekkioslovakiet bringes i næste nummer, hvor vi bl.a. omtaler en tjekkisk masseobservation fra 1983.

UFOer på radar

— fortsat fra side 25

elevationsvinklen på 70°, tre sekunders dalen og de omkring 16 km til det punkt, det dukkede op, kan vi slutte, at objektets 30° dalen dækkede 22,5 km med en hastighed på 27.300 km/t, hvilket er omkring et langsomt meteors hastighed!

Uregelmæssige udbredelse

Radarmålet blev øjensynligt ikke set visuelt. Dette kan få en og anden til at tro, at observationen skyldtes afvigelse i udbredelsesforholdene. De op-

står, når unormale atmosfæriske forhold påvirker radarbølgerne normale udbredelse, og der opstår et falsk ekko på et sted, hvor der ikke er noget fysisk objekt. For eksempel kan superrefraktive lag i atmosfæren afbøje radarstråler i sådanne vinkler, at de registrerer fjerne jordoverflade- eller flyvende mål, der befinder sig under horisonten, og vise dem på skærmen, og selvfølgelig er der så intet synligt for det blotte øje.

Men ifølge observatøren var ingen af de forhold, der forårsager unormal udbredelse, til stede på observations-tidspunktet.

Men der er også andet, der taler imod, at det var afvigelser i udbredelsesforholdene eller et naturligt fænomen, der forårsagede radar/sonar målene. Var det et tilfælde, at målet, der havde været stationært i 15 til 20 minutter, pludseligt forsvandt, da jagerflyene dukkede op? Var det et tilfælde, at et high-speed sonarmål dukkede op i den retning, det flyvende mål forsvandt under radarens horisont i løbet af få sekunder? Hvilket naturligt fænomen kan pludselig dykke og manøvrere rundt under vandet uden besvær?

Undvigemanøvren

Det billede, man kunne danne sig ud fra radarskærmen, tydede på, at der skete en reaktion, da jagerflyene dukkede op. Samtidig undveg objektet med succes yderligere radarsporing ved at dykke ned i havet. Et andet eksempel på en tilsyneladende intelligent opførsel var, at målet fulgte flådens undvigende »Z« manøvre.

På grund af: 1) den tid, mere end 20 år, der er gået siden episoden fandt sted, og den forringelse der deraf er sket med de huskede detaljer, 2) at det ikke var muligt at notere, hvad instrumenterne registrerede, 3) at der kun var ét vidne, 4) og at observationen ikke blev visuelt bekræftet, skulle jeg klassificere denne rapport som en »almindelig uidentificeret«.

Men på grund af vidnets troværdighed og rapportens usædvanlighed og mulige vigtighed som en kombineret radar/sonar UFO-kontakt, har jeg valgt at opnormere rapportens status til »betydningsfuld uidentificeret«.

Kilde:

MUFON UFO JOURNAL, november 1984, nr. 199.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Bette mand i knibe

Af Ole Henningsen.

I FBI's (Det amerikanske Forbundspoliti's) frigivne arkiver har UFO-forskere fundet hidtil hemmeligholdt materiale om et lille mærkeligt væsen, der på et foto ses eskorteret af to amerikanske militærpolitifolk. I denne beretning fortælles om fundet af materialerne og den efterforskning, der gav løsningen på mysteriet om »den lille marsmand«.

I USA blev der i 1966 vedtaget en lov om informationsfrihed. Denne lov om informationsfrihed og offentlighed i forvaltningen (Freedom of Information Act) har visse amerikanske borgere, bl.a. UFO-forskere benyttet til at få frigivet forskellige tidligere hemmelige dokumenter.

Ved en gennemgang af frigivne dokumenter fra FBI, Det amerikanske Forbundspoliti, har en amerikansk UFO-

forsker, Barry Greenwood, fundet nogle dokumenter samt 2 fotografier, hvoraf det ene tilsyneladende viser et mærkeligt lille væsen, der ses afbildet sammen med to militærpolitifolk.

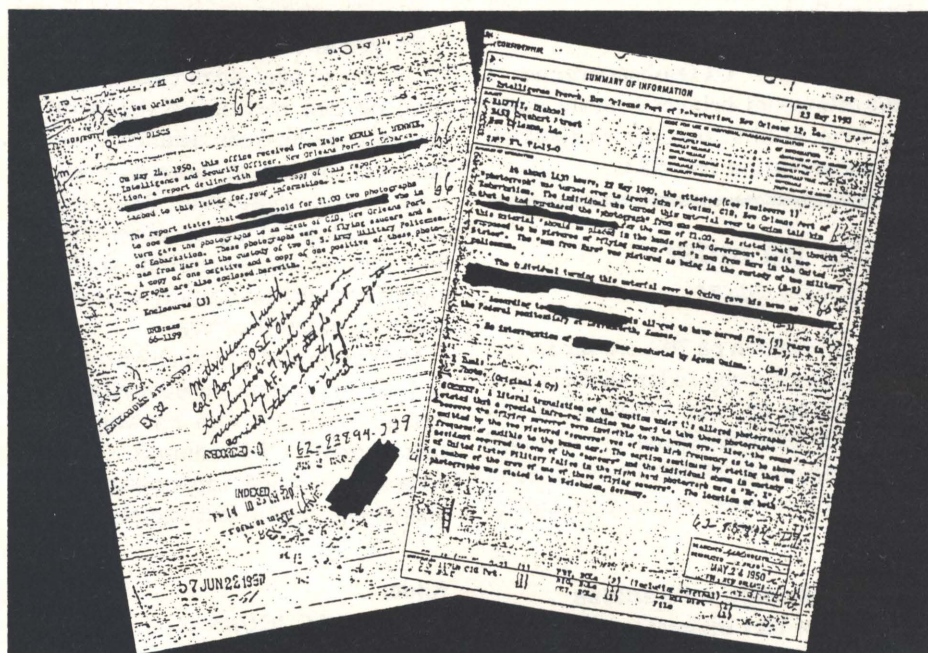
FBI-dokumenternes tekst

De ledsagende rapporter fortæller bl.a.:

»at fotografierne blev indleveret den 22. maj 1950 kl. 14.30 til en FBI-agent, John F. Quinn, der arbejdede ved

indskibningshavnen i New Orleans. Personen, der overdrog fotografierne til FBI-agenten, fortalte, at han havde købt dem af (navnet bortcencureret inden frigivelsen af dokumentet) for 1 US dollar pr. stk.

Det var hans opfattelse, at materialet burde komme i regeringens besiddelse. Tilsyneladende viste det ene billede »flyvende tallerkener« og det andet »en mand fra Mars«, der var afbildet, som om han var i to militærpolitifolks varetægt.

Dokumenterne fra FBI's frigivne arkiver fra maj 1950 med oplysninger om »den lille marsmand« og de »flyvende tallerkener« over Wiesbaden.

Copyright: Lawrence Blazey

På grundlag af de frigivne fotokopier af avisbilleder i FBI-arkiverne udarbejdede den amerikanske tegner Lawrence Blazey denne rentegning af »den lille marsmand«.

Personen, der overtog materialet til FBI-agenten, opgav sit navn som (navnet bortcencureret). Iflg. oplysninger fra (navnet bortcencureret) har vedkommende gjort tjeneste ved Federal (ulæseligt) i Kansas i 5 år.

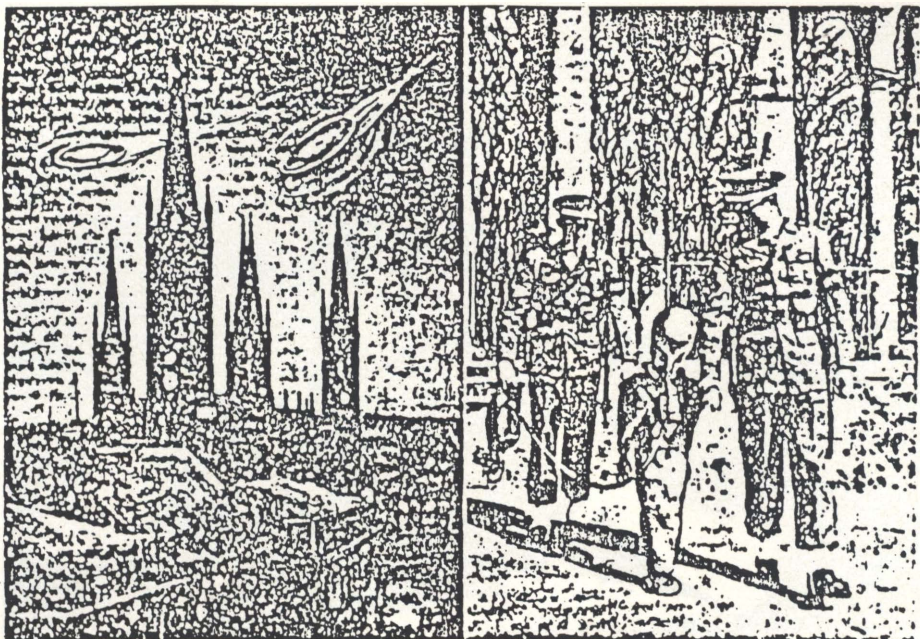
Afhøringen blev foretaget af agent John F. Quinn.

Kommentaren forneden på denne rapport fortæller, at iflg. en oversæt-

telse stammede disse fotos fra Wiesbaden i Vesttyskland. Endvidere fortalte oversættelsen, at der ved optagelsen af billedet med de »flyvende tallerkener« skulle være anvendt et »specielt kamera forsynet med infrarødt katodestrålerør, fordi »tallerkenerne« ikke var synlige for det blotte øje. Denne oversættelse viste sig senere at være af en billedtekst til de to billeder fra en tysk avis.

Et ekstra memo om sagen i FBI-arkiverne dateret den 31. maj 1950 giver os ikke mange nye oplysninger. Det viser dog, at rapporten af en major Merle L. Mennie, er videresendt til en ny afdeling indenfor FBI. Major Merle L. Mennie var efterretnings- og sikkerhedsofficer ved indskibningshavnen i New Orleans.

Det nævnte memo bærer også en håndskreven kommentar om, at sagen er diskuteret med en oberst Bordon fra OSI (Office of Scientific Intelligence under Den Centrale Amerikanske Efterretningstjeneste — CIA). Han for-

Das Infra-Rot-Kathodenstrahlrohr offenbart mit Bildaufnahmegerät und Spezialfilm Vorgänge, die dem menschlichen Auge unsichtbar bleiben müssen. Das beweist unsere linke Abbildung: Zwei »fliegende Untertassen« kreisten — von den Wiesbadenern unbemerkt — um die Marktkirche. Die Geräusche der sausen den Scheiben waren nicht bemerkbar, da Ultra-Kurzschallwellen bekanntlich vom menschlichen Gehör nicht aufgenommen werden. Unser rechtes Bild zeigt erstmalig Mister X, ein Besatzungsmitglied der »fliegenden Untertasse«, die am Fuße des Bieldenstadter Kopfes zerschellt ist. (3 Translag/USA-Fotos)

Disse fotokopier af dårlig kvalitet fra FBI's frigivne arkiver var udgangspunktet for efterforskningen omkring »Mr. X«.

die Unheimlichkeit der müssigen sozialen Elemente führung hat.

Wirtschafts-
hr verdient",
chland könne
edererlangen,
il politischen
Die Jugend
olitischen Ar-
man sie bald
erade darum
des Zweipar-
h schärfstens
arteineugrün-
regierung er-
: "Diese Her-
um es wieder
auszupressen.
ssen würden,
ugeben, und
würden, nichts
be uns jener
rt, wir hätten
asse. Im übr-
gskosten von
ngskosten von
elkosten von
gen Unkosten
rden. Schafft
Saufall!"
Beifall kriti-
cherstärkung
schon sicher,
totschweigen
f Dr. A. Ma-
jedoch ihren
igen, notfalls
onn. —
ndgebung der
end, um 19.30
tatt. Dd

Bahnhof
Löschwasser-
gab auf einer
nz der Eisen-
ind der Bür-
rpmüller-

Attienzwinger der Stadtverwaltung!"

geräte haben festgestellt, daß sich hier sprechen zu Bruch ging. Sowohl Marga-

mit polizeilich
Im Hinblick
des Landgeri
Leser, insbes
ihnen, auf d
ihnen, sich i
Für Zuschrit
das WT dank

Das Infra-Rot-Kathodenstrahlrohr offenbart mit Bildaufnahmegerät und Spezialfilm Vorgänge, die dem menschlichen Auge unsichtbar bleiben müssen. Das beweist unsere linke Abbildung: Zwei »fliegende Untertassen« kreisten — von den Wiesbadenern unbemerkt — um die Marktkirche. Die Geräusche der sausen den Scheiben waren nicht bemerkbar, da Ultra-Kurzschallwellen bekanntlich vom menschlichen Gehör nicht aufgenommen werden. Unser rechtes Bild zeigt erstmalig Mister X, ein Besatzungsmitglied der »fliegenden Untertasse«, die am Fuße des Bieldenstadter Kopfes zerschellt ist. (3 Translag/USA-Fotos)

Das
Frau Sophie
40jährige un-
Kaufhaus M.
gasse 35—37.
Herr Henna
den heutigen
brochen bei e
mittelgroßhan-
Fräulein Eli
Nettelbeckstra-
bei der Wil-
Plättanstraße
Schnitz, heutz
Lehrmädchen
Friedrichstraße
Oberschwes
Augenheilsant
heute ihr 50te
Herr Prokus
sein 25jähriges
badener Eisen
Am 1. April
fenbach, V
bach-Straße 11
Dienste der V
Herr Fritz
ein Vierteljahr
lung Hermann
nustraße 18.
Herr Martin
und Altershe
heute 84 Jahr
Frau Emma
April seit 50
gasse 7. Frau
alt ist, war n
hindurch ein
WT, dessen t
Herr Adolf
seit 80 Jahren
Herr Adolf I
des WT.

»Flyvende tallerkener« over Wiesbaden og et besætningsmedlem »Mr. X« fra en af »tallerkenerne«. Begge billeder er fremstillet af fotografen Hans Scheffler og her gengivet i »Wiesbadener Tagblatt« den 1. april 1950.

Fotografen Klaus Webner fra Wiesbaden løste gåden om FBI-arkivernes »marsmand«. Her ses Klaus Webner ved et 16 mm klippebord i færd med nærmere at undersøge UFO-film.

talte, at i hundredevis af sådanne sager modtages af Det amerikanske Luftvåben. Men at man ikke hos luftvåbnet anser dem for at være en nærmere undersøgelse værd. Denne håndskrevne kommentar er dateret den 21. juni 1950.

Fra FBI-arkiverne blev der aldrig frigivet andre typer af billeder i denne sag end meget dårlige fotokopier. På grundlag af disse fotokopier udarbejdede den amerikanske tegner Lawrence Blazey en rentegning af billedet med »den lille mand fra Mars«.

Denne tegning blev bl.a. anvendt i bogen »UFO'et der styrtede. Episoden ved Roswell, New Mexico.« af Charles Berlitz og William L. Moore. I bogen lod forfatterne stå åbent, hvorvidt der var tale om et ægte foto af »en UFO-naut«, eller om det kunne dreje sig om en forfalskning.

Efterforskningen starter

Da der i FBI-rapportens tekst var en henvisning til byen Wiesbaden i Vesttyskland, var det naturligt at starte en nærmere efterforskning med Wiesbaden som udgangspunkt. Dette arbejde blev udført af fotografen Klaus Webner, der selv er bosat i Wiesbaden og samtidig er medarbejder i den tyske UFO-organisation CENAP.

Hos dagbladet »Wiesbadener Tagblatt« fik Klaus Webner omsider bid. Dette dagblad havde bragt en artikel om »flyvende tallerkener« over Wiesbaden samt offentliggjort fotografier af disse »flyvende tallerkener« samt af

»en lille Mars-mand« ledsaget af to amerikanske militærpolitifolk.

Artiklen blev bragt i bladet i året 1950, og datoen var lørdag, den 1. april!

Aprilsnar

Artiklen var skrevet af redaktør Wilhelm Sprunkel, og artiklen var (rigtigt gættet!!) en stor aprilsnar. Det lykke-

des ovenikøbet for Klaus Webner at finde redaktør Wilhelm Sprunkel. Han er stadigvæk ansat ved »Wiesbadener Tagblatt« og fortalte beredvilligt, hvorledes ideen var kommet på grund af de mange meldinger dengang i aviserne om »flyvende tallerkener«, som Sprunkel ikke troede på — og fortsat ikke tror på.

Redaktør Sprunkel havde ringet til en forbindelsesofficer ved den amerikanske besættelsesstyrke og bedt om lov til at låne de to militærpolitifolk. Stadskommandanten i Wiesbaden havde moret sig, men måtte dog spørge sine overordnede i hovedkvarteret i Heidelberg, inden sagen gik i orden.

I en jeep kørte redaktøren og to MP'ere til Neroberg, hvor han allerede havde allieret sig med en af dagbladets fotografer, Hans Scheffler, og dennes 5-årige søn Peter. Og det var netop den 5-årige Peter, der blev stillet op mellem de to MP'ere og senere blev så berømt som »den lille Marsmand« eller »Mr. X.«

Hvordan det foregik

Den ene MP'er havde en blikdunk i hånden, og resten har fotografen Hans Scheffler senere retoucheret ind på billedet, d.v.s. han har tilføjet både »ilt-slange«, »iltmaske« samt »rumhjelme«.

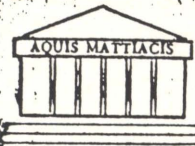

Redaktør Wilhelm Sprunkel fremviser »Wiesbadener Tagblatt« fra den 1. april 1950. Aprilsnar-beretningen om »de flyvende tallerkener« over Wiesbaden og »den lille marsmand« fylder næsten hele lokalsiden fra Wiesbaden (th.).

Billedet af de »flyvende tallerkener« over Wiesbaden samt et billede af en af de »nedstyrtede tallerkener« var fremstillet af Scheffler på samme måde.

Hele historien blev naturligvis på helt normal vis dementeret allerede om mandagen, den 3. april 1950. Men ikke alle har bemærket dementiet eller den famøse date for billedernes offentliggørelse.

Montag, 3. April 1950

Sonnenaufgang:
6.01 Uhr

Sonnenuntergang:
19.01 Uhr

Tüchtig reingefallen!

Der 1. April hat es von je her in sich. In Wiesbaden trat er in diesem Jahr besonders gefährlich auf und brachte einen beachtlichen Teil der Bevölkerung in Zweifel und Verwirrung. Die »fliegenden Untertassen« wirbelten in der Luft und erregten die Gemüter so sehr, daß es sich Hunderte nicht nehmen ließen, Mister X bei seinem Spaziergang auf dem Neroberg zu begrüßen. Gestern Abend noch wollte eine auswärtige Journalistin — und dies ist kein Aprilscherz — von uns noch Einzelheiten über den »Geheimnisvollen« wissen und bat um dessen Foto.

Damit war es aber nicht genug. Auch die »Gründung der sozialen Volksunion« wurde begrüßt und von sehr vielen für ernst genommen, ebenso wie die Einrichtung des »Schwimmaffenzwingers« am Bahnhof und die Angliederung des Standesamtes an die Industrie- und Handelskammer.

Zu unseren Aprilscherzen gehörten dann noch »9 Monate für Entlobung«, die Fotomontage »Das schlägt dem Faß den Boden aus...«, »Zwillingsdampfer« und »Ein Athlet von Kameras Gnaden« sowie »Sie will den »Dritten Mann« als dritten Mann« und die »Samen der Mammutblume«.

Wir danken unseren Freunden für die Fülle der Anregungen zum 1. April und hoffen, daß unsere kleinen Scherze den WELT-lesern Freude gemacht haben. Sp.

Dementiet af aprilsnar-beretningen kunne læses i »Wiesbadener Tagblatt« mandag d. 3. april 1950.

Artiklen og billederne blev ugen efter aftrykt i det amerikanske ugetidsskrift »Wiesbaden Post«, ligesom en kvindelig reporter ihærdigt forsøgte at erhverve sig rettighederne til »Mr. X-billederne«. Det blev hun dog langt om længe talt fra af redaktøren Wilhelm Sprunkel, der ikke på noget tidspunkt lagde skjul på, at der var tale om en almindelig aprilsspøg.

Det lykkedes ikke alene Klaus Webner at finde redaktør Sprunkel, som tidligere nævnt. Men også fotografen Hans Scheffler og hans søn Peter Scheffler har deres daglige job på »Wiesbadener Tagblatt«, hvor de beredvilligt fortalte alt, hvad de vidste om den gamle historie. Da de hørte, at deres beretning og billeder var endt i FBI-arkiverne, fik de

Trümmer der Flugscheibe sind im weiten Umkreis im Wald verstreut. Das einzige von den Sicherheitsbehörden freigegebene Foto von der Absturzstelle zeigt einen Nietkopf — 4,5 m Durchmesser —, der nach Sachverständigenurteil von dem Getriebe der Flugscheibe stammt.

Vragrester af nedstyrtet »flyvende skive«. Også dette billede blev fremstillet af fotografen Hans Scheffler og anvendt i »Wiesbadener Tagblatt« den 1. april 1950.

også en ekstra historie ud af det, som derefter fyldte en side i »Wiesbadener Tagblatt«.

Det er ikke endeligt klarlagt, ad hvilke uransagelige kanaler beretning og avisfotos er nået frem til FBI-arkiverne. Men at dette materiale i det hele taget ender i FBI-arkiverne virker en smule bizart.

Hele denne historie bekræfter endnu engang for os, at et rimeligt efterforskningsarbejde er nødvendigt, hvis man ønsker at fremlægge et seriøst resultat.

Ole Henningsen

Kilder:

The UFO Government Document File No. 1, udgivet af The UFO Information Network, P. O. Box 5012, Rome, Ohio 44085, U.S.A.

Charles Berlitz og Wilhelm L. Moore: UFO'et der styrtede. Episoden ved Roswell, New Mexico. Bogens Forlag A/S 1981.

CENAP-Report Nr. 63, udgivet af Cenap, Limbacher Strasse 6, D-6800 Mannheim 52, Vesttyskland.

Kopier af Klaus Webners fotografier i sort/hvid og farve samt kassettebånd med redegørelse for sagen samt interviews med de implicerede personer (på tysk) kan købes ved henvendelse til: Klaus Webner, Zugspitzstrasse 56, D-6200 Wiesbaden, Vesttyskland.

Ser De et UFO...

kontakt SUFOIs Alarmcentral, tlf. 06-19 88 90

Har De set et UFO?

Kontakt Deres lokale områdeleder — se side 3.

Vælg selv hvad du vil have!

Du kender sikkert én eller flere — ja, måske mange — personer, der ligesom dig interesserer sig for UFOer, men som bare aldrig har fået sig taget sammen til at abonnere på UFO-NYT.

Få en af dine venner eller bekendte til at tegne et abonnement på UFO-NYT. Så får du nemlig et gratis gavekort på kr. 70,- til at købe lige hvad du vil have blandt SUFOIs mange spændende salgsmaterialer!

Sådan gør du: Få en af dine bekendte, der ikke tidligere har haft abonnement på UFO-NYT, til at tegne et abonnement på UFO-NYT i 1985. Få din bekendt til i brevet eller på girokortet at skrive »Tegnet af:« + dit eget navn og adresse. Så kommer der automatisk et gavekort med posten. Det er en forudsætning, at du også selv har abonnement i 1985.

- ▷ HJÆLP SUFOI
- ▷ SKAF EN NY ABONNENT
- ▷ FÅ ET GRATIS GAVEKORT PÅ KR. 70,-

Mysteriet i Rendlesham-skoven

Af Jenny Randles.

Når man læser Leonard Stringfields artikler, som for eksempel »Retrieval of the Third Kind« (se UFO-NYT nr. 3, 4 og 5 fra 1981), og Charles Berlitz' bog »The Roswell Incident« (UFOet, der styrtede), undrer man sig over, at alle de omtalte UFO-nedstyrtninger har fundet sted i Amerika og altid i ørkenområder. Hvorfor har der ikke været nogen de seneste år? Man er næsten tvunget til at tro, at noget sådant aldrig kunne finde sted i gode, gamle, konservative England. Eller kunne det?

Hvor der er røg, er der ild — eller mere røg!

I februar 1981 modtog jeg en telefonopringning fra forfatteren Paul Begg. Paul, der er bedst kendt for sin bog *Thin air* (en prisværdig, skeptisk undersøgelse af mystiske forsvindinger),

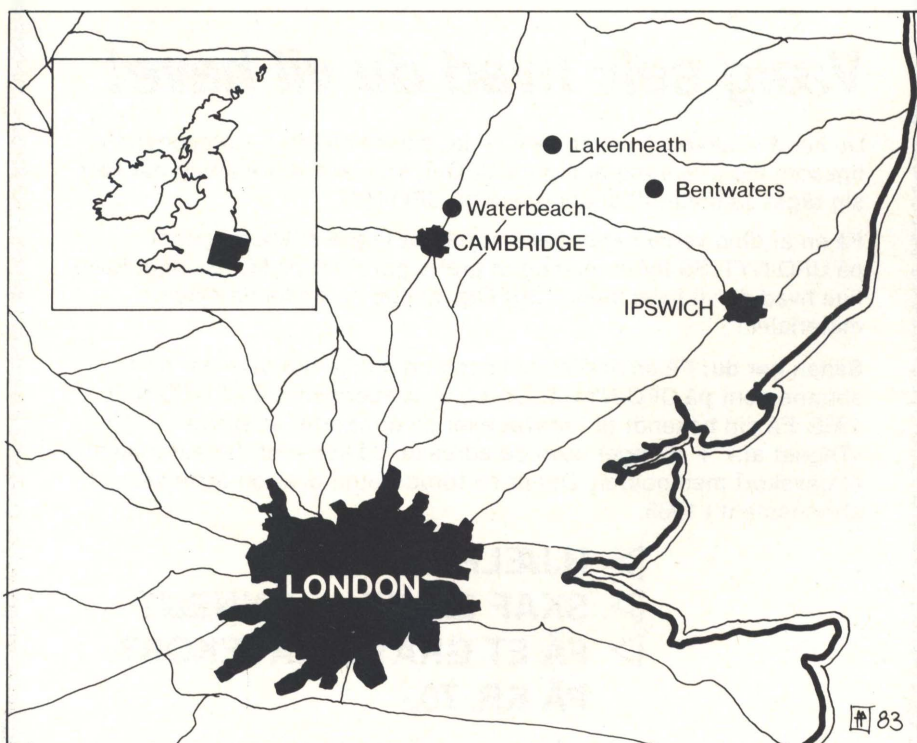
søgte et svar, ikke nogle muligheder. Så det, han fortalte mig, lød til at være en undersøgelse værd.

Paul og hans kone havde i den lokale pub tilsyneladende truffet en mand, som de kun kendte overfladisk, men som formodentlig havde kendskab til

Pauls interesser. Han fortalte dem om en episode, som, efter hvad han sagde, fandt sted nogle uger tidligere (vi tror, det var torsdag den 30. december 1980). Ifølge det, han fortalte, sporede den civile radarstation, han arbejdede på, den dag et UFO. Det var nat, og deres base (en af de mange, der er i det system, der dækker den østlige Anglia-område) sporede dette usædvanlige mål, der var på vej mod Suffolk og området øst for Ipswich. Han havde ikke selv vagt, da episoden fandt sted, men hans kammerat havde, og det var fra denne kammerat, han havde fået beretningen.

Målet blev sandsynligvis rapporteret til andre radarstationer på sydøstkysten (både civile og militære), og det blev kontrolleret, om det var et kendt luftfartøj. Det blev dog ikke sat i forbindelse med noget sådant. Det var alt, hvad deres radarstation gjorde (selvom de vidste, at man også havde set det andre steder). Men de kom dog i tvivl om denne hændelses status, da US Air Force nogle dage senere kom og hentede båndene med denne radar-sporing af et ufo.

Af grunde læserne nok kan forstå, kan vi selvfølgelig ikke nævne navnet på dette »vidne«. Han gik dog med til at fortælle os om tilfældet, og jeg takker Paul og UFOIN-medlemmerne Kevin McClure (specialist i at sortere rygter fra) og Peter Warrington (vores mest øvede undersøger i radar-tilfælde). Hændelsen, der er så kontrollerbar, som det nu er muligt, fandt sted, som tidligere omtalt. Der fremkom dog en tilføjelse, som de måtte tro på, da den kom fra de USAF-folk, der hentede båndene, og det var, at det »anormale« var landet ikke langt fra Woodbrigge Air Force Base, (nogle mente endda, at det var på selve basen) og at der var

Rendlesham-skoven ligger lige syd for Bentwaters.

blevet set et metallisk fartøj samt dets besætning. Det siges endda, at en militær jeep, der nærmede sig det, blev påvirket af et elektromagnetisk felt.

Her står vi så med et rygte om en usædvanlig hændelse. Måske er det endda lidt mere end et rygte. Blot en historie af den slags »en af mine venner har fra en af sine venner hørt osv.« Ikke noget, der kan bruges som grundlag for en undersøgelse. Var der virkelig kun røg bag denne røg, eller var der et knitrede bål? Alt, hvad vi ved, er, at en radaroperatør tilsyneladende fortæller sandheden, han har i hvert fald ingen grund til at lyve. Men så kom der en nyhed, der vendte op og ned på det hele.

Mysteriet i Woodbridge.

Norman Oliver var dengang (i februar 1981) stadig redaktør af *BUFORA Journal*, og som sådan indsamlede han stof fra hele verden. En dag, omkring det tidspunkt, modtog han en delvis forvansket beretning fra USA om, at der omkring årsskiftet var sket »noget stort« ved Woodbridge. Selve kernen i dette rygte var den samme, som i det tidligere omtalte. Forskellen lå blot i, at det denne gang kom fra en amerikansk embedsmand, der åbenbart mente, at han nu kunne tale mere frit, efter han var vendt tilbage til Staterne.

Dette var meget interessant, men ikke nær så interessant som det, der nu skete, uden beboerne i Suffolk vidste noget. Da jeg ringede til Bob Easton (det UFOIN-medlem, der boede nærmest Woodbridge basen), havde jeg i sinde at fortælle ham om sagen, men han fortalte mig om Norman Oliver aspektet, og at de lokale BUFORA-undersøgere var sat på sagen, og at de *fandt* ud af noget!

De lokale rapportoptagere var Brenda Burtler — der boede nærmest i Leiston omkring 15 km nord for det omtalte område — og hendes veninde Dot Street, som boede i Lowestoft 35 km længere mod nord. De to unge kvinder dækkede et stort, næsten landligt område mere eller mindre på egen hånd. Da Suffolk er et ret tyndt befolket område, har det været svært at skaffe tilstrækkeligt med rapportoptagere der, selvom der fra dette område er kommet mange, gode ufo-rapporter, hvilket understreger den gennemslående regel, at antallet af interessante nærobservationer er omvendt proportional med befolkningstætheden. En og an-

den erindrer nok det klassiske radar/visuelle tilfælde, der fandt sted i august 1956 (i almindelighed kendt som Lakenheath-tilfældet (se UFO-NYT nummer 4, 1983, side 3–7, da hovedparten af de mange jord- og luftobservationer samt radarsporingen fandt sted på denne base, selvom Bentwaters USAF base egentlig også var indblandet. Bentwaters USAF base ligger side om side med Woodbridge, der er genstand for 1980 tilfældet. Dette Lakenheath radar/visuelle tilfælde er stadig kendt som et af de to eller tre bedste tilfælde i ufo-historien. Jeg har gjort forsøg på at undersøge det, og jeg *må* have fået vores forsvarsministerium til at tænke alvorligt på ufoer — hvis de ikke gjorde før. Mange kilder indfra har i hvert fald fortalt mig det.

Dot og Brenda havde på eget initiativ fået opsporet historien og fulgte den op i al hast, og var stadig i færd med undersøgelserne i 1982. Denne historie, der bestod af tre sammenhængende rygter, fik os til at spekulere over, om der var noget om dem. Skønt de oplysninger, der fremkom, var utrolige, var det som om, medierne intet kendte til sagen, hvilket man nok kan synes er overraskende, så det ellers var den slags nyheder, lokale aviser ville slå for at bringe. Bortset fra et interview det lokale BBC-YV havde med Brenda i efteråret 1981 — det blev ikke sendt nationalt — og en artikel om sagen i London *Standard* i maj måned, har pressen ikke omtalt denne sag.

Artiklen i London *Standard* stammede faktisk fra et interview, man lavede med mig, mens jeg arbejdede på min ny-udgivne bog *UFO Study*. Det var en godt skrevet artikel, og den var fuldstændig uden overdrivelser. Man citerede blot noget fra en halvsides »foreløbig rapport«, jeg på det tidspunkt havde skrevet i Flying Saucer Review om sagen: »På nuværende tidspunkt er det umuligt at sige, hvor meget, der er fakta, og hvor meget, der er fiktion opstået som følge af de uundgåelige historier, der cirkulerer blandt befolkningen.

Observationsstedet

Rendlesham Skoven er et stort skovklædt område ca. 13 km nord for Ipswich og tæt ved kysten. I egnen omkring skoven er der nogle få landbrug, og det sted, hvor befolkningskoncentrationen er størst, er i landsbyen Woodbridge vest for skoven. USAF basen lig-

ger 5 til 6 km nord for skoven. En hver, der sværmer for jordens mysterier, vil uden tvivl være glad for at få at vide, at der er en del gravhøje og et antal »ley«-steder (ukulte og religiøse steder, hvor nogle, ifølge oukultismen, såkaldte energilinier krydses) i området. Hvis nogen ønskede at lande i dette område, ville skoven være det ideelle sted. Der er lysninger nok, til det kan lade sig gøre, og skoven ville yde den perfekte dækning. Og da området er forholdsvis tyndt befolket, reducerer det antallet af mulige vidner til et minimum.

Afsløring af oplysninger

De undersøgelser, Brenda Butler og Dot Street foretog, har stor betydning, hvis man gerne vil vide, hvad der egentlig skete. Brenda udarbejdede da også en flere sider lang rapport om de undersøgelser, de foretog i marts 1981. Hun udsendte nogle få kopier af denne rapport, og heraf modtog jeg en. Dog virker den meget forvirrende, forstået på den måde, at den blot fremtræder som en personlig beskrivelse uden nogen egentlig kronologi. Ingen af det halve dusin vidner, der er omtalt, er nævnt ved navn eller anden form for identifikation end vidne 1, 2, 3 osv. Jeg har talt med både Brenda og Dot i et forsøg på at få klarhed over, hvad deres rapport egentlig antyder, og jeg tror, jeg har fået det. Brenda dristede sig i hvert fald til at sende mig en opsummering med yderligere data efter vores samtale i januar 1982.

Det forlyder nu, at Brenda kom på sporet af hændelsen nogle dage efter, den havde fundet sted, og en måned før rygterne dukkede op. Hendes meddeler var en personlig ven og ansat på USAF-basen, en officer, der tidligere havde givet hende oplysninger om ufoer. Ved denne lejlighed fik hun besked på ikke at omtale sagen offentligt. Da hun var bange for hans sikkerhed, og da hun gerne ville have oplysninger fra ham i fremtiden, gjorde hun som han ønskede. Hun fulgte derfor først sagen op, da *andre* kilder fortalte hende om den, og efter de rygter, Begg og Oliver kom med, var blevet almindelig kendte.

Hovedvidnet (officeren) påstår, at dette ikke er det første tilfælde af den karakter, der har fundet sted i nærheden af basen, selvom denne her gjorde størst indtryk, da det drejede sig om en *kontakt*. Den beretning, som han

fortalte i starten, og som senere er fulgt op i februar 1981, er som følgende:

Den 30. december 1980 ringede en landmand, der boede i nærheden af skoven, til basen for at fortælle dem, at han lige havde set et fly styrte ned i skoven. Basens politi, der tog ud for at kontrollere oplysningen, kom tilbage og sagde: »Der er et ufo i skoven!« (Tidspunktet er ikke kendt, men det var om natten.) En eller anden fra basens avis hørte dette, og tog ud til stedet bevæbnet med både et fotografiapparat og et filmkamera, og det siges faktisk, at han *filmede* objektet på jorden! I mellemtiden beordrede basens kommandant et hold af højtstående officerer, der i blandt ham selv, chefen for sikkerhedspolitiet og andre højtstående officerer, ud til stedet. Kommandanten nedlagde samtidig forbud mod, at man tog våben med. Ude på nedstyrtningsstedet lå objektet på jorden tilsyneladende beskadiget udvendigt. Nogle små væsener (der var 3, alle ca. 1 m høje og iklædt sølvagtige dragter) svævede ved siden af fartøjet i en lysstråle. De reparerede deres beskadigede fartøj. Basens kommandant konfiskerede alle basepressens kameraer og beordrede en fuldstændig standstill af basens nyhedstjeneste. Han fortalte selv (alene) med de fremmede, mens de arbejdede. Objektet stod på jorden i *fire timer*, før det var i stand til at svæve i trætophøjde, for derefter at flyve bort med en utrolig høj hastighed. Den næste dag fløj et A10 fly over skoven for at måle, om der kunne spores nogen radioaktivitet, hvilket der kunne. I mellemtiden fik basens mandskab ordre på ikke at omtale sagen. Denne meddeler fortalte Brenda om sagen i højst fortrolige vendinger og nægtede endda at svare på to specifikke spørgsmål, nemlig: det landede fartøjs nøjagtige facon, og hvad samtalen med de fremmede drejede sig om.

Beslægtede anormaliteter?

På det tidspunkt, da Brenda var den eneste ufolog, der kendte noget til denne sag, hørte hun om nogle beslægtede anormaliteter, som meget vel kan have interesse. Den første hørte hun om under en samtale med en mand (ikke en militærperson), der af og til blev tilkaldt for at udføre reparationer på basens elektriske installationer. Han, der ikke kendte noget til omtalte rygter, fortalte følgende, der højst sandsynlig-

vis fandt sted inden for det samme tidsrum, *måske* endda den samme dag:

Basen tilkaldte manden, fordi lyset på startbanen ikke virkede. . . mystisk. Han fik ikke at vide, hvad der havde forårsaget det. . . faktisk nægtede man fra basens side at fortælle om det! Det var meget koldt i vejret, og det var nat. Han blev vist ud til startbanen for at reparere lyset, hvilket han gjorde, under eskorte af seks *bevæbnede* mænd, hvilket han fandt meget mærkeligt, da han aldrig tidligere var blevet behandlet sådan på basen.

Via sit lokale informationsnet fik Brenda også at vide — hvilket synes slående — at nogle skovarbejdere i Rendlesham havde opdaget, at trætoppene i en del af skoven var afsvedne. De havde rapporteret dette til flybasen og fik der at vide, at de skulle holde deres mund med det. De fik dog ikke at vide hvorfor.

Den 12. februar 1981 hørtes der flere brag i skovregionen. En af skovarbejderne forsøgte at finde ud af, hvor de kom fra, og fik at vide, det var nogle ueksploderede bomber, der eksploderede på Orford Island — ud for kysten nogle kilometer borte. Brenda forsøgte at få den forklaring bekræftet hos politiet, men det kunne de *ikke*. De kunne faktisk ikke give nogen forklaring. Der blev tilsyneladende hørt tre brag indenfor et interval på 20 minutter. Meddelelsen blev spurgt om han kendte noget til, at et objekt skulle være styrtet ned i skoven. Det havde han, men han havde fået at vide, det var et fly, der var styrtet ned, men da det ikke havde været omtalt i pressen, havde han svært ved at tro på det!

Undersøgelsen igangsættes.

I lyset af de samlede rygter måtte der være sket *noget* (nogle andre kilder havde fortalt hende om et »flystyrt«) og Brenda besluttede sig derfor til at handle. Hun ringede til Dot og fortalte hende om sagen. De tog tyren ved hornene og ringede til basens kommandant og aftalte at mødes med ham! Dette møde fandt sted den 18. februar kl. 16.00, syv uger efter »styrtet«. De stillede kommandanten en række spørgsmål, men han ville dog ikke besvare dem. Han udspurgte til gengæld dem om deres kendskab til ufoer. Til sidst fik de besked på at kontakte forsvarsministeriet, da alle basens ufo-rapporter — under forudsætning af at de havde nogen — blev sendt der til. (Det ser for mig ud som

om, at en eller anden enhed i USA også var blevet informeret.) Forsvarsministeriet blev forresten også kontaktet. De fortalte, at de ». . . ikke havde kendskab til en sådan hændelse«, og derefter anbefalede de hende at kontakte basens kommandant!

Ifølge det oprindelige vidne (officeren) havde dette møde fået følger, da det siges, at kommandanten indkaldte alle sine officerer til et møde i et forsøg på at finde ud af, hvem det var, der havde ladet historien sive ud. »Den skyldige« blev dog ikke afsløret, men en af officererne blev dog beordret hjem til USA, da han blev mistænkt for at være »stikker for ufologerne«. Som følger af disse eftervirkninger holdt Brenda stærkere på ikke at oplyse hverken navn eller rang på sin informationskilde.

Efter deres møde med basens kommandant, hvor de fik det indtryk, at han godt var klar over, hvad de talte om, tog de to kvinder ud til skoven. Det var ved at blive mørkt, og de havde kun en svag anelse om, hvor det formodede landingssted var, alligevel kørte de hen til det sted, de mente, det var. Skoven ligger ca. 5 km fra basen, og de kørte ind i den og hen mod en lysning ikke så langt fra stedet. På dette sted begyndte Brenda at beskrive en underlig hændelse, som går fra personlige indtryk i retning af fantasi. Dot Street bekræftede imidlertid, det fandt sted.

Pludselig begyndte bilen at vibrere. Den accelererede op til omkring 100 km/t og var, ifølge Brenda, der kørte, fuldstændig ude af kontrol. Dot, der troede, Brenda gjorde det for at forskrække hende, blev bange og bad hende standse. Bag i bilen sprang Brendas 8-årige schæferhund klynkende rundt. Efter en 700-800 m standsede bilen pludseligt, og hunden faldt til ro. De to kvinder var skrækslagne. (Jeg opdagede i øvrigt senere ved et mærkeligt sammenræf — som dog er en anden historie — at Brendas hund lider af en medfødt hjertefejl, der gør, at den af og til får et hjerteanfald, som forårsager, at den springer omkring, til den får sin medicin. Dette er måske irrelevant, men bør dog nævnes, hvad det ikke er i deres rapport.)

Mens Brenda undersøgte bilens motor — dog uden at finde nogen fejl — opdagede Dot, at der var et hus i skovbrynet og gik hen for at se, om det var beboet. Brenda var ikke så

glad for at blive ladet alene tilbage i det frembrydende mørke, så hun forsøgte at starte bilen. Den virkede perfekt, så hun kørte hen til sin kollege. Ved huset talte Dot med to ældre mænd, og Brenda faldt ind i samtalen.

De to mænd fortalte, at der havde været en del militær aktivitet i skoven den seneste måneds tid. Lyset i huset havde til tider blinket, og TV-modtagelsen var blevet dårligere end normalt. De havde intet kendskab hverken til et ufo eller til en »nedstyrtning«.

Kvinderne kørte ud af skoven af sammen vej, som de kørte ind. De havde talt en hel del om, de skulle løbe risikoen. På vejen ud opdagede de et tomt hus og mødte en mand i en hvid bil. Denne mand troede ». . . vi foretog en kontrol af døende dyr i skoven«, hvilket ikke er så underligt, som det måske lyder, da der i de fleste større skove med jævne mellemrum foretages en sådan kontrol. På vejen ud begyndte bilen igen at vibrere, og olie- og tændingslamperne begyndte at blinke. Bilen skred også ud. Mens de to kvinder mente, at dette måtte være af stor betydning, er jeg af en anden mening. Man må tænke på, at de kørte på en meget dårlig vej, det var vinter, jorden frossen, og bilen var af ældre dato, så de rystelser, der opstod, kunne have fået nogle ledninger til at gå løs. Ikke fordi jeg er ekspert i biler, men alligevel!

En strøm af vidner

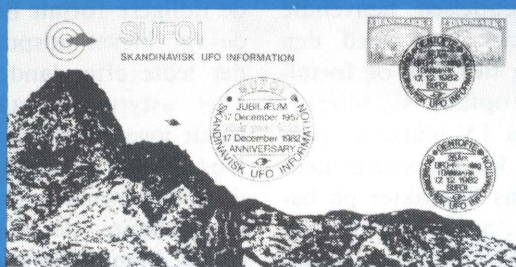
Da undersøgerne nu var blevet godt nysgerrige, gjorde de alt, hvad de kunne, for at afdække sandheden. På den måde fandt de frem til endnu flere »navnløse« personer, som fortalte, hvad de vidste. I store træk stemte disse udsagn overens med, hvad de tidligere havde hørt samt Begg og Oliver rygterne. Nogle af detaljerne var dog forskellige fra den førstehåndsberetning Brenda havde fået umiddelbart efter hændelsen, vi må dog lige være opmærksomme på, at disse vidner nok snarere fortalte, hvad de havde hørt, end hvad de havde set. Nogle af »detaljerne« kan blot betragtes som en slags glassur på lagkagen, da de er opstået ved genfortælling og fantasi. Det må også bemærkes, at nogle af disse mennesker ikke bad om at være anonyme. Brenda står for dem, som noget helt andet end forsvars-

SUFOIs Jubilæumskuvert

Den 17. december 1982 fejrede foreningen SUFOI sit 25 års jubilæum. I den anledning blev der ved Gentofte Postkontor anvendt et **officielt** særstempel. Teksten på stemplet er »Skandinavisk UFO Information, 25 års UFO-forskning i Danmark, 17.12.1982«.

SUFOI var på pletten og fremstillede et begrænset oplag af den flotte jubilæumskuvert, som blev frankeret med forskellige spændende frimærke-kombinationer og stemplet med postvæsenets officielle SUFOI-særstempel.

Vi har stadig nogle få af disse særstemplede kuverter tilbage. Benyt chancen til nu at erhverve disse sjældne samleobjekter. Husk, at der aldrig vil kunne foretages genfremstilling af de særstemplede kuverter!

TYPE A

TYPE A

Frankeret med 2 stk. frimærker, udgivet den 8. oktober 1981, som illustrerer Ellehammer på Lindholm.

Fremstillet i 300 eksemplarer **Pris kun kr. 25,00**

TYPE B

Frankeret med 1 stk. frimærke udgivet den 18. oktober 1973 i anledning af 400 året for udgivelsen af Tycho Brahes værk »De Nova Stella«.

Fremstillet i 100 eksemplarer **Pris kun kr. 30,00**

TYPE C

Frankeret med 1 stk. overpris-frimærke udgivet den 10. september 1981 i anledning af det internationale handicapår.

Fremstillet i 50 eksemplarer **Pris kun kr. 35,00**

TYPE D

Frankeret med et overprisfrimærke fra perioden 1976-1979, deriblandt Dansk Røde Kors (26.-2.-1976), Evnesvages Vel (24.-3.-1977) og Kræftens Bekæmpelse (12.-10.-1978).

Fremstillet i 30 ekspl. og er **nær udsolgt** **Pris kun kr. 40,00**

TYPE E

Frankeret med 1 stk. frimærke, udgivet den 8. oktober 1981, illustrerede flyveturen USA-Danmark i 1931 samt 2 stk. af frimærket udgivet den 7. april 1960 i anledning af Verdensflygtningeåret.

Fremstillet i 60 ekspl. og er **nær udsolgt** **Pris kun kr. 45,00**

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,00 (ekspedition/porto) til **giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte**. Skriv venligst på modtagerdelen, hvilke typer kuverter der bestilles.

ministeriet og deres sikkerhedsforanstaltninger.

Tager man de separate beretninger, der primært kommer fra basens officerer, er der enighed på disse punkter: Rapporten fra landmanden; kommandanten og de højtstående officerer tog ud til stedet; et ufo var styrtet ned, men blev repareret; der blev set besætningsmedlemmer; der var dagen efter spor af radioaktivitet og varme samt mærker på træerne. De punkter, der er uenighed om, er for eksempel: Da ufoet lettede, blev jorden under det kortvarig meget varme; ufoet stod på tre ben, hver med en afstand på 10 m; området var afspærret i flere dage, og når man spurgte, fik man at vide, at et fly var styrtet ned, selvom der ikke havde stået noget i pressen; to uger efter hændelsen henvendte den landmand, der kom med den første rapport, sig til basen og fortalte, at hans kvæg opførte sig mærkeligt og hans lys på TV blinkede. Han fik at vide, at et fly var styrtet ned. Men en af Brendas kontakter på basen fastholdt ». . . at der ikke var fly oppe den nat.«

Dette kunne se ud som om, vi må behandle disse detaljer, og så ligger beretningen om flystyrtet til side, da den viser sig at være temmelig illusorisk og måske endda fantasi. Der er imidlertid endnu et aspekt i beretningen. Bemærk at de »EM-effekter på jeepen«, som de officerer, der hentede båndet, fortalte om, *ikke* blev bekræftet i de andre beretninger fra basen.

Tilbage til skoven

Brenda og Dot tog igen ud til Rendlesham Skoven for at undersøge det nøjagtige landingssted, hvis placering de havde fået at vide af en af deres kontakter på basen. Det var meget tæt ved stedet, de ved et »uheld« fandt, og hvor bilen opførte sig mærkeligt. Landingsstedet befandt sig i et »forbudt område«, og det så ud som om basen ejede området. De passerede i hvert fald et skilt, hvorpå der stod: ADGANG KUN TILLADT MED TILLADELSE FRA BASENS KOMMANDANT, BENTWATERS. De kørte dog forbi dette skilt, da de ville hen til skovvæsenets kontor, hvor de talte med to ad de ansatte om sagen. De havde kendskab til nogle af detaljerne, men dog ikke alle væsentlige dele fra de oprindelige rygter. De havde nogle få tilføjelser fra nogle

andre rygter om landmandens kvæg, samt at de vidste at ufoet havde et klart lys og havde været ret uberagelig, da det lettede. De havde fået tilladelse til at undersøge området, der dog var dækket af sne, som de besluttede sig til at fjerne. Derefter ledte de efter landmanden.

Den husmand og hans kone, der boede på det nærmeste brug omkring en halv kilometer fra skoven, benægtede at have set noget, men de sagde, at de havde hørt, at der var landet et ufo i Woodbridge området. De fortalte også, at de kort efter hændelsen fik besøg af to mænd, der ledte efter den landmand, der havde indrapporteret hændelsen. Husmandens kone mente i øvrigt, at der kun var en mand. De to embedsmænd fra skovvæsenet havde tidligere fortalt Brenda og Dot, at de var blevet udspurgt af en mand, der ledte efter landmanden, to dage efter »styrtet«, nytårsdag 1981. De havde ingen anelse om, hvem han var. Husmanden og hans kone sagde, at de fortalte manden — eller mændene — at de mente, det var et fly, der var landet. Manden vendte ikke tilbage. . . og gæt en gang? Han var iklædt sort tøj!

Undersøgerne fandt frem til landmanden, men han afviste at tale med dem. Da de kørte bort »studerende han bilen meget indgående.«

Fra andre kilder fik ufologerne kendskab til andre observationer om LYS set i Leiston området mellem 27. og 30. december. Disse sager fulgte de op, og talte på en pub med en mand, der i denne periode en nat havde set et klart lys *over* Rendlesham Skoven. Han troede, det var et fly, men undrede sig dog over, hvorfor det blev på samme sted i 20 minutter.

Brenda og Dot kontaktede også politiet i Ipswich og Woodbridge. Om denne kontakt sagde Brenda: »De vidste helt bestemt intet,« og de skubbede sagen fra sig med at sige: »Du er nødt til at tale med basens kommandant. . . vi har intet at fortælle. De forsøgte også at gøre den lokale presse interesseret. Leiston redaktionen ringede til hovedredaktionen i Ipswich, mens Brenda hørte på. De reagerede ikke som normalt under sådanne omstændigheder ved at give den lokale reporter besked på at undersøge sagen. . . de sagde blot: »Hold fingrene væk!« Brenda og Dot er af den overbevisning, at pressen fra officiel side har fået mundkurv på.

Brenda og Dots andet besøg i skoven fandt sted den 24. februar 1981. Den 9. marts ringede de igen til skovvæsenet og talte med den ene af de to mænd, de tidligere havde mødt. Han var kort for hovedet og benægtede et hvert kendskab til hændelsen! Kvinderne forsøgte ved en kontakt til skovvæsenet, at få lov til at se stedet, men de fik at vide, at det »af mystiske årsager« ikke var muligt. Det omtalte område var pludselig og uden grund blevet brændt af. Dette skete den 26. februar. . . to dage efter deres besøg på skovvæsenets kontor.

Paul Begg fortalte mig i London i 1981, at han var rendt mod en mur af benægtelser, at han forsøgte at undersøge sagen. Ingen ville indrømme, at de vidste noget. Bob Easton, BUFORAs coordinator i Brenda og Dots område, var løbet ind i de samme problemer, med et forhindringsløb mellem benægtelser fra den ene person til den anden og fra det ene kontor til det andet. Han sagde til mig: »Jeg tror virkelig der *skete* noget. . . men det er umuligt at trænge ind til det.« På min opfordring vil han og Andy Collins gøre endnu et forsøg.

Hvad er forklaringen?

Jeg ved nu, hvordan Berlitz og Len Stringfield må have følt det. Jeg er overbevist om, at Brenda og Dot taler sandt. Og jeg respekterer deres begrundelser for at opretholde vidnernes anonymitet. Dette er et meget følsomt område, og man skal træde meget varsomt. Jeg håber imidlertid, at disse mennesker på et tidspunkt vil udtale sig til de seriøse forskere. . . og jeg tror, at nogle af dem vil.

Styrtede et ufo ned ? En oprigtig vurdering af denne sag lader antyde, hvor utroligt det end lyder, at der er ret stor sandsynlighed for, at kernen i historien er sand. Så vidt jeg kan vurdere, er der en lille mulighed for, at der skete *noget* mærkeligt den nat, noget som bureaukratiet af visse grunde vil dysse ned. At det hele skulle være rygter, synes umuligt, da så mange mennesker påstår, at de har set noget, og at det meste stemmer overens. Hvis det blot er et rygte, hvorfor så ikke bare benægte det. . . og hvorfor så beslaglægge et civilt radarregistreringsbånd? Og rygter har det ikke med at dukke op på radarskærmene!

—fortsættes side 47

Anmeldelser

Af Kim Møller Hansen og Ole J. Knudsen.

Pans genfødsel

»The Rebirth of Pan: Hidden faces of the American Earth Spirit«.

Af Kim Brandon,
Firebird Press, Illinois, 1983.
288 sider, illustreret,
paperback, dollars 7,95.

Jorden er en gigantisk superorganisme med tænkeevne og sine egne enorme kræfter! Dette påstår forfatteren Jim Brandon i sin seneste bog »The Rebirth of Pan«. Han kalder væsnet for Pan, hvilket for de gamle grækere betød »alting« og var deres store natur-gud.

Brandon mener, at denne Pan-kraft bestemt ikke kan lide mange af de ting, som den moderne civilisation udsætter naturen for som f.eks. miljøforurening og atomvåben.

UFO'er, dyre-skamferinger, Bigfoot, søuhyrer, gamle stenformationer med astronomiske opstillinger fundet i af-sidesliggende egne i Amerika, uforklarlige inskriptioner i sten og redskaber, tusindvis af uforklarlige gravhøje som alligevel ikke er gravhøje men måske alkymistiske smelteovne, magiske navne og tal — alle disse mærkværdigheder er ifølge Jim Brandon udtryk for den overmenneskelige intelligens i jorden, Pan-kraften.

Jorden protesterer ved hjælp af disse fænomener mod overgrebene mod naturen. Budskabet er: fjendtlighed overfor atomkraft og økologiske forstyrrelser i den såkaldte civiliserede verden. Brandon er grundig, til tider kedsommelig, i sin »bevisførelse«, når det gælder de arkæologiske vidnesbyrd, hvorimod det virker temmelig søgt, når han blander UFOerne ind i sagen. Han påstår, at UFOer er set over atomkraftværker og militære baser og

bl.a. er skyld i radioaktive udslip og andre ulykker. Disse påstande dokumenteres på ingen måde, hvilket er meget forståeligt, da *ingen* af disse hændelser ser ud til at være dokumenteret overbevisende af nogen, endnu.

Pan har i det hele taget meget imod militærpersoner og ordensmagten. Dette ses ifølge Brandon tydeligt af en hændelse i august 1979, hvor sheriff Val Johnson blev angrebet af et UFO i sin patruljevogn, medens han kørte nær byen Warren i Minnesota. Derimod ser det ikke ud til, at det var et UFO, der den 18. oktober 1973 var årsagen til at major Lawrence Coyne nær var styrtet ned i sin helikopter over Charles Mill Reservoir. Synderen var nemlig en formodet søslange i vandreservoiret — men det er jo også lige fedt, da søslanger og UFOer jo er allierede sammen med afskyelige snemænd, kryptiske tegn, »gravhøje« osv.

Er Jim Brandons Pan-kraft en helt ny idé? At betragte Jorden som én stor, levende organisme er faktisk ikke nogen ny tanke, men har optaget mange forfattere og videnskabsmænd.

De britiske forskere, James Lovelock og Sidney Epton, konkluderede i deres »New Scientist«-artikel »The Quest for Gaia«:

»Det forekom os, at Jordens biosfære var i stand til at kontrollere temperaturen på Jordens overflade og atmosfærens sammensætning... Systemet så ud til at opføre sig som én organisme, selv et levende væsen«.

Jim Brandon fik i 1978 udgivet bogen »Weird America«. Han har tidligere været videnskabelig skribent på større amerikanske aviser. Han er ivrig forteaner og har ligesom Loren Cole-

man rejst Amerika tyndt og besøgt alle de mystiske steder.

»The Rebirth of Pan« udmærker sig ved at have et væld af fotografier, tegninger med fyldige undertekster, mange noter, en alenlang litteraturliste og et stikordsregister.

Efter 288 siders læsning er jeg ikke overbevist om Pan-kraftens eksistens, men det er dog opløftende, at Jim Brandon har et formål med at blande alle disse fænomener sammen — nemlig at bevise Pan-kraftens eksistens. Denne samlende idé mangler i Colemans bog »Mysterious America«, som tidligere er anmeldt her i UFO-NYT. □

Kænguru på vildspor!

»Mysterious America«
af Loren Coleman
Faber and Faber Inc., 1983
301 sider, ill. Pris: pund 6.95

I de sidste 25 år har Loren Coleman levet i en campingvogn og rejst Nordamerika tyndt og indsamlet beretninger om alle mulige mystiske hændelser.

Coleman er uheldbredelig »Forteaner«, dvs. inspireret af det store arbejde, som Charles Fort (1874-1932) påbegyndte for 100 år siden med registrering af hændelser af enhver art. Coleman er fast skribent i tidsskriftet »Fortean Times«, hans artikler herfra er samlet i bogen »Mysterious America«.

Coleman indleder bogen med ordene:

»Verden omkring os er mystisk, og nogle mennesker har sommetider for travlt til at stoppe op og lægge mærke til det. Eftersom jeg så mange gange har været på sporet af det ukendte, præsenterer jeg denne bog, for at dele nogle af mine rejser og oplevelser i

»Mystiske Amerika« med læserne».

Og det er faktisk en underholdende rejse! I 22 overskuelige, velskrevne kapitler beretter Coleman om fantompantere, mystiske kænguruer, Bigfeets, søuhyrer, den nordamerikanske abe, spøgelses-klovne, Jersey-djævelen, te-leporterede alligatorer, ufonauter, spøgelseslys, kæmpestore slanger og alt muligt andet godt fra fantasiens mørkeste kroge (-godt, jeg ikke bor i Amerika!)

Den 17-årige William Bartlett så sammen med to jævnaldrende denne lillefy, da de en sen natte-tid kom kørende i bil efter en fest. Væsnet blev også set senere af andre mennesker i byen Dover og straks navngivet »Dover-dæmonen«.

Hovedtrækkene i beretningen om alle disse mærkværdigheder har, uanset om man som UFO-interesseret kan lide det eller ej, påfaldende mange lighedspunkter med beretninger i UFO-rapporter. Om dette så skyldes, at alle disse fænomener er et udslag af samme psykologiske/sociologiske mekanisme skal her være usagt.

Colemans mange beretninger virker imponerende. Han påpeger forsigtigt og med humoristisk distance, at nogle af dem naturligvis godt kan have en naturlig forklaring, men antallet af rapporter taget i betragtning, så ... Hermed begår Coleman samme fejl som mange ufologer også gør, nemlig at vurdere kvantitet fremfor kvalitet.

Hvor troværdig er Coleman i sin genfortælling? Beretningen om »ufonautbelejringen« ved Kelly-Hopkinsville 1955 (se også UFO-NYT 2/82) kan måske give et fingerpeg. Coleman's udgave af denne klassiske hændelse er virkelig spændende og hårdrejsende, men ligger adskillige tommer fra sandheden.

»Mysterious America« er illustreret med gode sort/hvide fotos, dystre

tegninger, kort, og forsideillustrationen viser alle de mærkelige skabninger, man hører om i bogen. Bogen er udstyret med en omfattende litteraturliste samt appendix med oversigt over observationer af spøgelseslys, krokodiller & alligatorer, fantom-skibe og søuhyrer.

Læs bogen som underholdning foran kaminilden på de lange vinteraftener. Og bliv ikke forbavset, hvis en kænguru banker på vinduet, eller hvis du om morgenen finder spor efter den afskyelige snemand, eller hvis...

UTROLIGT men sandt. . .

Forlaget Det Bedste
1982. 608 sider, ill.
i sort/hvid og farver.
kr. 248 for abonnenter
på Det Bedste.

MAGI og MYSTIK

Forlaget Det Bedste
1983. 352 sider, ill.
i sort/hvid og farver
kr. 268, dog på tilbud
til kr. 98,-.

ved Ole J. Knudsen

Om man skal kalde forlaget Det Bedste eksperter i resumeets kunst, eller i færdigtygget mad, det er nok en smags-sag. Her har forlaget begået et par bøger, som ligger lidt ved siden af det sædvanlige repertoire. Begge er kaleidoskopiske oversigter over mærkværdigheder i vores verden — »UTROLIGT men sandt. . .« behandler fortrinsvis kendte hændelser og fænomener, som er mærkelige eller spændende. Som redaktørerne bemærker i forordet, er det en bog, som er velegnet til at bladere rundt i. Et godt stikordsregister gør også bogen anvendelig som opslagsbog, for eksempel som supplement til tidens farvestrålende, men kortfattede leksika. Bogens afsnit indeholder desværre ikke kildehenvisninger, så man kan ikke komme videre i et emne ad den vej. Læseren må godtage oplysningerne som de står. Det er der stort set heller ikke noget problem i. De områder, hvor jeg kan vurdere sagligheden er tilpas gedigne og alligevel underholdende skrevet. Der er dog nogle fejl, som ikke kan skyldes oversættelsen. I astronomiafsnittet berettes blandt andet, at asteroiden Hermes har passeret Jorden med lysets hastighed, 300.000 km/sek, og i afsnittet »de fly-

vende tallerkeners gåde«, bogens næstsidste, omtales flere tvivlsomme sager, blandt andet Monguzzi-billederne ukritisk.

Holdningen i UFO-afsnittet er pro-rumskibe, men med en dør åben for andre forklaringer.

Bogen »MAGI og MYSTIK« handler fortrinsvis om okkulte emner, om omdiskuterede fænomener, og i det hele taget den emnekreds, som mange af UFO-Nyts læsere også kender til. Paradoksalt nok er bogens tone betydeligt mere kritisk, end omtalen af de samme emner i den førnævnte bog.

UFOernes gåde er viet 20 sider i Magi og Mystik. Behandlingen er kritisk og realistisk — det meste kunne så-mænd have været fra en af vore egne publikationer! Den anonyme forfatter gennemgår nogle nyere klassiske sager, og fortæller også lidt om nogle af de almindeligste fejlkilder. På billedsiden står afsnittet lidt svagere. Der bringes billeder, som længe har været opklarede.

MAGI og MYSTIK går lidt dybere i de enkelte emner, og der er derfor ikke så meget forskelligt behandlet, men til gengæld gøres det altså bedre. Læseren, som ønsker en underholdende og kritisk oversigtsbog over nogle af de emner, som er oppe i tiden, går ikke galt i byen her. Bogen indeholder foruden et udmærket register en liste over supplerende læsning, med et ganske godt udvalg af saglige værker. En tredje bog, som tidligere har været omtalt i disse spalter er for tiden også på nedsættelse, nemlig »Verdens uløste mysterier« (også kr 98,-). Forlaget sender bøgerne til gennemsyn ved henvendelse til adressen, Jagtvej 169, 2100 København Ø.

TV via satellit

— direkte til hjemmet

Mogens Boman

Gyldendal 1982

112 sider, ill.

Åh, hvor er det dejligt, at have Mogens Boman's bog ved hånden, når der står kommunikationsdebat på programmet ved sofabordet, eller i medierne. Her er det hele, serveret i samme bind, og på en måde som jeg finder tiltalende: Stoffet er delt op i oversigtsafsnit og mere dybtgående afsnit om enkelte emner. Som titlen antyder, drejer det sig hovedsageligt om rundspredende TV-satellitter, altså satellitter som sender direkte til hjemmene, eller til fællesantenneanlæg.

Forfatteren kommer dog også rundt omkring de almindelige telekommunikationssatellitter, bredbåndsnettet, brugsanvisning for opstilling af egen parabolantenne og de kulturelle aspekter i de mange TV-kanaler.

Jeg har for nylig haft mulighed for at bruge bogen sammen med en mængde andet materiale om disse vigtige satellitter, og den faldt absolut ikke igennem på noget punkt, næsten tvært imod.

Bogen er fyldt med tegninger, fotos og tabeller, som støtter og uddyber teksten udmærket. Desværre falder mange fotos og tegninger uheldigt ud. De er for mørke og for udtværede med ringe kontrast i mange fotografier, men sådan skal »billige« bøger måske være. Der er nogle få trykfejl, som ser ud til at skyldes dårlig korrekturlæsning, og så er der en meget meningsforstyrrende fejl på et diagram over radiofrekvenser, hvor området 1-5000 Hz kaldes for det hørlige område — Mig bekendt kan ingen jordiske væsener høre radiobølger af nogen som helst frekvens!

Indtrykket af bogen er lidt rodet, sikkert fordi så mange forskellige emneområder behandles. Det afhjælpes dog til dels af et udmærket stikordsregister. Den som vil vide mere om TV og teknikområdet vil sikkert have god nytte af litteraturlisten. Vil man vide noget mere om satellitterne, er det næppe den anførte bog fra 1960 man først skal søge til.

På trods af skønhedsfejlene kan bogen anbefales, også til den som vil have en oversigt over emnet. De mere tekniske afsnit kan sagtens springes over.

Ole J. Knudsen

Klassiske bøger på engelsk

Hvis man ønsker at holde sig fuldt orienteret om alle UFO-fænomenernes aspekter, er man til tider nødt til også at ty til udenlandske bøger. Har du mod på dette, bør du kigge nærmere på nedenstående bøger.

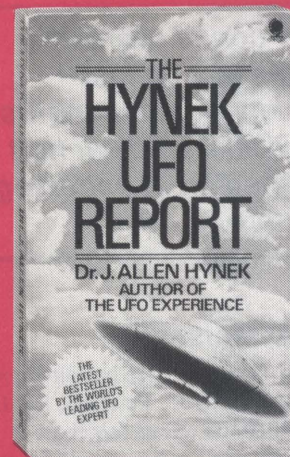
SUFOI har hjemtaget følgende bøger fra USA specielt til UFO-NYTs læsere. Vi lægger nemlig vægt på at yde vore læsere et bredt og varieret udvalg af UFO-materialer.

J. Allen Hynek:

The Hynek UFO Report

Den kendte astronomi-professor J. Allen Hynek har også fået tilnavnet »verdens førende UFO-forsker«. I denne anbefalelsesværdige bog tager han udgangspunkt i »Projekt Blue Book«, der igennem længere tid var det amerikanske luftvåbens undersøgelsesprojekt for UFO'er. Fra dette udgangspunkt dækker bogen på glimrende vis store dele af UFO-sagen.

301 sider, illustreret,
pocket-udgave..... pris kr. **43,00**

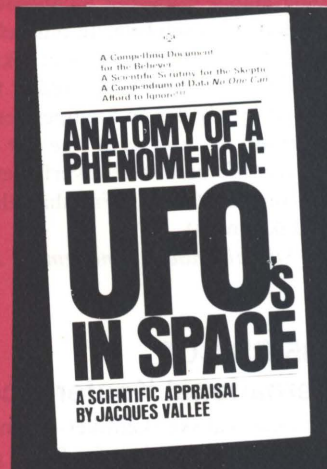

Jacques Vallee:

Anatomy of a Phenomenon - UFOs in Space

En god og seriøs bog om UFO-fænomenerne. Vallee, der er videnskabeligt uddannet inden for områderne matematik og datalogi, analyserer UFO-fænomenerne ud fra et videnskabeligt grundlag og behandler forskellige teorier om disse gådefulde fænomener.

227 sider, illustreret,
pocket-udgave..... pris kr. **43,00**

John G. Fuller: The Interrupted Journey

I denne bog gennemgås nøje en af de mest spændende UFO-oplevelser nogensinde: Betty og Barney Hill sagen. Dette ægtepar, som intet kan huske fra en længere periode under en køretur i det nordlige USA, bliver bragt under hypnose. Resultat: En fantastisk oplevelse bliver bragt op til overfladen fra netop dette tidsrum.

350 sider, illustreret, pocket udgave pris kr. **43,00**

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,- (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere. red.

UFO-racisme!

En af Danmarks selvbestaltede »UFO-eksperter«, H.C. Petersen, har til Fyns Stiftstidende udtalt følgende:

»Er der tale om besøgende fra rummet, hvilket mange rapporter vil afsløre er tilfældet, vil vi selvfølgelig pludselig stå overfor en så højt udviklet teknologi, som vi vil have svært ved at fatte. Hermed opstår der en kæmpemæssig kulturkløft — vi vil så at sige alle blive reduceret til negre stillet overfor en så højt samfundsform«. (Fremhævelsen er redaktionens).

Fyns Stiftstidende, 17. november 1984.

1985 CSICOP International Conference

Dem amerikanske skeptiker-organisation, CSICOP, afholder for første gang sin årlige conference udenfor USA, nemlig i London på University College den 28. og 29. juni.

Emnerne vil bl.a. være: ESP, parapsykologi, UFOer, naturhelse, astrologi og Loch Ness-uhvret.

Blandt talerne finder man navne som: James Alcock, Ken Frazier, Philip J. Klass, Paul Kurtz, James Randi og Ian Ridpath.

Deltagergebyret er 15 dollar, og nærmere oplysninger fås ved henvendelse til:

Michael Hutchinson
10 Crescent View
Loughton, Essex
England IG10 4P2

/KMH

Stor Pengegave

Center for UFO Studies (CUFOS), der siden oprettelsen i 1973 har haft sit forskningshovedkvarter i Evanston, Illinois, har flyttet sine forskningsaktiviteter til staten Arizona.

Ifølge pressen er denne stat valgt p.g.a. sin astronomiske forskning og højteknologiske industri, og fordi »folk dér generelt har en åben holdning — de ser ud til at være mere villige til at udforske muligheder«.

CUFOS' leder, J. Allen Hynek, vil nu opprioritere UFO-forskningen. Dette får han også god mulighed for, eftersom CUFOS har fået skænket ikke mindre end 2 mill. dollars! Det er immervæk ca. 20 mill. danske kroner. Hynek ønsker ikke at oplyse navnet på den glade giver. Hvis et af SUFOIs medlemmer skulle blive inspireret af denne gavmildhed, skal vi da også gerne respektere ønsket om anonymitet!

Det skal blive interessant at se, hvorledes CUFOS vil gribe sagen an. Det er jo gang på gang blevet fremhævet, at UFO-fænomenets gåde kun bliver løst, hvis ressourcerne er til stede. Alt for mange projekter er strandet p.g.a. af pengemangel og mangel på tid.

CUFOS har nu pengene og vel også tiden, eftersom Hynek, der er 74 år og pensionist, studerer UFO-fænomenet på heltid. Så der er ingen undskyldning for ikke at gøre noget seriøst ved sagen.

Kim Møller Hansen.

Kilder: *The skeptical Inquirer*, Winter 1984/85

San Francisco Chronicle, 6. sept. 1984

Jordens mystiske følgesvend

Med 26 millioner års mellemrum ser der ud til at ske ting og sager på jorden. Geologiske fund synes at vise, at der på jorden sker biologiske omvæltning-

ger med 26 millioner års mellemrum. Ligeledes synes kratere på jorden med en diameter på 10 km eller større at være skabt periodisk — med 28.4 millioner års mellemrum i gennemsnit. Dette tal er så tæt ved 26 millioner, at det har fået astronomer ved Berkley Universitetet til at lede efter en periodisk kilde af kosmiske »projektiler«.

Og de mener at have fundet den. Astronomerne hævder, at solsystemet i virkeligheden er et to-stjerne system, hvor solens følgesvende kun har en masse på 1/10-del af solen så svagt, at den ikke kan iagttages. I øjeblikket skulle den befinde sig 2.4 lysår fra os, men den vil vende tilbage! Faktisk skulle den vende tilbage til solsystemet med et mellemrum på 26 millioner år og støde til nogle af de kometer, der befinder sig i solsystemets udkant.

Jorden støder så sammen med en eller flere af disse »projektiler« og — hovsa — så har vi endnu et krater eller en ny biologiske katastrofe.

Scientific American, 250:66, April 1984. /pa.

Hynek i Norge

I slutningen af januar 1985 besøgte J. Allen Hynek (CUFOS) Norge. Hynek har tidligere i sit tidsskrift International UFO Reporter (IUR) vist stor interesse for lysfænomenerne i Hessdalen ved Røros.

Hynek er blevet kaldt »UFO-videnskabsens far«. Det kan derfor godt undre at han i Hessdalen-sagen således kun har interesseret sig for oplysninger fra de folk, som mener lysfænomenerne er besøgende fra rummet.

Interessen er hidtil kulmineret med besøget i Hessdalen. Besøget blev ingen mediebegivenhed i Norge. Kun en lille lokalavis i Røros dækkede besøget. Til gengæld blev dette gjort på en særdeles interessant måde. I en meget lang artikel gøres der bl.a. rede for

Hyneks baggrund. Her fremgår det, at Hynek næsten må have vundet anden verdenskrig helt alene. Han får æren af opfindelsen af et våben imod japanske selvmordsfly og tyskernes V-1 bomber, og tildeles ansvaret for fremstillingen af udløsermekanismen til Hiroshima og Nagasaki-atombomberne etc. Desuden får han æren af NASA's satellitprogram.

Noget tyder således på, at der har været visse sprog vanskeligheder mellem Hynek og den pågældende journalist. Til avisen udtalte Hynek:

»Alt hvad jeg har hørt og set her i Hessdalen har gjort mig langt mere nysgerrig. Her har vi virkelig mulighed for at komme nærmere ind på dette fænomen, som UFO'er. Og selvsagt dukkede selve fænomenet op, mens jeg var her i disse dage. Det var kun et rent uheld som gjorde, at jeg ikke fik det at se selv. Jeg var nemlig i mit telt for at få en bid mad, da lyset dukkede op. . . Specielt billedmateriale, som er fremskaffet her, er unikt. Aldrig før i verden har der, så vidt jeg ved, været så stabile rapporter i et lignende arktisk klima.«

Kilde:

Arbejdets Rett, onsdag den 30. januar 1985.

/KMH

NAUFOF degraderet

Den 7. juli 1984 mødtes Dr. J. Allen Hynek, John Timmermann, Richard H. Hall og Walt Andrus i San Antonio for at tale om fremtiden for North American UFO Federation (NAUFOF), hvad CUFOS, MUFON og Fund for UFO Research angik. CUFOS' bestyrelse havde allerede besluttet sig til ikke længere at støtte NAUFOF, og Dr. J. Allen Hynek trak sig tilbage fra NAUFOFs bestyrelse.

Da Richard F. Haines forlod formandsposten i september 1984, så det ikke så godt ud med hensyn til, hvem der

så skulle være formand. De eneste organisationer, der betalte deres kontingent i 1983-84, var MUFON, SKYNET og Fund for UFO Research. Efter at have drøftet tingene, besluttede man sig i MUFON for ikke at støtte NAUFOF økonomisk i 1984-85, da man mente, at NAUFOF var degraderet til en sammenslutning af udbrydere fra andre ufo-grupper, og at disse kun var interesseret i et samarbejde på deres egne betingelser. En sådan organisation er ikke værdig til at repræsentere det nordamerikanske kontinent i de internationale ufo-kredse, og derfor foreslog Richard H. Hall og Walt Andrus, at bestyrelsen opløste NAUFOF. Der var dog ikke nok, der stemte for en opløsning.

Da MUFON og CUFOS som organisationer allerede er medlem af International Committee for UFO Research (ICUR), vil vores økonomiske og forskningsmæssige aktiviteter blive brugt til en støtte af denne ansete internationale sammenslutning. □

Kilde:

MUFON UFO Journal nr. 200, december 1984.

Oversættelse:

Flemming Rasmussen.

Kommentar:

SUFOI er som bekendt repræsenteret i ICUR ved Per Andersen. Hidtil er der ikke kommet konkrete resultater ud af møderne i ICUR. Man kan frygte, at ICUR ender som endnu en papirtiger, men lad os håbe, at en helhjertet indsats også fra CUFOS og MUFON vil sætte skub i tingene, så en standardiseret og målrettet UFO-forskning kan iværksættes.

/KMH

Lys på himlen

Den 23. januar 1984 var der snevej i Salonta, Rumænien. Temperaturen var omkring 1 grad. Over en periode på 15 minutter iagttog Attila Kosa-Kiss en række lys på himlen, der ét efter ét kom til syne med mellemrum på 3-5 minutter. Alle lysene var hvide og de fire første var lige kraftige, mens det femte og sidste var noget klarere. Hvert lysglimt var meget kortvarigt — kun omkring 1 sekund — og det har ikke været muligt at finde en årsag til glimtene.

Science Frontiers, nr. 33, maj/juni 1984. /pa.

Marfa-lysene

For omkring 10 år siden havde Hr. Whatley en mærkelig oplevelse i Marfa, Texas. Han var lige før dagry på vej hjem fra sit arbejde som EDB-operator,

da han så noget, han troede var billygter, der kom imod ham fra en vej øst for byen. Det næste han vidste var, at et melon-formet, orange-rødt lys kom til syne og svævede omkring 1 meter uden for det nedrullede vindue på hans pickup. Forståeligt nok trådte Whatley på speederen, men lyset fulgte ham omkring 3 kilometer, hvorefter det forsvandt.

Wall Street Journal, 21. marts 1984.

/pa.

Mysteriet i Rendlesham-skoven

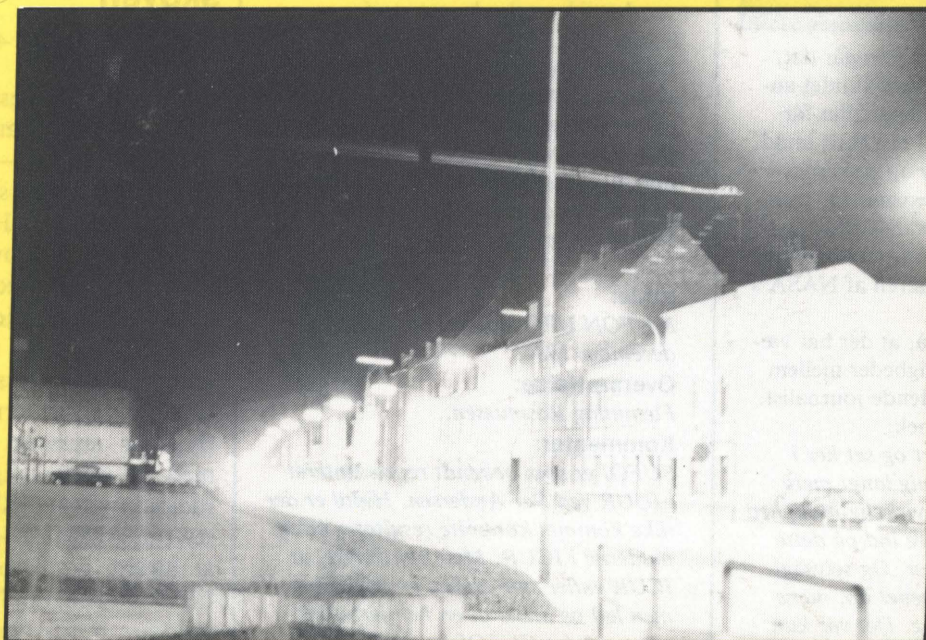
— fortsat fra side 42

Der dukkede også meget hurtigt den dæk-historie op, at det drejede sig om et nedstyrtet fly — måske takket være, at landmanden spekulerede på, hvad det kunne være. Hvorfor mørklægge et flystyrt i et skovområde? Hvordan blev det nedstyrtede fly transporteret bort? Hvorfor fjerne radar-registreringsbåndene? »Flystyrt«-historien kunne lede interessen ind på en andet spor. En af kilderne berettede, at det fly, der styrtede ned, var udstyret med et ubehageligt våben — deraf radioaktiviteten. Kunne en sådan nedstyrtning skjules — formodentlig for at hindre panik og et ramaskrig fra befolkningen mod den »nødvendige« militære oprustning? Jeg er alvorlig i tvivl om etikken i det, hvis det virkeligt er svaret. Måske spredtes ufo-historien for at skjule nedstyrtningen. Det ser dog snarere ud til, at det foregik på en anden måde. For det var rygter om flystyrtet, der spredtes blandt landmændene og skovarbejderne. Rygterne om ufoet dukkede op helt andre steder. Det ser faktisk ud som om, et nedstyrtet ufo er den bedste forklaring.

Brenda er retfærdig i sin vurdering, og her er jeg enig: »Vi må være åbne. Det kan have været et ufo. . . eller et hemmeligt forsøg af en eller anden slags.« Vi giver ikke op. Lord Clancarty ser på sagen for os med hensyn til regeringen. Advikat Harry Harris undersøger om det er lovligt at foretage den slags mørklægninger. Brenda og Dot slider i det. . . »Vi har i sinde at finde ud af, hvad der virkelig skete. Hvis vi gør der, skal vi nok lade jer det vide.«

Kilde:

Flying Saucer Review vol. 27, nr. 6 oversættelse: fr

Flyvende skildpadde?

Fotosag nr. 1976-01-00-82

Viser dette fotografi en tallerkenformet genstand med et langt lysspor efter sig?

Billedet er taget i januar 1976 af W. Støker i den lille by Them, syd for Silkeborg. Hr. Støker havde netop købt et Yashica spejlreflekskamera, og for at lære det at kende, tog han et par billeder på tid med kameratelet på stativ. Da filmen blev fremkaldt, var der kommet et mærkeligt objekt på det ene billede. Under selve optagelsen stod fotografen ca. 20 meter fra kameratelet og bemærkede intet usædvanligt.

En undersøgelse af billedet viser, at der er tale om en dobbelteksponering — altså to optagelser oven i hinanden. Dette ses bl.a. på, at der er for mange gadelamper øverst i billedet. Det mystiske objekt kan således være en ganske almindelig ting, der ved et uheld er blevet flyvende.

Objektet ligner mest af alt en af de skildpadder, man kan se nogle steder i forbindelse med fodgængerovergange og vej kryds. □